

முந்துக்குமாரசுவாய்ப்பீளை

கவிதைகள்

பகுதி |

வெளியீடு:

நூலாசிரியரின் 86 ஆம் ஆண்டு
நிறைவு விழாக் குழு

1986

முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை

கவிதைகள்

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

நாலா சிரியர் து
எண்பத்தாறும் ஆண்டு நிறைவு விழாக் குழு
மயிலனி - சன்னுகம்

1986

புலவரச் சென்றியீடு 30

முதற்பதிப்பு - 1986

நூலாசிரியரது 86-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா மலர்

விலை ரூபா 20-00

கிடைக்குமிடம்:

1. தனல்களும் புத்தகங்கள், கன்னுகம்
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகங்கள், யாழ்ப்பாணம்

மஹாத்மா அச்சகம்
சமூகம்

பதிப்புரை

முத்தகச் செய்யுள் இயற்றுவதில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லா தவரான வரகவி முத்துக்குமார கவிராயர் வழித்தோன்றலாய்ப் பெரும் புகழோடு விளங்கிய சன்னுகம் திரு. குமாரசாமிப் புலவரின் மகனுகிய திரு. முத்துக்குமாரசவாமிப்பினோ அவர்கள் இயற்றிய கவிதைகளைத் திரட்டி ‘முத்துக்குமாரசவாமிப்பினோ கவிதைகள்’ என்ற பெயரோடு அன்னருடைய எண்பத்தாரூம் ஆண்டு நிறைவு விழாவாகிய இன்று சிறப்பு மலராக வெளியிடும் பெருமை படைத்துள்ளோம். வடமொழி, தென்மொழி, ஆங்கிலம் என்னும் முப்பாண்டுகளிலும் நுண்மாணுளை புலம் மிக்க அன்னரது சொற்களை, பொருட்சைவ நிறைந்த கவிதைத் தொகுதி உலகத்தாருக்கு ஒரு நல்விருந்தாக அமையும் என்று நம்பு கிறோம். செய்யுட்களைத் தொகுத்து வெளியிட அனுமதி தந்த அன்ன நுக்கு நன்றி. எமது கேள்விக்கு இனங்கி முடவரை எழுதி உதவிய அருங்கல விநோதர் பேராசிரியர் திரு. வெ. கா. சிவப்பிரகாசம் அவர்களுக்கு எமது நன்றி உரித்தாகுக.

டாக்டர் திருமதி. இ. கணேசன்வரன்
செயலாளர்

86 ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாக் குழு

யாழ்ப்பாணம்

கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரி விரிவுரையாளர்
திரு. வெ. கா. சிவப்பிரகாசம் M. A., M. Lit. அவர்கள்
வழங்கிய

முகவுரை

வாடாத தமிழ் மாலை

தமிழில் மலை, கடல், ஆறு என்பவற்றைப் புணைந்து பாடும் கவிஞர்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இமயத்தையும், பொதியத்தையும், தென்குமரியையும், சென்னைக் கடற்கரையையும், கங்கையையும், காவிரியையும் கண்ணாற் காணுதவர்களும் அவற்றின் அழகையும் அருளமையையும் கவிஞர்களிற் கண்டு இன்பத்தில் தினைக்க முடியும். ஆனால் நாம் எத்தனையோ முறை கண்ணாற் கண்டும் நீச்சலடித்துக் கிணிக்குக்கும் இனப் அனுபவங்கள் பெற்ற கீரிமலையையும் அங்கேயள்ள கேள்வியையும் கவிஞர்யிற் கண்டு மகிழ விரும்பினால் பலருக்கு ஏக்கம்தான் ஏற்படும். இந்த ஏக்கத்தைத் தீர்க்கும் கவிஞரையான்றைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு அன்னமையில் கிடைத்தது. கவிஞர் சினிமலை தலைப்பு ‘கீரிமலை’.

கீரிமலை இமயத்தையும் பொதியத்தையும் போலப் பெரிய மலை இல்லை. அது மிகச் சிறியது. ஒரு குன்று என்றாகுடச் சொல்ல இயலாது. அதனை ஒரு பாறை என்றே உண்மையிற் கொள்ளவேண்டும். அனாலும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு அது கண்ணின் மணி போலவே உள்ளது. இலங்கையின் மலையகத்தை அங்கேயள்ள மலைகளும் குன்றுகளும் எவ்வாறு அழுபடுத்துகின்றனவோ அவ்வாறே யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பெருமை தருவது கடலருகிலுள்ள கீரிமலை. அது பூத வடிவத்தில் ஒங்கிக் காணப்படாவிட்டாலும் புகற் மாண்பில் ஒங்கும் மலையே ஆகும். அதன் பெருமையை நிலைபெறச் செய்வதில் பொதுமக்களுக்கும் பயிற்றுகின்றது; கலைகள் கற்ற கவிஞர்களுக்கும் பங்குண்டு.

“அகைட வருகில் அணியென ஒங்கும்
மலீயோ சிறிதன் மாண்போ பெரிது
கலைகள் கற்ற கவிஞர் அணவரும்
தொலைவில் பெருமையைத் தோற்று வித்தனர்”

மலீயோ சிறிது அதன் மாண்போ பெரிதென இவ்வாறு உண்மை தவறாது பாடும் கவிஞர் யார்? அவர் வேறு யாரும் இல்லை. கன்னகம் கு. முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளைதான்!

கன்னகம் கு. முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளையவர்களை ஒரு பழுத்த தமிழ்ப் புலவர் என்றே தமிழுலகம் மதிக்கின்றது. அத்தகைய ஒருவர் இலக்கிய ஏக்கங்கள் நிறைந்த இக்காலத்தவரின் இதயக் குறைகளைப் போக்கும் கவிதைகள் பல பாடியுள்ளார். அவர் பாடிய பழுமை பேணும் பாடல்களும், புதுமை நாடும் கவிதைகளும் ‘முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளை கவிதைகள்’ என்னும் தொகுதியாக வெளிவருகின்றன.

ஆயிரம் பின்ற கண்ட நிறைதமிழ்நினர் கன்னகம் கு. முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளை அவர்களின் அயராத முயற் சியின் பயனுக்கூடந்த ஜம்பதாண்டு காலப் பகுதியில் தமிழுலகம் அறிவுத் துறையில் பல ஆக்கங்களைப் பெற்றுள்ளது. வரகவி முத்துக்குமார கவிராசர், புலத்துறை முற்றிய சன்னகம் அ. குமாரசவாமிப் புலவர் என்னும் தமிழ்மனிகளின் படைப்புக்களை எதிர்காலத்திற்காகப் பேணுவதிலும் பொதுநலன் கருதி வெளியிடுவதிலும் பேரராசுவம் கொண்ட பிள்ளையவர்கள் முதலில் தொகுப்பாசிரியராகவும் பதிப்பாசிரியராகவும் பணி புரிந்து படிப்படியாகத் தமது பணிகளை விரிவாக்கிப் பின் வரலாற்றுக்கிரியராகவும் உரைநடை நூலாசிரியராகவும் கவிஞராகவும் விளங்கிப் பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றின் முடிமனியாக இப்போது வெளிவரும் ‘முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளை கவிதைகள்’ என்னும் நூல் மிலிர்கின்றது. பிள்ளையவர்களின் எண்பத்தாறுவது வயது நிறைவை யொட்டி வெளியாகும் இந்நூலில் ஏற்கெனவே தனிவடிவில் அச்சான கவிதைகளும் உள்ளன. முதன்முதல் இடம்பெறும் கவிதைகளும் உள்ளன. அவரின் கவிதைகள் யாவற்றையும் ஒருங்கே படித்து நயக்க விரும்புவார்களுக்கு இத்தொகுதி நல்லதொரு வரப்பிரசாதமென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஒரு பொள்ளிழாக் காலத்திற்குரிய தமிழ்ப் பணியில் ஒரு தலைமுறைக் காலத்தில் (1954-1985) பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அவரின் கவியங்களத்தில் ஊற்றெட்டதுப் பெருகிப் பாய்ந்த கவிதைகள் தோக்கிரம், இலக்கியம், இயற்கை, நாடு, வாழ்ந்து, தமிழ், இரங்கல் என்னும் ஏழு தலைப்புக்களில் இந்நாளில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் தனிநிலைச் செய்யுள்களும் உள்ளன; தொடர்நிலைச் செய்யுள்களும் உள்ளன. இரட்டைமணி மாலை, முழுமணிக்கோவை, நான் மணி மாலை, அந்தாதி, ஆற்றுப்படை போன்ற பழையம் பேணும் இலக்கிய வடிவங்களும் இருக்கின்றன. புதுமை மினிரும் கீர்மலை அருளி, இமயமலையில் ஒர் இரவு, போன்ற கவிதைகளும் இடம்பெறுகின்றன. சமயச் சார்புள்ள கவிதைகளும் காணப்படுகின்றன; சமயச் சார்பில்லாக் கவிதைகளும் உள்ளன.

பல்வேறு யாப்பு வடிவங்களிற் பாடப்பட்ட இக்கவிதைகள் யாவும் விரிந்த இலக்கியப் பயிற்சியினாலும், பரந்த உலகியலறிவினாலும், நிறைந்த பிரயாண அனுபவத்தினாலும் நன்றாகப் பண்பட்ட கவிஞரின் உள்ளத்தைத் தெள்ளுத்தெளிவாகச் சித்திரிக்கின்றன. கவிஞரின் உள்ளத்திற் சூடுகொண்டுள்ள ஒரு பெருஞ்சுச்சுக்கிதி அவரின் தெய்வபக்தியாம். இமயம்வரை யாத்திரை செல்லும் ஆர்வக்கைதைத் தூண்டிய இந்த மாபெருஞ் சக்தியின் ஊற்றுக்கண்கள் சன்னைத்திலேதான் உள்ளன. அங்கே வில்லவராயன்வயலில் தான்தோன்றிய சந்திரசேகரப்பிள்ளையாரும், மயிலணியிற் கோயில் கொண்ட முருகனும் அவரை ஆட்கொண்டவர்கள், ‘சந்திரசேகரப்பிள்ளையார் தாளிணையை, வந்தித்தல் வாழ்க்கைப் பயன்’ என்றும், ‘சேவற் கொடியாய் சேவடி அருள்கவே’ என்றும் துதித்துத் தமது ஆண்மிகக் குறிக்கோளை அவர் வரையறுத்துக் கொண்ட காரணத்தினாற்றிருஞ் இமய யாத்திரையில் மகுரியில் முருகன் அருளினை அவர் பெற்றுக்கொள்ளும் பேறு வாய்த்தது.

இலக்கைத் திருக்கோயில்களிற் பாடல் பெற்ற தலமான திருக்கேதீசரத்தினமீது கவிஞர் முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளைக்கு எப்போதுமே தனிப் பக்கியுண்டு. தேவாரப் புகழ்பெற்ற இத்தலத்தினமீது அவர் பாடிய திருக்கேதீசர நான்மணிமாலை துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச கவாமிகள் நால்வர் மணிமாலையை நினைவுட்டும் சிறப்புமிக்கது. கேதீசரநாதரிடம் அவர் சமர்ப்பிக்கும் விண்ணப்பம் பரி

பாடத் புலவர் ஒருவர் முருகனிடம் இரக்கும் வேண்டுதலை நினைவு படுத்துகின்றது. முருகனைப் பரவும் பரிபாடத் புலவர்,

“....யாம் இரப்பவை
பொன்னும் பொருளும் போகமும் அல்ல
அன்பும் அறனும் அருளும்”

என்கிரூர்.

அவ்வாறே கேதீச்சரத்தில் எழுந்தருளிய சிவனைத் துதிக்கும் கவிஞர்,
“அன்புடன் குடி இன்புறாஉம் என்கவி
பொற்பில் தெனும் ஏற்று மகிழ்வொடு
அன்பும் உண்மையும் ஆர்வமும் ஈந்து
ஐந்தெ முத்தைக்க் சிந்தையிற் பதித்து
இன்புறு முத்தி ஈந்தருள் சிவனே”

என்று வேண்டுகிரூர்.

கவிஞர் முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளையின் தெய்வ பக்திக்கு நிகரானது அவரது தமிழ்ப் பற்று. உலக மொழிகளில் தமிழ் ‘தனித் துவம் பெற்றது, சிறந்தது’ என்பது அவரின் கொள்கை. அத்தியர்காலந் தொடர்க்கம் புலவர் பலர் நூல் பல இயற்றித் தமிழின் தனித் துவத்தைப் பேணிய அருமையைத் ‘தமிழ்’ என்னும் தலைப்பில் அவர் பாடிய பாடல் விளக்குகிறது. வடமொழியை நன்றாய்ப் பயின்ற கவிஞர் தமிழ்மீது கொண்ட ஆராத அன்பு காரணமாகத் தமிழ்ச் சடங்குகள் செந்தமிழில் நடத்தலே மேலானது என்னுங் கருத்தைப் போற்றுகிறூர். வடபுலத்திலிருந்து வந்த ஆரியர் செயலையும் அதன் விளைவையும் அறிந்த கவிஞர் கூறுவதை அவர் சொற்களிற் கேட்போம்.

“தமிழர் கிரியையைச் சமஸ்கிரு தத்தில்
வைதிகம் கலந்து எங்கும் பரப்பினர்
வைதிகம் வேறு சைவமும் வேறு
வைதிகம் வேத வழக்கை யுடையது
சைவசம யம்சிவ சம்பந்த முடையது
இரண்டையுங் கலத்தல் ஏற்புடைத் தன்று

தமிழ்ச்சடங் குகளசெந் தமிழில் நடத்தல்
 உத்தம மென்று உறுதி கூறலாம்
 தமிழர் சமயம் சைவ மாரும்
 சைவத்தைப் போற்றல் தமிழர் கடமை”

இத்தகைய தமிழ்ப் பற்று மிக்க கவிஞர் பழைய தமிழ்ப் புலவர்களாகிய கம்பர், கச்சியப்பர் போன்றேர்மீதும், தமது காலத்திலும் அதற்குச் சற்று முன்னரும் வாழ்ந்த கணேசையர், முருகேச பண்டிதர் முதலியோர்மீதும் அன்பும் மதிப்பும் உள்ளவர். அவர் தமிழ்ப் புலவர்களையும் அறிஞர் பெருமக்களையும் மதித்த அருமையை அவருடைய கவிதைகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

தெய்வ பக்கியும் தமிழ்ப் பற்றும் நிறைந்த கவிஞர் முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளை சிறந்த இரசிகராவர், சிலப்பதிகாரத்தைச் சுவைத்துச் சுவைத்து மகிழ்ந்த அவரின் இரசனை கனிந்த உள்ளம் அக்காவியத்தைக் ‘கண்ணகி வெண்பா’ ஆகப் படைக்குதுள்ளது. இளங்கோவின் கோவலன் கண்ணகியை நலம் பாராட்டக்கூடிய பாடலை அவர் சுவைத்த திறம் கண்ணகி வெண்பாவில் ‘மாசறு பொன்னே’, எனவும் ‘மலையிற் பிறவா மணியே’ எனவும் தொடங்கும் பாடல்களிற் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

கவிஞர் முத்துக்குமாரசவாமிப்பிள்ளையின் இரசனைத் திறன் இலக்கிய நுகர்ச்சியோடு முடியவில்லை. அவர் இயற்கையழகினை இரசிக்கும் சிரிய மனப்பாங்குள்ளவர். இயற்கையழகு மூலங்களில் மலை அவருடைய உள்ளத்தில் தனியிடம் பெற்றுள்ளது.

“மலையென் ரூலென் மனப்பிக மகிழும்
 மலையேற்ற மென்றுல் அளவிலா மகிழ்ச்சி
 யான்தமி முகத்திலும் இலங்கையி ஒருமூள்ள
 மலைகளில் ஏறி வனப்பினை நுகர்ந்தேன்”
 என்கிறுர் கவிஞர்.

இயற்கையழகைச் சிற்சில இடங்களில் சிறப்பாகக் காணப்பதில் மக்களுக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி உண்டாவது வழக்கம், குமரிமுனையில்

சித்திரைப் பூரணையில் குரியன் மறையும் காட்சியைக் கண்ணார்க் கண்டு மனமார மகிழ்பவர் பல்லாயிரம் பேர். அவ்வாறே குரியோதயத்தை யும் சிற்சில இடங்களிற் காணபதிற் சிலருக்கு ஒரு மட்டத்திற் மகிழ்ச்சி உண்டாகும். கவிஞர் முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளைக்கோ மலைமீது நின்று குரியோதயத்தைப் பார்ப்பதில் அவன்ற இன்பம், மலைமீது தங்கியிருந்து தங்கவட்டிலெனச் சுழன்று சுழன்று குரியன் செவ்வொளி பரப்பும் சோபனைக் காட்சியை அவர் கண்ட அருமையை அவரே கூறக் கேட்போம்.

“விடியு முன்னர் விரைவில் எழுத்து
கவர்ண வட்டில் சுழன்று சுழன்று
மேலே விரைந்து கிளம்புவ துபோன்று
கோலச் செவ்வொளி சாலப் பரப்பும்
குரியோ தயத்தின் சோபனைக் காட்சியும்
பாறைக் குக்க டாகப் பாம்புபோல்
மலைந்து மிலைந்து மலைந்து
பொங்கிப் பாயும் கங்கையின் அழகும்
கண்டு களித்து இன்பம் உற்றேன்”

இமயத்தையும் கங்கையையும் கண்டு இரசித்த கவிஞர் இயற்கையில் விளையும் கொடுமையை அறியாதவர் அல்லர். ‘கோடை’யின் கொடுமையை அவர் பாடும் திறன் நயக்கத் தக்கது. கோடையில் வாடும் பாமர மக்களின் துயரை ஒரு சொல்லோவியமாக்கி,

“பெருஞ்சுமை தன்னைச் சிரமேற ருங்கி
உருகு தாரினில் ஊன்றி மிதித்து
உச்சி கொதிக்க உள்ளங் கலங்க
பந்திபந்தி பந்தியாய்ச் சந்தை செல்லும்
பாமர மக்களின் பாடுகள் பலவே”
என அவர் படைத்துள்ளார்.

காசியாற்றுப்படை அவரின் இரசனையுள்ளத்தினைத் துல்லியமாகக் காட்டும் மற்றெல்லோ கவிதை. மாமல்லபுரத்தின் அழகு தொடக்கம் காசியிற் கண்ட காட்சிகள்வரை அவர் இரசித்து இரசித்து இன்புற றவை ஏராளம், ஏராளம்.

தெய்வபக்தி, தமிழ்ப்பற்று, இங்கிய இரசனை, இயற்கை இரசனை என்னும் காரணிகளாற் பண்பட்ட கவிஞர் முத்துக்குமாரசுவாமிப் பிள்ளையின் கலைத்தகளில் ஒவ்வொன்றுமே தமிழ்னையை அணி செய்யும் விலைமதிப்பற்ற முத்தாரம் ஆகும். அவற்றின் அருமை பெருமை கள், 'விரிப்பிற் பெருகும், தொகுப்பின் எஞ்சம்'. தமிழ்த் தாயின் தவப் புதல்வராகிய இப்பெரியார் தொடுத்த பாமாலையை, வாடாத த மிழ் மாலையை நற்றமிழன்னை உவகையோடு அங்கிகரிக்கிறார்கள். அதனை நெஞ்சார நுகர்வது கவிதையன்பர்களின் கடன்.

"வள்ளுவரகம்"
வியாபாரிமூலை
பருத்தித்துறை
03-02-1986.

வை. கா. சிவப்பிரகாசம்

உள்ளுறை

பக்கம்

முகவரை

1. தோத்திரம்

சந்திரசேகரப் பிள்ளையார் மகாஞ்சபாபிடேக வாழ்த்து	1
சந்திரசேகரப் பிள்ளையார் இரட்டைமணி மாலை	4
மயிலனி முருகவேள் மும்மணிக்கோவை	9
மயிலனி அந்தாதி	22
திருக்கேதீச்சர நான்மணிமாலை	39

2. இலக்ஷியம்

காசியாற்றுப்படை	62
கண்ணகி வெண்பா	82

3. இயற்கை

கிரிமலை	95
மழை	95
அருவி	96
நகுலதீர்த்தம்	97
கோடை	99
இமயமலையில் ஓர் இரவு	100
குயிலே கூவாய்	102

4. நாடு

யாழ்ப்பாணம்	103
நகரம்	105
சந்தை	105
சன்னாகம்	106
தமிழகத்தில் ஜந்து வருடம்	107

5.	வாழ்த்து	
	ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள்	111
	நகுலமுனி	113
	யோகர் சுவாமிகள்	114
	மகாதேவ சுவாமி	115
	கச்சியப்பர்	116
	மகாத்மா காந்தி	117
	செகப்பிரியர் (Shakespeare)	118
	கம்பர்	119
	ஆறுமுகநாவலர்	120
	முருகேச பண்டிதர்	122
	கணேசயர்	123
	முத்துத்தட்டிப்பிள்ளை	125
	இரத்தினேசவர ஜயர்	127
	வ. முத்துக்குமாரசுவாமி	129
	வெங்கடசுப்பிரமணியம்	130
	ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை	131
	தில்லைநாதப் புலவர்	132
	யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்	133
6.	தமிழ்	133
7.	இரங்கல்	
	ஜேவகரலால் நேரு	135
	கந்தயாபிள்ளை	136
	கதிரிப்பிள்ளை	141

தோத்திரம்

வெண்பா

1932

கன்னுகத் துற்றிடு மன்பர் துதிக்கவருள்
மன்னு மயிலணிவாழ் கந்தனே — உன்னருள்பெற்
றென்றுங் கவிபாட வென்றும் நினைத்தொழுவே
குன்ற தருள்ளாய் சூறித்து.

பிழை தீருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	தீருத்தம்
8	15	பெற்றின் புறுகுவனே	பெற்றுநனி ஏத்துவனே
28	6	எம்மிறைவன்	எம்மிறையை
46	18	சங்கரனே	பிஞ்ணுகளே
47	4	யருள்	வருள்
47	19	அண்டல்	அண்டர்
48	5	வணங்கி	வணங்கிந்னி
50	12	நாளும் அடைகுவரே	நாளுநனி சார்ருவரே
52	26	நகராய்	நகராய்ச்
54	5	சாய்ந்து	சாய்த்து
74	10	வணங்கத்	வணங்கித்
88	12	காவலன்	கோவின்
95	7	மேலாம்	மேலாய்
96	9	இதற்கிணை	இதற்கிணை
118	15	பிடிக்கு	பிடிக்கும்
130	27	மகிழ்	மகிழ்க
131	1	ஐம்புலிங்கம்	ஐம்புலிங்கம்
	8	ஐம்புலிங்கம்	ஐம்புலிங்கம்
143	6	தமிழ்நாலாம்	தமிழ்நாலாய்

1. தோத்திரம்

— உ —
 சன்னகம்
சந்திரசேகரப் பிள்ளையார்
 மகாகும்பாபிடேக
வாழ்த்து
 1958

நேரிசை வெண்பா

ஆண்டு விளம்பிசேர் ஆறைந்து வைகாசி
 கண்டுதிதி ஏகா தசிகுருகாண் — மாண்புமிகு
 ஏரம்பன் கும்பா பிடேகம் இரேவதிநாள்
 கூர்மிதுன லக்னமாம் கூறு.

1

வேதமொலி சுன்னக வில்லவரா யன்வயலில்
 போதமாம் தான்றேன்றிப் பொற்களிரும் - மேதக்க
 சந்திர சேகரப் பிள்ளையார் தாளிணையை
 வந்தித்தல் வாழ்க்கைப் பயன்.

2

கட்டளைக் கலித்துறை

தேசம் புகழ்ந்திடுஞ் சுன்னை நகர்மேவு சேண்வயலில்
 வாசஞ் செயுமொரு மாமதஞ் சேர்முக வான்களிறே!
 ஆசி புரிவோர் கிலேசம் நனிதீர்க்கும் அங்குசமும்
 பாசமும் பாங்குற ஏந்திப் பணிபவரைப் பாலிக்குமே.

3

அகவற்பா

திருவளர் இலங்கை மருவுயாழ்ப் பாணப்
 பெருவள நாட்டின் ஒருதனித் திலகமாய்ப்
 பவப்பிணி அறுக்கும் தவப்பெருந் தலங்களும்,
 தண்ணிலா எறிக்கும் விண்ணுலாஞ் சோலையும்,
 தாமரைத் தடாகமும், காமரு கழனியும்,
 சிந்தா விளக்கும், நந்தா வனங்களும்,
 ஆவண வீதியும், காவலர் இருக்கையும்,
 இன்றி அமையா இன்னன பலவும்
 நன்னர் ஓங்கிய சுன்னை மா நகரில்
 வில்லவ ராயன் மல்லல் வயலில்
 தன்னிக ரில்லாத் தான்ரேன் நியாகிப்
 'போதமாம் ஞானப் பிரணவப் பொருளாய்
 நாதச் சிலமெபாலி பாத பங்கயமும்,
 பொன்னரை ஞாணும், வன்னத் துகிலும்,
 பேழை வயிறும் வேழ முகமும்,
 அஞ்சு கரமும், அங்குச பாசமும்,
 மூன்று கண்ணும், நான்ற வாயும்,
 ஒப்பினுற் புயமும், முப்புரி நூலும்,
 துலங்கிரு செவியும், இலங்குபொன் முடியும்,
 சந்தனப் பூச்சுறு செந்துவர் மேனியும்,
 திலகசெந் தூரமும், இலகுவெண் நீறும்,
 விம்மிதஞ் சேரும் மும்மதச் சுவடும்,
 சூரிய மருப்பும், சீரிய மார்பும்,
 பொற்புற மிலிரும் அற்புத விநாயக!'
 முந்திய வினைதவிர் மூஷிக வாகன!
 விக்னம் தீர்க்கும் விமலா! போற்றி,
 புண்ணியப் பொருளாய்ப் புவியெலாம் மிலிரும்
 கண்ணுதல் ஜூங்கரக் கரியே! போற்றி,

நன்மை உலகினில் நனிசிறந் தோங்கவும்,
அறமுத னுன்கும் திறம்பட நிலைக்கவும்,
அன்பெனும் சீரிய இன்மலர் சாத்தியுன்
பொற்பதம் போற்றுதும் அன்புடன் மிகவே.

4

விருத்தம்

சங்கோல மிடும்பழனஞ் சூழுஞ் சுன் ணைத்
தனிநகரிற் களிற்றுருவாய்த் தோன்றி ஆங்கே
அங்கோல மிகுபோதம் அளித்தே வாழும்
அழகியசந் திரசேகரப் பிள்ளை யார்தான்
மங்காத திருவருளை மேவி இந்நாள்
மாண்புறுகும் பாபிடேகம் செய்யப் பெற்றே
பொங்காதல் கரைபுரள் அடியார்க் கென்றும்
பேரருளை இனிதளித்துப் போற்றும் மாதோ.

5

சுன்னுகம்

சந்திரசேகரப் பிள்ளையார் இரட்டைமணி மாலை

1959

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

சந்திர சேகரப் பிள்ளையார் தம்மேல்யான்
வந்தித் திரட்டை மணிமாலை — சந்தமுறப்
பாடிப் புகழ்ந்து பரவ அவன்மலர்த்தாள்
நாடிப் பணிவேன் நயந்து.

நால்

நேரிசை வெண்பா

இன்பந் தருஞ்சுன்னை ஏரம்பன் எந்நாஞும்
துன்பந் துடைத்துச் சுகந்தருவான் - அன்பினெடு
தஞ்சமென்ற மாலின் சருப்பவுரு வைத்தீர்த்தே
அஞ்சல் அளித்தான் அவன்.

1

கட்டளைக் கலித்துறை

அந்திப் பிறையணி ஜம்முகன் தந்த அறுமுகவன்
வந்தஜை செய்திட வள்ளியை ஈந்த மதகளிரே
இந்திர னுக்கருள் ஏரம்ப னே!யுன் இஜையடியை
வந்தித் திருக்கத் திருவருள் கூட்டுத் தம்ணினிலே!

2

நேரிசை வெண்பா

மலரோனும் வாசவனும் மாதவனும் போற்றும்
அலரோஸ்கு சுன்னை அரண்சேய் — நலமோங்க
என்றுந் தொழுமடியார் இன்னல்கள் யாவையும்
பொன்றுவிப்பான் என்றே புகல்.

3

கட்டளைக் கலித்துறை

புண்ணிய ரான் புலவர்கள் போற்றிப் புகழ்ந்திடுமுக்
கண்ணினர் சுன்னைக் கணபதி யைத்தான் கருதிடுவோர்
எண்ணிய யாவும் எளிதினிற் பெற்றவன் இன்னடியை
நண்ணிடு வாரென நம்புது மேயிந்த மாநிலத்தே.

4

நேரிசை வெண்பா

மாங்கனி யைவேண்டி வையம் வலம்வந்த
காங்கேயன் சேருமுனங் காத்திருந்தே - ஆங்குற்ற
தந்தையை யேவளாவித் தானக் கணிபெற்ற
தந்திமுகன் தாளே துளை.

5

கட்டளைக் கலித்துறை

துகளறு போதக் களிற்றினை நாளூந் துதித்திடுவோர்
புகலருங் கல்வி பொருளருள் ஞானமும் பூரணமாய்த்
திகழ்பெரு வாழ்வெனுஞ் சிற்சுக வாரி தினைத்தினிது
புகழூடு காலத்தைப் போக்குவ ரேயிந்தப் பூமியிலே.

6

நேரிசை வெண்பா

பூத்திருக்கும் பொய்கை புடையமர் ஜங்கரன்
காத்திருந் தண்டினரைக் காத்திடுவான் - ஏத்தி
அழுதுபுரண் டன்புடனே அங்கவன்றன் பாதம்
தொழுது புரிந்திடுவாய் தொண்டு.

7

கட்டளைக் கலித்துறை

தொண்டேதவமெனக் கொள்ளுமெய் அன்பர்கள் தொல்லுலகில்
பண்டு வினையாற் பதமுத்தி பெற்றுப் பலனடைந்த
கண்டுமுன் தாளைக் கருதாது வாழ்ந்திடுங் கைதவர்கள்
உண்டுண் டுறங்கும் உயிரைன யார்மா உலகினிலே.

8

நேரிசை வெண்பா

மாமருதின் கீழுறையும் மாசாத்தன் தென் திசையில்
காமரு பூந்தண் கயத்தருகே - தேமருவ
செஞ்சாலி நெல்வயல்வாழ் செவ்வேளின் முன் ஞேஜை
நெஞ்சமே நெக்கி நினை.

9

கட்டளைக் கலித்துறை

நின்றுள் தொழுவார் நினைவுதான் சற்றுந் நிலைதளர்ந்து
குன்று தருள்செய் கயமுக ணைத்தான் குவலயத்தில்
கொன்றும் அமரர் கொடுந்துயர் தீர்த்தாய்வெண் கோடுடைய
மன்றுடு நம்பன் மதலையே! வேத மதகளிறே.

10

நேரிசை வெண்பா

வேதப் பொருளாகி வெவ்வினையைத் தீர்த்தருளும்
போதக் களிருகும் புத்தேனே! - நாதப்
பிரணவ ஞபியே! பிள்ளையா ரே!யெம்
அரங்கதனே! யென்றென் றரற்று.

11

கட்டளைக் கலித்துறை

அல்லும் பகலும் ஒழியாது நின்புகழ் அன்புடனே
சொல்லும் படிக்குத் திருவருள் கூட்டிச் சொரிந்திடுவாய்
நெல்லும் பயறும் நிகரில் பயிர்செநி நீள்வயலில்
புல்லும் புலத்துறைப் புண்ணியன் சுன்னைப் புகர்முகனே.

12

நேரிசை வெண்பா

முக்கண்ணும் செஞ்சடையும் மும்மதமும் மாழகமும்
தக்கபசும் பொன்முடியும் தாழ்செவியும் — விக்கினந்தீர்
அங்குச பாசமும் ஜங்கரமும் என்மனத்தே
மங்கா திருக்கவருள் வாய்.

13

கட்டளைக் கலித்துறை

வாழ்வினை மெய்யென நம்பி மயங்கினின் மாண்டியை
ஆழப் பதித்தகத் தன்பாய் வழுத்தில னயினுஞ்செய்
சூழும் வளஞ்செறி சுன்னகத் தேயுறை தும்பிமுகா!
தாழ்வு வராதெனைத் தாங்குதல் உந்தன் தனிக்கடனே. 14

நேரிசை வெண்பா

தண்வயல்குழ் சுன்னைத் தளியமர் ஜங்கரன்றுன்
தெண்டனிடும் தொண்டன் திருநாரைப் — புண்ணியனும்
நம்பிக்கு நல்ல திருமுறையை நாதனமர்
அம்பலத் தேயளித்தான் அன்று. 15

கட்டளைக் கலித்துறை

அறியாமை மல்கிய ஆணவம் மிக்க அடியவனும்
சிறியேன் பிழையைச் செமித்தருள் கூர்வதுன் சித்தமன்றே
பொறியளி மொய்மலர்ப் பொய்கை புடையமர் போதகமெய்ந்
நெறிதவ ருதவர் நெஞ்சினுள் ஓனிற்கும் நின்மலனே. 16

நேரிசை வெண்பா

நின்றும் இருந்தும் நினைவாய் அவன் நாமம்
சென்றவன் கோயிலைச் சேவிப்பாய் — என்று மே
சுன்னைவாழ் ஏரம்பன் சோகத்தை நீக்கியே
அன்னைபோற் காப்பான் அறி.

17

கட்டளைக் - கலித்துறை

அறிவுக் கறிவாய் அனுதியாய் வேதத்தின் ஆம்பொருளாய்
பொறிவழி செல்லும் புலன்களுக் கப்பாலாய்ப் போதனுமாய்
வெறிமலர்க் காசெறி வில்லன் வயல்வாழ் விநாயகன்றுன்
செறிபவம் நீக்கிநற் ரெண்டரைச் சேவடி சேர்க்குவனே 18

நேரிசை வெண்பா

நிலத்தினர்க் கேயருள்செய் நின்மலனுஞ் சுன்னைத்
தலத்தினராந் தந்திமுகன் தாளை — நலத்தால்
தொழுவார் துயர்துடைத்தே தொல்வினை நீக்கி
வழுவா தளிப்பான் வரம். 19

கட்டளைக் கலித்துறை

வரம்பில ஆகுல வாரிதி மூழ்கி மயங்குமியான்
மரம்பொலி சுன்னை மருவுமுன் ஞேன்செம் மலரடியைச்
சிரம்பொலி யத்துதி செய்தே அவன்பேர் சிறந்திடவே
இருகைக்கப்பிச் சேவித்துச் சாந்தியைப் பெற்றின் புறுகுவனே. 20

மயிலணி

முருகவேள் மும்மணிக்கோவை

1961

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

மன்னு மயிலணிவாழ் மாமுருக வேள்மீது
பன்னு மணிக்கோவை பாடவே — இன்னல்தீர்
தும்பிக்கை யானைத் தொழுதவ னின்னருளை
நம்பிக்கை யாய்ப்பெறுவேன் நான்.

நூல்

நேரிசை வெண்பா

பத்தியொடு நித்தமுன் பாதம் பணியுமென்றன்
சித்தம் தெளிவிக்கும் செவ்வேளே! — நித்தமும்
நேசமாய்த் தீவினையை நீக்கி அருள்வையேற்
பாசத்தால் எற்கென் பயம்.

1

கட்டளைக் கலித்துறை

பயமின்றி வாழ வழியுண்டு சுன்னைப் பழம்பதிவாழ்
கயலுண்கண் வள்ளி கணவன் குமரன்றன் கான்மலரை
மயலின்றி வாழ்த்தி மலழுன்றும் போக்கி மகிதலத்திற்
செயலற்று யாவும் அவனருளே யென்று தெளிந்திடனே.

2

ஆசிரியப்பா

எவ்வகை இடரையுஞ் செவ்வனே தீர்க்கும்
வெயில்நுழை பறியா மயிலணிப் பதிவாழி
முருகா! போற்றி, முருகா! போற்றி,
இலகுவென் நீறும் திலகமும் அணிந்து,
பூசைப் பொருள்களை ஆசையோ டேந்திச்
சிரத்தில் வைத்த கரத்தோ டேகித்
தலத்தைச் சுற்றி வலமாய் வந்து,
பத்தியோ டர்ச்சனை நித்தமுஞ் செய்து,
நவத்தமிழ் மறையை உவப்போ டோதி,
நாத்தமும் பேறத் தோத்திரஞ் செய்து,
கந்தன் பெருமையைச் சந்ததங் கூறி,
உடல்பொருள் ஆவியைத் திடமுடன் அளித்துப்
பேராருள் முருகன் சீரருள் பெற்றுப்
பயந்துதீ வினையை நயந்து நீக்கி,
வாழும் பெரியோர் தாழும் மயிலணிப்
பதியுறை எழையுங் கதிபெற் ரேங்க
அருள்செய் குவையே ஆறுமா முகனே!

3

நேரிசை வெண்பா

ஆறக் கரத்தை அனுதினமும் ஓதிகுவோர்
பேரு மெவையும் பெறலாமே — மாருத
நோயினைத் தீர்த்தருளும் நுண்மருந்தும் அஃதேயாம்
வாயினுல் ஆங்கதனை வாழ்த்து.

4

கட்டளைக் கலித்துறை

வானத் தவர்புகழ் மாலோன் மருகன் மயிலணிவாழ்
ஞானக் கொழுந்தினை நான்மறை தேர்திரு நாயகனை
ஊனம் நனிதோய்ந் தொளிர்வடி வேலனை ஓவியமார்
கானக் குறவள்ளி காந்தனை அன்பொடு காண்குவனே.

5

ஆசிரியப்பா

அறுசுவைக் கறியும் நறுநெயும் சோறும்,
வெறிகமழ் குழம்புஞ் செறிபுளிச் சாறும்,
சில்வகைப் பொரியலும் பல்வகை அரையலும்,
அப்பளம் பாயசும் ஒப்பில்பல காரமும்,
மட்டில் கனிகளும் கட்டித் தயிரும்,
இன்னன பற்பல துன்ன இயற்றி
வருவிருந்து பார்த்துப் பெருவிருந் தோம்பும்
தாளாண்மை குன்று வேளாண் மக்கள்
வதியும் பெருமைப் பதியாஞ் சுன்னை
மயிலணித் தளிவாழ் அயில்வேற் குமர!
வேண்டுவன் ஒன்று கேண்மதி ஜய!
வரமுறு முத்தி திரமுறச் சேர்க்கும்
மாருக் கருணைகூர் ஆறக் கரத்தை
அன்புடன் என்றும் இன்புற ஒதியுன்
செஞ்சர ணத்தை அஞ்சலி செய்தே
சஞ்சித விளைகள் எஞ்சா வண்ணம்
அருளினைச் செய்தென் மருளினைத் தீர்க்கவே.

நேரிசை வெண்பா

மட்டி ஸழகுடைய மாமுருக வேளையே
இட்டமாய் ஏத்தி னிடர்களெல்லாம் — சட்டெனவே
நீங்கும் அவன்நாமம் நெஞ்சில் அழுத்தவே
தேங்குமா னந்தஞ் சிறந்து.

கட்டளைக் கலித்துறை

ஆணவப் பேய்தனின் ஆட்டத்திற் கஞ்சி அவனியிலே
நாணமிக் குன்றிரு நாண்மலர்ப் பாதத்தை நாடினனல்
மாணவ னய்வரு மாதேவற் கோதிய மால்மருகா!
மாணரு ளைக்கூட் டிடுவாய் எங்க்கிந்த மாநிலத்தே.

ஆசிரியப்பா

வானுற நிவந்த சேணுயர் பஜையும்,
 தென்னையுங் கழகும் புன்னையும் புளியும்,
 இருப்பையும் வேம்பும் வருக்கையும் மாவும்,
 பொன்டு நிறைந்த மென்னருங் கொன்றையும்,
 வில்வமும் ஆத்தியும் வெறிகமழ் பிச்சியும்,
 அறுகும் பொலிந்த நறும்புஞ் சோலையும்,
 காமரு புநிறை தாமரைத் தடாகமும்,
 இன்னன வளஞ்சேர் சுன்னைமா நகரில்
 பொங்கருள் பாலிக்கும் ஜங்கரன் கோயிலும்,
 மருதடி உறையும் மாசாத்தன் கோயிலும்,
 கதிதணைக் கொடுக்குங் கதிரமஸைக் கோயிலும்,
 வியப்பார் வில்வ நாதன் கோயிலும்
 நாற்றிசைக் கண்ணும் ஏற்றமுற் ரேங்க
 மயிலணிப் பதியில் மன்னிய முருகா!
 அறைகுவன் ஒன்று இறைவ! கேண்மதி
 சுன்னைமா நகரில் முன்னைநாள் வைகிய
 வரகவிப் புலவனும் வரதன் ஆதிய
 வித்தகப் புலவோர் வியப்புடன் அளித்த
 அத்தகு சொன்மலர் அனைத்தையும் ஏற்றனை;
 பன்மொழி அறியாச் சின்மொழி உடையேன்
 ஆசையாற் சொற்றவில் வோசையில் கோவையை
 குற்றமுங் குணமாக் கொண்டே பொற்புற
 நாடி மாலையாய்ச் சூடிப் பொலிகவே.

நேரிசை வெண்பா

பொல்லாத பொய்யடிலைப் போற்றியே மெய்யென்று
 பொல்லாங்கு யாவும் புரிந்திட்டேன்-நல்லருள் கூர்
 பஞ்சமுகன் பெற்றசுன்னைப் பாலகனே எட்டுணையும்
 அஞ்சலென இன்றே அருள்.

9

10

கட்டணாக் கலித்துறை

இயலாற் சிறந்திடு தேவிய ரான் இருவரையும்
மயலால் இருத்திநன் மாண்புறச் செய்தருள் மாழுதலை
வயலாற் சிறந்து வளமோங்கு சுன்னை வரதனையே
நயவாது காலம் நடத்தினை நெஞ்சே!யிந் நானிலத்தே. 11

ஆசிரியப்பா

நானிலந் தண்ணில் தானினி தோங்கிய
விமலன் வைகும் இமயஞ் சார்ந்த
கந்தவேள் வாழுங் கந்த வெற்பினைக்
காணுவான் வேண்டிக் கலங்கா நெஞ்சுடன்
ஏழா யிரமடி தாழா தேறி
மகுரி என்னுமா மலைச்சிக ரத்தில்
தாங்கருங் குளிரில் ஆங்கோர் இரவு
தயங்கிய என்னைத் தாங்கி அருளினை;
உச்சயினி இராமேசரம் மெச்சு குஷ்ணேசரம்
ஆதியாம் புண்ணிய சோதி லிங்கத்
தலங்களை முறையே வலம்வரு வித்தனை;
காசி மதுரா காஞ்சி மாயா
அவந்தி அயோத்தி ஆதிய புகழ்சேர்
உத்தம தலங்களாம் முத்தித் தலங்களை
முறையாய் ஏத்த நிறையருள் புரிந்தனை;
பவங்களைத் தீர்க்கும் அவந்திமா நகரில்
மாமை வளஞ்சால் ஆமைகள் நிறைந்த
சிப்பிர நதியின் அப்புறத் தோப்பில்
உம்பர் மகிழ்கும் பமேளத் திற்கு
ஒன்று திரண்டே பன்மொழி பேசும்
மூவா யிரத்துமேல் முனிபுங் கவரைத்
தரிசனஞ் செய்யும் பரிசினை வழங்கினை;

பாசம் நிலவுமென் நேசமில் நெஞ்சில்
நின்கழல் ஏத்தி இன்னிசைப் பாக்களாற்
கோவை பாடும் ஒருக்கயைக் கொடுத்தனே;
என்னெகால் அடியேன் இயற்றுபுண் ணியமே.

12

நேரிசை வெண்பா

ஏனற் புனங்காத்து எண்டிசையும் ஓம்புபுகழுக்
கானக் குறவள்ளி காந்தனே—தேனூர்
மயிலணிவாழ் வேலவா! மாதேவன் மைந்தா!
அயில்வேற் படையோய்! அருள்.

13

கட்டளைக் காலித்துறை

பற்பல கோடிமெய் அன்பர்கள் ஏத்து பதாம்புயமேல்
நற்கவிக் கோவை நலனுறப் பாடுவன் நானிலத்தில்
வெற்பினைத் தூள்பட வேல்விடு சுன்னையில் மேவிடுநல்
அற்புதக் கோல! எனையாண் டருஞுக அன்புடனே.

14

ஆசிரியப்பா

அன்பே உருவாய் அறுகுணங் காட்டும்
மூவிரு முகங்களும் மேவி ஒன்றூயக்
கந்தன் என்னுங் கவின்பெறு நாமம்
பயின்று விளங்கும் மயிலணி முருகனை
குன்றைக் கூறுசெய் குமரன் என்கோ?
இருதயக் குருகவாழ் ஈசன் என்கோ?
தாநகன் சிங்கன் மாரகன் என்கோ?
தத்துவ கூடமாம் சரவணம் என்கோ?
சித்தா காசமாம் சீரிய வெளியில்
பொற்புற ஒங்கும் பேரொளி என்கோ?

வள்ளிதெய் வானை மணுளன் என்கோ?
தேவர்கள் இடுக்கஜைத் தீர்த்தவன் என்கோ?
வேதமயி லேறும் நாதன் என்கோ?

ஆசிலா அறுமுகத் தேசிகன் என்கோ?
அஞ்ஞானம் நீக்கும் மெய்ஞ்ஞா னனுக்கு
கண்களும் சராறே, சரங்களும் சராறே,
முகங்களும் ஆறே, மந்திரமு மாறே,
தலங்களும் ஆறே, தகுகுண மாறே,
அம்மகோ! அவன்தன் விம்மிதஞ் சேரும்
பெருமையை உறைக்க அருளன் ஆவனே?
அவன்திறம் என்றும் அன்புடன் கூறியே
ஆசானும் முருகன் தாசன் ஆவனே.

15

நேரிசை வெண்பா

முருகவேள் நல்லருளை முப்போதும் பெற்றே
அருவினையை ஒட்ட அருளாய்—அருவுருவாய்ச்
சொற்பொருளுக் கெட்டாத சோதியே! சுன்னைவாழ்
அற்புதனே! பாலித் தருள்.

16

கட்டளைக் கலித்துறை

பாக்கிளர் செந்தமிழ்க் கோவையைப் பாடிப் பணியுமெனைக்
காக்குதல் உந்தன் கடனெனச் சற்றுஸ் கருதலையே
ஆக்குங் கடவுளுக் கோங்கார மந்திரம் அன்று ஹரத்துத்
தேக்கும் படிசெய்த சேந்த!நற் சுன்னையிற் ரேசிகனே!

17

ஆசிரியப்பா

தேசிகம் பூத்த மாசிலா மக்கள்
கூறிய மதியாற் சீரிய முறையிற்
செந்தமிழ் நூல்பல செவ்வனே கற்றுச்

சந்ததம் ஆகமத் தடங்கடல் மூழ்கிச்
 சித்தாந்த சைவ தத்துவம் ஆய்ந்து
 அஞ்ஞானம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றே
 கள்ளம் இல்லா உள்ளக் கோயிலில்
 நிறையருள் ஞானம் உறைபெருஞ் சோதியை
 அன்பெனும் பாலால் இன்போ டாட்டி
 சரவண பவனே ! சண்முக நாதா!
 கந்தா! கடம்பா! கார்த்தி கேயா!
 என்னுனின் நாமம் பன்முறை சொல்லிப்
 போற்றி நிற்கும் ஏற்ற முளோர்வாழ்
 சுன்னைப் பதிதனில் மன்னு மயிலணிப்
 புண்ணியப் பதியை நண்ணிடு முருக!
 அன்னையில் இனிய இன்னருள் மூர்த்தி!
 என்னிலும் எனக்கு இனியவன் நீயே!
 வேண்டிய அளிக்கும் ஆண்டலைக் கொடியோய்!
 அன்பிலன் அடியேன் தென்பில னேனும்
 உள்ளத் துண்கழல் விள்ளா அன்பனை
 கருணை சொண்டு மருளற அருளே.

18

நேரிசை வெண்பா

அருளுண்டு நெஞ்சே! அலமருதல் வேண்டாந்
 தெருஞெண்டு உண்மை தெளிவாய் — மருளறவே
 முன்னை வினாதீர்க்கும் முக்கண்ணன் மைந்தன் தான்
 அன்னைபோற் காப்பான் அறி.

19

கட்டளைக் கலித்துறை

அறிவரு ளாஜைக்கயிற்றுற் பினித்தெமை ஆண்டருள்செய்
 நெறிமயிர்ப் பூங்குழல் வள்ளிதெய் வாஜை நிறைகணவன்
 பொறிமயில் ஊர்ந்திடும் பொற்பார் முருகனைப் போற்றுதற்கு
 வெறிமலர்ச் சோலை மிளிர்சுன்னை நோக்கி விரைகுமினே. 20

ஆசிரியப்பா

விரைந்து வம்மின், விரைந்து வம்மின்,
 வரைமகள் பெற்ற முருகனைப் போற்ற
 நகரத்திற வருமுன் விரைந்து வம்மின்,
 தத்துவ மயமாம் வித்தக உலகில்
 அட்டதிக் கெங்கனும் அலைந்துலை யாது
 சன்னை மயிலனி சூழ்திருத் தனிக்கு
 உள்ளத் தன்பொடு பொள்ளளன வம்மின்,
 தீபம் ஏற்றுமின், தூபம் இடுமின்,
 வெற்றிலை பாக்குப் பொற்புறு முக்கணி
 ஆதிய வைத்தே அர்ச்சனை செய்மின்,
 ஜம்பு ஸன்களும் அறிய ஒண்ணு
 அருவமும் உருவமும் இல்லா ஒருவனை,
 நிர்க்குண ரூபியாம் ஞானக் கொழுந்தினை,
 அவ்வியம் அற்ற திவ்விய மனத்துடன்
 ஆசயோ டென்றும் பூசனை செய்மின்,
 மயில்மேல் ஏறும் அயில்வேற் குமரனைக்
 குமர! குருபர! முருக! சரவண
 பவ!வென அல்லும் பகலும் சொன்மின்,
 தத்துவ முடிவில் தாண்டவம் ஆடும்
 சிவசக் திகளின் சேர்க்கை வடிவமே
 ஆறுமுகக் கடவுளன் றுறுதி கொண்மின்,
 அகமுகம் நோக்கி ஆழ்ந்து தியானிப்போர்
 புருவ மத்தியில் மருவிடுஞ் சோதியை
 ஓயா தென்றுந் தியானஞ் செய்மின்,
 தேக்குமா னந்தம் நீக்கமறப் பெறுமின்,
 உள்ளத் தாமரை விள்ளவீற் றிருக்கும்
 மாயா குணங்கள் தோயா முருகனை

மரணம் வருமுன் சரணம் புகுமிக்கி,
விழிநீர் சிந்தக் கழிபேர் உவகையொ(டு)
இறைவனை நாளும் இறைஞ்சி அழைமினே.

21

நேரிசை வெண்பா

இருளிற் கிடக்குமென் ஏக்கந் தவிர்த்தே
தெருளை அளித்தினிது தேற்றும் — முருகா!
மயிலனிவாழ் பெம்மானே! மால்மரு கோனே!
அயில்வேற் குகனே! அருள்.

22

கட்டளைக் கலித்துறை

அஞ்ஞானத் தாலெழு மாணவ மிக்குன் அடிமலரை
விஞ்ஞானத் தாற்பெற வேண்டி முயல விரைந்தனன்யான்
மெய்ஞ்ஞான சாகரம் மேவி மகிழ்வற்று வீடுபெற
இஞ்ஞாலந் தன்னில் எமக்கருள் செய்க இறையவனே!

23

ஆசிரியப்பா

அண்டருக் கிடுக்கண் அகற்றுவான் வேண்டிச்
சிவமெனும் செம்பொருள் நவமாய்த் தோன்றி
ஐந்து முகத்தோடுதோழுகஞ் சேர்த்து
ஆறுமா முகத்தோடுவனியில் வந்து
கலியுக வரதனுய் நவிவுகள் தீர்த்தே
கந்தனெனு நாமம் கவின்பெறப் பூண்டு
நவரத்ன முடியும், நறைகமழ் நுதலும்,
பன்னிரு விழியும், பவள வாயும்,
இலகுதின் செவியும், சராறு கரங்களும்,
குறுமென் நகையும், முறுகிய நூலும்,

தாஞும், சதங்கையும், தண்டையும், சிலம்பும்,
 சேவலும், மயிலும், வேலும், பாம்பும்,
 கானக் குறமகளும், வானகுஞ் சரியும்
 தன்னிரு மருங்கும் மன்னிவீற் றிருக்க
 ஞானமே உருவாய் மோனமே பொருளாய்
 என்னகத் தேயொளிர் சுன்னையம் பதிசேர்
 மயிலணிப் பதிவாழ் மாசிலா மணியே!
 அருள்மதி எந்தாய்! தெருள்நனி செழிக்கவே.

24

நேரிசை வெண்பா

செல்வமுஞ் ஞானமுஞ் சீர்த்தியும் நல்வாழ்வுங்
 கல்வியும் வாய்மையுங் கையளிக்குஞ் — சொல்லு
 மனமொழிக் கெட்டா மயிலணிவாழ் சேயைத்
 தினமும் பணிவாய் தெளிந்து.

25

கட்டளைக் கலித்துறை

பதிபசு பாசத் தியற்கையும் புண்ணிய பாவமும்வெவ்வ
 விதிவலி தன்னையும் வேண்டி அறிந்திலன் வீணிலியான்
 சதிசெயு மாந்தரின் சங்கமும் சால்பெனச் சாதிக்குமென்
 மதியினை என்னென்று கூறுவன் சுன்னையின் மாமணியே!

ஆசிரியப்பா

மாயை வயமாம் மாசடை மனத்தொடு
 மயிலணிப் பதிவாழ் அயில்வேற் குமரன்
 குஞ்சித பாதம் அஞ்சித் தொழுகிலேன்,
 நெஞ்சுநெக் குருகி அஞ்சலி செய்கிலேன்,
 தஞ்சம் புகுந்து சஞ்சிதம் நீக்கிலேன்,

பத்தி வலையிற் பட்டும் இருக்கிலேன்,
 எத்திறத் தோர்க்கும் சித்தம் இரங்கிலேன்,
 செற்றம் நீக்கிலேன், பற்றுகள் அறுக்கிலேன்,
 பயந்து தீவினை நயந்து ஒருவிலேன்,
 தபத்தைச் செய்கிலேன், செபத்தைப் பண்ணிலேன்,
 உண்மை நாலுணர் தின்மை பெறுகிலேன்,
 அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மறை ஓதிலேன்,
 தத்துவ மசியின் தத்துவம் அறிகிலேன்,
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசம் விளங்கிலேன்,
 சிவோகம் பாவனை சிறிதும் பண்ணிலேன்,
 சின்னுள் வாழ்வை உன்னு தலைவேன்,
 இன்னன குணங்கள் துன் னும் அடியேன்
 அன்புவழி நில்லா அறிவில் னேனும்
 புண்ணிய மார்க்கம் நண்ணிலே னேனும்
 புறமெனித் தள்ளல் சிறப்பன்று முருகா!
 சேவற் கொடியோய்! சேவடி அருள்கவே.

27

நேரிசை வெண்பா

சேவற் கொடியுவக்கும் செவ்வேளை நாடியே
 ஆவலுடன் ஆலயத்தை அண்டினேன் — பாவப்
 பிறப்பறுத் தாண்டருளிப் பேரின்ப வீட்டைச்
 சிறப்போ டளிப்பான் தெளி.

28

கட்டளைக் கலித்துறை

சிறக்கும் மயிலணிச் செவ்வேள் அடியினை சித்தமதில்
 மறக்கும் வகையின்றி மானிலத் தென்றும் வரந்தருவாய்
 துறக்கம் புகினும் அதுதனை வேண்டுவன் தொல்லுலகில்
 இறக்கும் பொழுதெனக் கின்னருள் பாலித் திரங்குவையே.

ஆசிரியப்பா

அண்டரைக் காக்கும் அறுமுகா! போற்றி,
 கலியுக வரதா கந்தா! போற்றி,
 குறத்தியை மனந்த குமரா! போற்றி,
 சேவர் கொடியடைச் செவ்வேள்! போற்றி,
 ஈசந் கோதிய ஆசான்! போற்றி,
 சிந்தனைக் கெட்டாச் சேயே! போற்றி,
 புலமையிற் சிறந்த புலவா! போற்றி
 தலந்தொறும் இருந்தருள் சிலம்பா! போற்றி,
 விருப்பு வெறுப்பில் விசாகா! போற்றி,
 திருமால் மருகா! மருகா! போற்றி,
 வேளே! குறிஞ்சி வேந்தே! போற்றி,
 சரவண பவனே! சண்முகா! போற்றி,
 மயிலணிப் பதிவாழ் மன்னு! போற்றி,
 போற்றி போற்றினின் பொற்பதம் போற்றி,
 போற்றி போற்றி போற்றி என்று
 நித்தம் ஏத்திப் பத்திசெய் குவனே.

30

மயிலணி அந்தாதி

காப்பு

குயிலினாங் கூவுதண் சோலைகள் மல்கிக் குதூகலங்கொள்
மயிலினம் மன்னிய மாண்பதி வாழ்ந்து வரமளிக்கும்
அயிலினர்க் கோர்தமிழ் அந்தாதி பாடுதற் கார்கயிலை
எயிலினம் ஈன்றருள் ஏரம்பன் இன்கழல் ஏத்துவமே.

நால்

வாவியுங் காவியும் மாண்புசெய் சுன்னை மயிலணிவாழ்
தேவியுங் காமுறு தேசிக னுய்வரு சீர்க்குமர!
ஆவியுங் காயமும் ஆக்கமும் ஈந்துநல் ஆர்வமொடு
மேவியுன் காலினை வேண்டுவென் நாளும் மிகப்பணிந்தே. 1

பண்டே அறந்தனை நால்வருக் கோதிய பாண்டரங்கன்
தொண்டே அளித்துநற் சுன்னையிற் ரேஞ்சிடுந் தோமறுதீங்
கண்டே அனையநங் காங்கேயன் தூய கழல்சிரமேற்
கொண்டே அவன்சொலக் கேட்டனன் கோதில் குடிலையையே

குடிலை யறியாக் குரவன் தலைமிகை குட்டினைதால்
படியவ லந்தரு பள்ளையைப் பற்றினை, பாரதனில்
கொடியவ னஞ்சிங்கன் கொன்னுயிர் மாயக் குமைத்தனைமெய்
அடியவற் உன்புகழ் ஆய்ந்திடு வாரோ அருநிலத்தே. 3

அரும்பு மலர்பறித் தர்ச்சனை ஆர்வமொ டாற்றகிலா
இரும்பு மனத்தினான் எவ்வா றிறையருள் எய்திடுவேன்
கரும்பு மருவிடுஞ் சோலைகள் சூழ்தருஞ் சுன்னைதனில்
விரும்பு மறியிவற் வேலா! விரைந்தருள் வீட்டினையே. 4

வீட்டை அகன் றுயர் வின்னினை மேவிடும் வேட்கையொடு
காட்டை அடைந்து கடிமனம் ஆளுங் கடுந்தவத்தீர்
ஆட்டை அருவா கனமாக் கிடுஞ்சன்னை ஆறுமுகன்
பாட்டை அசைத்துநற் பத்திகை கூடுவிர் பாரினிலே. 5

பாரினை யேமிகப் பாழ்த்திடும் பண்பிலப் பாதகனும்
சூரினை யேவென்று சொர்க்கத்தைப் போற்றிடத் தோல்வியறு
போரினை யேபுரி வேலவன் பொற்றலம் பூதலத்தில்
பேரினை யேநனி பெற்றிடுஞ் சன்னைப் பெருந்தலமே. 6

பெருகி அணிபெறுஞ் சன்னை மயிலனிப் பேர்த்தலத்தின்
அருகில் அமருமெய் அண்பர்கள் அண்டிநல் ஆர்வமுடன்
உருகி அடல்மிகும் ஊழ்வினை ஓவி உயரமிர்தம்
பருகி அமர பதந்தனைப் பற்றுவர் பண்புடனே. 7

பல்லுங் கழன்றுகட் பார்வையும் அற்றுப் பலங்குறைந்து
பொல்லுங் கரமுறப் போக்கியம் போகப் பொலிவிழந்து
சொல்லுங் கரந்திடச் சோபையும் மங்கச் சுடுநிலந்தான்
செல்லுங் கதியிலி சித்தியைச் சேர்ந்திடச் செய்குவையே. 8

செப்போதும் பூட்கை புரந்திடுஞ் சீதரன் தென்மருகற்(கு)
அப்போதும் பூணுநல் ஆரமும் பூண்டுநல் அன்புடனே
முப்போதும் பூசை முறைதவ ரூதுசெய் முதறிஞர்
இப்போதும் பூஞ்சன்னை ஈண்டுவர் இன்புற எங்கனுமே. 9

எழில்பல பாவிடுஞ் சன்னையில் வாழ்வுசெய் எங்குகனை
மொழிபல பாடிக்கும் முத்தமிழ் மூழ்கிய முதறிஞர்
பொழிபல பாடலைப் போற்றிப் புகன்று புரையுளவாம்
பழிபல பாற்றிப் பரன்தாள் பரவுவர் பாங்குடனே. 10

பாவார மாகிய பைந்தமிழ் மாமறைப் பாணிமிகு
தேவார மாதிய தோத்திரப் பாக்களைத் தேற்றமுற
நாவார மாலற ஒதிடும் ஞானிகள் நானிலத்தில்
தேவார மாற்றவொன் சேவடி சேருவர் சீலமொடே. 11

சீல மிகுதொண்டர் சீருடன் சுன்னைத் திருத்தலத்தில்
நீல மிகுத்தொளிர் மஞ்ஞகு இவர்ந்திடும் நிர்மலர்க்குக்
கோல மிகுநல் விழவிலை யேசெய்து கோமளங்கேர்
ஞால மிகுபுகழ் நாட்டித் துதிப்பர் நலம்பெறவே. 12

நலமுறை வந்தனை நாடிப் புரிந்துயர் நானிலத்திற்
குலமுறை வண்ணிக்குங் கோதையர் நித்தமுங் கூடிமகிழ்
தலமுறை வன்பொழில் தாவளங் சார்ந்திடுஞ் சண்முகளை
வலமுறை வந்து வரம்பல வேண்டுவர் மண்ணகத்தே. 13

மண்ணும் பரவும் மயிலணி வாழரன் மாமகற்குப்
பண்ணும் பயனும் பழுத்த புராணத்தைப் பாவலர்கள்
எண்ணும் பரிசுடன் ஏமமொ டோதி எழில்பொலிய
நண்ணும் பரமத்தை நாட்டுவ ரேயிந்த நானிலத்தே. 14

நிறையருள் வேட்கை நிலவுநல் நெஞ்சுடன் நித்தியமும்
பிறையருள் வேணியன் பெற்றருள் பாலகன் பீடுறுமெய்
இறையருள் வேலவன் இன்கழல் எய்திட ஏத்திடுவோர்
பொறையருள் வேடம் பொனிந்து பொருந்துவர் பொற்றலத்தே. 15

தேருத வல்லரக் கண்தனைத் தேற்றிய சேயினையே
பாருத வல்லிசை, பண்ணைடு பாடிப் பணிந்திடுவோர்
மீருத வல்லினை வேதனை வீட்டியம் மேலுலகில்
மாருத வல்லபத் தோடின்பம் எய்துவர் மன்தலத்தே. 16

மன்னு மகிதல வாழ்வினி லேயுயர் மாண்பிழந்த
என்னு மயம்மிகு யாக்கையை எற்றிவிட டேகுதற்கு
முன்னு மலத்தெழு மும்மல மாசதன் மொய்ம்பகற்றி
பொன்னு மலகம் நிகர்த்திடச் செய்சுன்னைப் புண்ணியனே 17

புண்ணிய மேமிகு பூம்பதி புக்குப் பொலிந்துநிதம்
எண்ணிய மேடம் இவர்ந்திடுஞ் சேயை இராப்பகலாய்த்
திண்ணிய மேலவர் தேற்றும் மயிலணிச் சீர்த்தலத்தில்
நண்ணிய மேதையர் நல்லருள் நாடுவர் ஞாலத்திலே. 18.

ஞாலம் நவிலுமெய் அன்புடைக் கண்ணப்ப நல்லடியார்
போலம் பலவனைப் போற்று எமைத்தான் புகல்மறவி
காலப் கடுகக் கயிரெற்றிந் தாவி கவருமுனம்
வேலம் பிகைசேய் வினைதவிர்த் தோம்ப விரைகுவனே. 19

விருந்து விரைந்து மிகுத்திடும் சுன்னை விசாகஜையே
திருந்து முறையில் தியான சமாதியிற் சீருடனே
இருந்துன் திருவடி என்னகத் தேவைத் திரும்பிறவிப்
பெருந்துன் பினைநனி போக்கிடும் பண்பினைப் பெற்றிலனே. 20

பெற்றேன் அளவில் பிறவிகள், பெற்றுப் பெருந்துயரை
உற்றேன் அவனியில் ஒன்று தொழுக உபாயநனி
கற்றேன் அடியினை அன்றி எதையுங் கனவிலும் நான்
பற்றேன் அடைவதற் கொன்றிலை வேல! இப் பாரிடத்தே. 21

தேய்மை அகற்றிடுந் தேசார் மயிலணித் தென்பதிசார்
பாய்மை அடக்கிய பைந்தமிழ் வேலவன் பாதமலர்
வாய்மை அகத்தொடு வாழ்த்தி வணங்கி வழுவிலவாந்
தூய்மை அதிமிளிர் தொண்டர்கள் என்றிடத் தோன்றுமினே. 22

தோரண மும்மல்த் தொங்கலுந் தோமறத் தொங்கவிட்டு
ஆரண முஞ்சொலும் பூரண கும்பம் அமைத்தொளிரும்
வாரண முஞ்செறி மாதவன் மாண்புசெய் வான்குகன்றன்
பூரண மும்பொலி பூங்கழல் போற்றுவிர் பொற்புறவே. 23

பொன்னிடம் பெண்ணிடம் மண்ணிடம் பூண்டிடும் பொற்பிலிச்சை
உன்னிடம் பெட்டுநீர் உள்ளன்பிற் கூறினை உய்க்குமென்றே
என்னிடம் பெய்திடும் ஜயமென் நெஞ்சினை ஈர்க்கிறதால்
மன்னிடம் பெற்றிடும் வான்சுன்னை வாழரன் மாமகனே! 24

மகமா தஜைப்பெறும் வச்சிர பாணி வணங்குசுன்னை
முகமா றுடைய முருகக் கடவுளை முன்னிநிதஞ்
சுகமா யுறழ்வில் சுவரீக்கத்தை யேபெறச் சூக்குமமாஞ்
சுகமா யையறச் சமாதிகை கூடுவர் சற்சனரே. 25

சற்றும் பலனின்றித் தாரணி தன்னிற்பஸ் சாத்திரங்கள்
கற்றும் பழிசேர் கடையேன் கதிதஜைக் காண்தலந்தான்
மற்றும் பதிகளுள் மாண்புகள் வாய்ந்து மகிதலத்தில்
முற்றும் பழமர மோங்குதண் சுன்னை முதுதலமே. 26

முதுமறை வாழ்த்தும் முதல்வனும் முன்னாள் முறைதவறிப்
பொதுமறை வாகப் புலவஜைப் போற்றுது போகவவன்
புதுமறை வாசம் புகுத்தி நலியப் புடைத்துதைக்க
மதுமறை வாக மடுத்திடும் மாப்போல் மயங்கினனே. 27

மனமுறு வாதஜை மாற்றிடும் மாண்புறு மாதலமாம்
புனமுறு வான்சுன்னை பொற்புற வாழ்வுசெய் புங்கவன்றன்
வனமுறு வார்கழல் வாழ்த்தி ஒருவுவன் மாசுதருந்
தினமுறு வாழ்க்கையில் தீவினை தேக்குஞ் சினத்தினையே. 28

சினக்கே டுறுமடி யார்மனத் தேநிதஞ் சேர்த்திடுவெவல்
வனக்கே டுறுக்கும் வயமா வளர்சிவை மைந்த!வினி
உனக்கே டுடைமலர் மாலையை நித்தம் உவந்தளிக்க
எனக்கே டுறுமந் திரம்நனி ஈக இறையவனே! 29

இறையவர் மாசில் குடிலையை வேண்டிட ஈந்தருஞம்
பொறையவர் மாலினைப் போக்கிடுஞ் சுன்னையிற் புங்கவனும்
நறையலர் மாலையை நான்றிடச் சாத்தி நலம்பெறவே
மறையவர் மாண்புசெய் மால்மரு கோணடி வந்திப்பனே. 30

வருமா முகில்தவழி வான்தோய் மலையம் வதிந்துறையும்
ஒருமா முனிவனுக் கொண்தமிழ் ஒதிய ஒப்புயர்வில்
திருமா முருகனைச் சுன்னைத் திருத்தலத் தேயடைந்து
கருமா முறைகெடக் காதலித் தேத்து கதிபெறவே. 31

கதியினை யேதரும் நல்லை மயிலனிக் காப்பொலிசந்
நிதியினை யேசார் நிமல முருகனை நேர்ந்துபல
நிதியினை யேபெற்று நீள்புகழ் ஈட்டி நிலவுதற்கு
மதியினை யேநனி வாய்த்தில னேயிந்த மானிலத்தே. 32

மாலும் வரனும் வணங்குதண் சுன்னையில் மால்மருகன்
வேலும் வழங்கிவெவல் வெற்பினைத் தூள்செய்து விண்ணனவரை
ஆலும் வரமயில் ஏறி அளித்தனன் அன்னவர்க்குப்
பாலும் வடிமது வந்தினை மாவும் படைக்குவனே. 33

பண்ணீர் வயங்குநற் பாக்களைப் பாங்குறப் பாடிடுவோர்
உண்ணீர் வளமுள கூபங்க னோங்குமில் வொண்தலத்தில்
மண்ணீர் வளிவெனி வன்னியென் ரேநின்று மாண்புசெய்யும்
புண்ணீர் வடிவேற் புலவனைப் போற்றுவர் பூதலத்தே. 34

சுதலம் நீடிய பூர்ச்சனை மேவிய பொற்புளவாந்
தாதலர் நீபநற் ரூரினைத் தாங்கிடுந் தண்கடல்குழ்
மாதலம் நீல மணியணி மார்பன்றன் மாண்புநிறை
காதலம் நீவிக் கழவினை ஏத்து கருமனமே!

35

கரும்பு மலிவுறுங் காப்பொலி சுனைக் கவின்தலத்தில்
இரும்பு மனமுடைச் சூரை ஈறுசெய் எம்மிறைவன்
அரும்பு மலர்கொண் டருச்சிக்கும் ஆர்வம் அகத்துடையீர்
விரும்பு மருவரம் வேலோ னிடம்நனி வேண்டுமினே.

மின்போ விடைவள்ளி தெய்வானை விள்ளும் விசாகஜையே
பொன்போ லிலங்கும் உன்தருள் பெற்றுப் புவியினிலே
என்போ லியரும் எழில்வாழ் வடைந்திட இவ்வலகில்
உன்போ லிஜனயரு தெய்வமும் உண்டுகொல? ஓதுதற்கே. 37

ஒடுந் திருவை உலப்புடைத் தாமென ஓர்ந்துநிதந்
தேடுந் திருத்தான் சிவனுரீ அருளிய சிற்பரஞூய்
ஆடுந் திருவுடைத் தோகையின் மீதமர்ந் தன்பருளங்
கூடுந் திருமைக் குகனவன் என்றுகை கூப்புதுமே.

38

புதுமைக் குடிநிறை பொற்பார் மயிலணிப் பூம்பதிசார்
பொதுமை குலவிடும் போந்தார் தலத்தினிற் புண்ணியஞ்சேர்
பதுமை குறவள்ளி தெய்வானை பண்புசெய் பண்ணவளை
மதுமை குறைத்திட மாண்பொடு நித்தமும் வாழ்த்துவமே. 39

வாடி அஸைந்துள் வடிவுடை மேனியென் வன்மனத்தே
தேடி அறிந்திலன், தேயங்கள் யாங்கனும் தேம்பலுடன்
ஓடி அலுத்ததும் ஓர்ந்திலை; சண்முக! உன்கழலைக்
கூடி அனைகுவ தென்றுகொ லோவென்று கூறுதியே. 40

கூறு முகமா ருடையதன் சன்னைக் குமரனையே
பேறு முடைய பெருஞ்செல்வ மென்றுநற் பீடுடனே
தேறு முகம்பெறு வாய்சுரர் தந்துயர் தீர்த்தளித்த
ஆறு முகனால் தில்லையென் ரென்றே அறறகுமினே. 41

அல்லும் பகலும் அறுமுக வேவவன் அட்சரத்தை
வெல்லும் பரிசில் முறைப்பட வேயதை வேட்கையொடு
சொல்லும் பணியினில் துன்னுவர் வானுயர் தூம்பனசெந்
நெல்லும் பலித்திடுஞ் சன்னைக் குகனடி நேசமொடே. 42

நேச மனமொடு நித்தமுஞ் சன்னை நிலவுமுரு
கேசற்குச் செய்யுநற் பூசனை சேர்ந்திடுங் கீர்த்திசெறி
கோச மதிற்றிகழ் தீவளி அப்புக் குவலயமா
காசமெனவொளிர் கங்கைமைந் தன்கவின் காவினையே. 43

காலன் றருக்கிக் கயிரெற்றிந் தாவி கவருமுனம்
நீலன் றருகுற வள்ளிதெய் வானையை நீவிவரும்
ஆலன் றருந்தி அமரரைக் காத்திடும் ஜம்முகன்றன்
பாலன் றகவொடு பாலித் தருஞுவன் பண்புடனே. 44

பண்டு மறிதரு பண்புடை வள்ளியைப் பாங்குடனே
கண்டு மயங்கிக் கடுவிழை வுற்ற கவின்முருகன்
மின்டு மசரரை வீட்டியங் கேகய மீதமர்ந்தென்
மண்டு மலத்தெழு வாதனை நீக்குவன் மண்ணினிலே. 45

மந்தாரை மல்லிகை செந்தா மரையிரு வாட்சிநிறை
நந்தா நலமிகு சுன்னையை நாடிடும் நன்முருகா!
எந்தாயும் எந்தையு மாயெமக் கின்னருள் ஈந்திடுபொற்
சிந்தா மணிக்கொரந் தாதியைச் செப்புவன் தென்மிகவே. 46

தென்பால் அமர்ந்திருக் கேதீச் சரண்பெறு சேயிஜோயே
அன்பால் அடியினை ஆர்வமொ டர்ச்சித் தவர்தமக்கு
இன்பால் அழுதம் இனிதளித் திம்மையில் எக்கணமும்
என்பால் அரும்பும் மலத்தினை நீப்பன் எழுமையுமே. 47

எல்லார் வளமுற ஏந்தி இரங்கிடும் எம்மிறையின்
நல்லார் வனச மலரடி நாடிடும் நல்லடியார்
சொல்லார் வழுடன் துதிக்கவி சோர்வறச் சொல்வதன்றிக்
கல்லார் வடுவுடைக் காவியம் ஒன்றையுங் காதலொடே. 48

காமரம் விம்முறப் பாடும் பிரமரங் காமுறுநன்
மாமரம் விஞ்சுதன் சோலை வளஞ்சால் மயிலணியில்
தொமரம் வில்வாள் அரவிந்தம் ஆதிய தோன்றிடவே
பூமரம் விள்ளிடப் பொற்புற வாழ்வுசெய் புண்ணியனே! 49

புள்ளும் வருடையும் மேவு மயிலணிப் பொற்றலம் வாழ்
கள்ளும் வழியும் கடம்பணி வேலவன் காத்தெமையாட்
கொள்ளும் வரையவன் கோலக் குரைகழல் கொண்டுநிதம்
உள்ளும் வகைபெற ஒவா தவன்புகழ் ஒதுதுமே. 50

இதும் இறைவன் ஒளிநெறி யேநின் கெருமூகுமன்பர்
குதும் இடர்தரு வாதுந் துடைத்துத் துகளிலவாம்
போதும் இலையும் புனலுமிட் டேநிதம் பூசைசெய்வோர்
ஏதும் இடும்பையும் எய்தலுண் டோ? எம் இறையவனே! 51

இறையவன் பாணியை யாங்கணும் ஒங்க எடுத்துரைக்கும்
மறையவன் பாடுற வாள்சிறை வைத்திடும் மாமுருகன்
நிறையவன் பாலின் நிமல னெனவைகி நித்தியமும்
உறையவன் பாடி எனமிலிர் தண்சுள்ளை ஒப்பிலதே. 52

ஓப்புயர் வில்பல உத்தமர் வாழ்ந்துநல் ஊக்கமொடு
தப்புக ஸில்லாத் தகைபெறு நூல்களைத் தந்ததனாற்
செப்பும் புலவர் திகழ்பதி என்றித் திருநகரை
இப்புவிச் சான்றேர் இசைபட என்றும் இயம்புவரே. 53

இயம்பல வேங்கும் விழுவினைச் செய்யுநர் இன்புறவே
நயம்பல வேதரும் நல்வரங் கள்தனை நன்களித்துச்
சயம்பல வேபெறு சூரரைச் சாய்த்திடுஞ் சண்முகன்தான்
கயம்பல வேயொளிர் காப்பொலி சுன்னையின் காவலனே. 54

காவலர் சேவைசெய் காப்புடைச் சுன்னைக் கவின்தலத்திற்
பாவலர் சேறுகொள் கந்த புராண படன்மதில்
நாவலர் சேடுறக் கூறுரை கேட்டு நயப்புடனே
சேவலர்ச் சேயடி செவ்விதிற் கண்டு தெளிகுவரே. 55

தெண்ணீர்ச் செறுவளச் சுன்னை மயிலணிச் சீர்த்தலத்திற்
பண்ணீர் செறிபதிப் பாடலைப் பண்ணென்று பாடிமகிழ்
கண்ணீர்ச் செயிரியர் காதலித் தேத்திடுங் கண்ணியரே!
நண்ணீர் செயிருடை மார்க்கங்கள் ஒன்றையும் நன்னிலத்தே.

நன்றே ஒளிவளர் சுன்னையில் மேவிடும் நற்றளிவாழ்
குன்றே ஒளித்திடுஞ் சூரைனக் கொன்ற குமரனுக்கு
ஒன்றே ஒருமொழி ஊழுவினை ஒட்ட உளமதனில்
நின்றே ஒருவா தருள்தனை நீட்டுவை நீணிலத்தே. 57

நீடு மயிலணி நீப நிழலினில் நித்தியமும்
ஆடு மயிலினில் ஆர்வமொ டேறி அழகுறவே
பீடு மணியும் பெறுவே வவன்புகழ் பேசிடுவோர்
வீடு மடைய விரைவினில் ஏகுவர் விண்ணுலகே. 58

விண்ணவர் எய்திடும் வெந்துயர் நீங்க விரைவினிலே
பண்ணவ சென்னுநற் பாண்டரங் கள்தரு பாலைனயே
மண்ணவர் என்றென்றும் மாண்பொடு சுன்னை மயிலணியிற்
புண்ணியம் எண்ணிப் புரிகுவர் பொற்புறு பூசனையே. 59

பூசனை யேபுரி பொல்லா வரம்பெறு புன்மையிகு
நீசனை யேமுன் நிலைகுலைத் தாண்டருள் நின்மலனும்
தேசனை யேதினஞ் சேவைசெய் திவ்விய சேத்திரந்தான்
வாசனை யேமிகு சுன்னை மயிலணி வண்தலமே. 60

வஞ்சம் புரிந்திடும் மானிடர் வாழுந்திந்த மானிலத்தில்
நஞ்சம் புதைந்த நலமறு சொற்களை நாணமின்றி
நெஞ்சம் புரைபடக் கூறுவர் சுன்னை நிமலனது
கஞ்சம் புரையடி காதலோ டெண்ணூர் கனவிலுமே. 61

கரணம் நனிசுத்தி எய்திக் கருது கதிபெறவே
அரணம் நசித்த அரண்மக ஜெசுசுன்னை ஆலயத்திற்
சரணம் நயந்து சகமாயை நீத்துச் சகத்தினிலே
மரணம் நனுகுமுன் மாணடி சேர்குவர் மன்னினிலே. 62

மண்ணிய பாவ மனைத்துங் குவிந்த மனத்தகத்தே
நண்ணிய பாவகம் யாவையும் நீக்கி நலந்தருவாய்
தண்ணியற் பாணி தயங்கு மயிலணி சார்தலத்திற்
புண்ணியம் பாரிக்கும் பூசர் போற்றிடும் புண்ணியனே. 63

புரந்தான் ஏறித்த புரந்தகன் பொன்னடி போற்றிலனுயீப்
பரந்தான் எனமுனர்ப் பன்னிச் செருக்கு பகவனது
சிரந்தான் எறிந்த சிவனுர் அருளுஞ் சிலம்பஜையே
கரந்தான் எடுத்துக் குவித்து வணங்கிடக் கற்பியுமே. 64

கற்பக ஸாதநற் கன்னியர் சூழுங் கவின் தலமாம்
பொற்பக ஸாததண் சுன்னையில் வாழ்ந்துயர் பூதலத்தில்
வெற்பக ஸாதவெஞ் சூரணை வீட்டிய வேலனுக்கே
அற்பக ஸாதநல் அர்ச்சனை ஆற்றுவர் ஆவலொடே. 65

ஆனந் திறனில் அவணைனை வீட்டி அமர்த்தமை
வாழும் படியருள் மாலோன் மருகணை மாண்புடனே
பாழும் மனமே! பணிகிலை மேற்கதி பற்றுதற்குத்
தாழும் சிரத்துட னேதுதி சுன்னைத் தலத்தினிலே. 66

தக்கவன் பாலின் கடவள ராகுந் தகுகுகன்வாழ்
பக்கவன் பாலினில் ஓங்கு மயிலணிப் பைந்தலத்தில்
மிக்கவன் பாலிணர் மாலையை ஏந்திநல் வேட்கையொடு
புக்கவன் பாதத்தைப் போற்றிவெம் மாயையைப் போக்குமினே. 67

போக்கும் வரவும் புகாத அறுமுகப் புங்கவளைத்
தேக்கும் வளர்ச்செறி சீர்சால் மயிலணித் தென்தலத்தில்
தாக்கும் வலியுடைத் தாபத்தைப் போக்கித் தகைமைபெறக்
காக்கும் வரையவன் காலினை ஏத்து கவியுடனே. 68

கவிநனி உட்கொளுங் கற்றவர் போற்றுங் கவினுறுதுநல்
திவிநனி உட்குந் திருவார் மயிலணித் தீந்தலத்திற்
சவிநனி உற்றிடுஞ் சண்முகன் சாற்றினிற் சார்ந்துநிதம்
அவிநனி உண்டுநல் ஆக்கத்தை அண்முவர் ஆசையொடே.

ஆயாமற் போகம் அனைத்தையும் அன்புடை அண்டர்தமக்கு(கு)
ஈயாமற் போக்கிடும் ஏழைமை யேமிகும் ஈனரையே
ஓயாமற் போற்றிடும் ஓல்லாமை ஓவியில் வொண்புவியில்
வீயாமற் போதம் விளாக்குதி சுன்னையில் வேலவனே! 70

வேலா! சரணம்; விசாகா! சரணம்; விமலனருள்
பாலா! சரணம்; பரனே! சரணம்;¹ பவனிவரு
சீலா! சரணம்; சிலம்பா! சரணம்; சிகண்டியுயர்
காலா! சரணம்; கடம்பா! சரணம்; கவின்தலத்தே.

71

தேம்பா மலர்த்தொடை சேடுறைக் கட்டுந் திவிமகளைக்
கூம்பா மலைப்பரங் குண்றினில் வேட்ட குமரனுக்குத்
தீம்பா மலிந்திடுஞ் செந்தமிழ் நூல் களைச் செய்துநிதம்
ஓம்பா மனிதரை எவ்வா நுரைப்பன் உலகினிலே.

72

உலவாத பேரின்பம் ஒன்றிட வேண்டிடில் ஊழ்வினைதான்
கலவாத பேரருள் கைவரப் பெற்றுக் கரும்புலன்கள்
நிலவாத பேற்றினைப் பெற்றுயர் சண்முகன் நீள் கழலைப்
பலவாத பேதத்தைப் பண்ணு தடைகுவிர் பாரினிலே.

73

பாரினி லேகொடும் பாவ மலத்தினைப் பாற்றிலனுய்த்
தூரினி லேவியுந் தோன்தனைப் போலுந் துணையிலிக்கு
நேரினி லேயுன்தன் நீள்கழல் காட்டி நிறையருள்செய்
ஏரினி லேமிகு சுன்னையில் வாழ்வுசெய் எம்வரனே!

74

வடமொழி யான்றவர் தென் மொழி நாவலர் வாழ்ந்துநிதம்
இடமொழி யாததன் சுன்னையில் ஈண்டிய எம்புலவன்
மடமொழி யாவல் ஸகரனை மாய்த்து மகிதலத்தில்
அடமொழி யாவன் டரைநனி காத்தனன் அன்புடனே.

75

புறந்தனை யேமொழி புன்மையைப் போக்கியிப் பூதலத்தில்
அறந்தனை யேவினை ஆறுக் கரத்தை அகத்திருத்தி
மறந்தனை யேதவிர் மாசறு மானந்த வாழ்வுதருந்
திறந்தனை யேநிதம் சேர்ந்திடு வாய்சுன்னைத் தெய்வதமே!

76

மேன்மை மிகுசைவ மெய்நெறி யேநிதம் மேம்படச்செய்
பான்மை மிகுபண் ணவர்தமைக் காத்துப் பகர்சுவர்க்கக்
கோன்மை மிகுத்திடக் கோபதி கீந்த குமரனையே
யான்மை மிகவிட ஏத்த இசைகுவன் இம்மையிலே. 77

இம்மை இருவினைப் போகம் புசித்தே இளைத்துநிற்கும்
எம்மை இரும்பிற விக்கடல் நீந்த இசைந்திரங்கி
அம்மை இருளகல் ஆனந்த வாழ்வினை அண்மிமலச்
சும்மை இரும்பொறை நீக்கிடு வாய்சுன்னைத் தூமணியே! 78

தூய மறைதலைச் சொற்றிடுந் தோமறு தொண்டரினங்
காய மனமொழி ஆதிய வற்றினைக் காணிக்கையாய்
நேய மரபுடன் அற்பெணித் தேயவன் நீள்கழலை
மாய மலமறுத் தேயுளத் தேத்துவர் மாண்புடனே. 79

மாண்ட மயிலணி மாதலத் தேவலம் வந்துவரம்
வேண்ட மயல்தொலை வேலவன் மென்பதம் வேட்கையொடு
பூண்ட மனிதர் புகல்சென்ம சாகரம் பூரணமாய்த்
தாண்ட மதிவலி தந்திடு வாயித் தலத்தினிலே. 80

தற்பதி யாகிய சன்னை மயிலணி சார்தலமாம்
புற்பதி ஓங்கிடும் பூம்பொழில் சூழ்ந்து பொலிந்தொளிரும்
பொற்பதி வாழ்ந்திடும் பூர்விக வேலைனப் பூசைசெயும்
அற்பதி ரந்திகழ் எம்மையும் ஆளுவன் அன்புடனே. 81

அன்பே உருவுகொள் ஆன்றவர் வாழ்ந்துநல் ஆர்வமுடன்
இன்பே உதவும் உடல்பொருள் ஆவியை ஈந்துபெருந்
துன்பே உறைந்திடுந் துட்டப் புலன்களின் துப்பறுத்து
முன்பே உளவினை முற்றையும் நீக்க முயலுவனே. 82

முயலகன் என்றிடும் பூதனை முண்ணர் முதுகொடித்து
மயலகன் ரென்றும் வணங்கிடச் செய்ய மரன்மகனும்
அயிலகல் எற்கன் குறவள்ளி காந்தன் அடிமருவ
வயலகல் எட்டி வழிபடு மின்கள் வரமுறவே.

83

முத்தித் திறம்பெற முட்டில்லை நெஞ்சே! முருகனுக்குப்
பத்தித் திரமுடன் பால்பழம் வெற்றிலை பாக்குடனே
தித்தித் திடுஞ்செந் தினையிட தேவெனுடு தேக்கியருள்
சித்தித் திடும்வரை சேவடி யைத்தினம் சிந்தியுமே.

84

சிந்தனை அற்றிரு திட்டியும் அற்றுச் செவிடுபடும்
மந்தனை அண்டி மரணம் வருந்தறு வாயினிலே
வந்தனை அன்பொடு மாலற வாற்றி மலத்திலெழு
பந்தனை அற்றிடப் பண்ணுக சுன்னைப் பரதெய்வமே!

85

தென்னை மரமுயர் தீம்பொழில் தேங்கிடுஞ் சீர்த்தலம்வாழு
சுன்னை மயிலனிச் சுப்பிர மண்ய சுவாமியையே
முன்னை மலவினை முற்றும் மொசித்துயர் முத்திபெற
என்னை மயலற நோக்கியென் நெஞ்சில் இருத்துவனே.

86

இருவினைப் புண்ணிய பாவத்துக் கூடாய் இனிப்பிறவிக்
கருவினைப் புக்கவக் காயம் எடாது கவினுறுநல்
திருவினைப் புல்லுந் திருவடி யைத்தினஞ் சேர்ந்திருந்தால்
வருவினைப் புன்கண் வருந்திடு மோசன்னை வாழ்குகனே!

87

குகனே! சரணம்; குமரா! சரணம்:வெங் கூற்றுத்தோன்
மகனே! சரணம்; உமைசேய்! சரணம்; வலவன்மரு
மகனே! சரணம்; வனவள்ளி தெய்வானை மால்கொளறு
முகனே! சரணம்; சரணந்தன் சுன்னை முருகையனே!

88

முருகா! வடமலை மாமகள் மைந்தா! முராரியினன்
மருகா! வடிமலர் வான்சுன்னை மன்னிய மாமணியைப்
பெருகா வலொடு பிறவிப் பினக்கதன் பீழைதுடைத்து
அருகா வனந்த சுகத்தினை அண்முவர் அன்பர்களே. 89

அஞ்சம் புகுந்திடும் அன்பர்கள் சூழ்தரும் ஆலயத்தில்
நஞ்சம் புசித்து ஞயம்படத் தேவரை நன்களித்து
பஞ்சம் புரந்திடுஞ் சுன்னைப் பதிகுர்ப் பகைவனையே
தஞ்சம் புகுந்தனன் தாள்பெற வேயித் தரணியிலே. 90

தரமோங்கு மாடங்கள் சார்ந்திடுஞ் சுன்னைத் தளியினிலே
மரமோங்கு மாதலம் வாழ்ந்திடும் நஞ்சடை மாசுண தீதின்
குரலோங்கு மாவொலி கேட்டுக் கதறும் குருகினங்கள்
சிரமோங்கு மாறுநின் ரேங்கிப் பயந்து திகைத்தனவே. 91

வேண்டும் வரங்களை மெத்த வழங்கிடும் வேலனையே
மீண்டும் வழிபட்டு வெம்பவங் கூர்பிற விக்கடலைத்
தாண்டும் வகையினைத் தானரிந் தன்னவன் தாளினையைப்
பூண்டும் வணங்குமின் புண்ணியம் பூரித்துப் பொங்கிடவே. 92

வேதங் களைத்தான் விளங்குதல் வேண்டி விரைவினாடு
பாதங் களைத்துதி பாண்டரங் கன்தரு பாலகன்தான்
பூதங் களைக்கொடு சூரைனப் போக்கிப் புலவர்தமக்கு)
ஏதங் களைக்களைந் தேத்திப் புரந்தனன் ஏழுறவே. 93

வேதிய ராய்ந்திடும் வேதங்கள் நான்கும் விரைந்தளித்த
ஆதிய ராயொளிர் ஆயிர நாமன் அருள்குகளைப்
பூதிய ராய்நிதம் பூசித்துப் போற்றிடும் பூரியரும்
ஓதிய ராகி ஒளிருவ ராமென ஒருமினே. 94

ஒருரும் ஓர்குல முந்தா னிலான் தரும் ஒண்புதல்வன்
தேரூரும் ஓவியச் சீரினைக் காண்குபு செல்லுமுயர்
பாரூரும் ஒதியர் பாங்குடன் சேர்தலம் பாரினிலே
காரூரும் ஒடைகள் காழுற ஓங்குங் கவின்தலமே.

95

மேகத்தை யேநிகர் மென்குழ லேயுடை மெஸ்வியலார்
போகத்தை யேநிதம் போற்றி அலைந்திடும் புல்லியர்கள்
சோகத்தை யேநனி துன்னுவர் அம்மைச் சுகந்தருநல்
ஏகத்தை யேயினி தெய்தில ரேயிறை எண்ணுதற்கே.

96

எல்லா மனிதரும் என்றுங் குமரனை ஏத்திநனி
சொல்லா மறைநெறி சோர்வறத் துன்னித் துகளுளவாம்
பொல்லா மறவினை போக்கித் திவிதலம் போவதற்கு
வல்லார் மதித்திடும் வான்பதி தான்சுன்னை வண்பதியே.

97

பத்தித் திறஞ்சேர் பழமுனிக் கேழுனர்ப் பைந்தமிழூத்
தித்தித் திடச்சொலுஞ் செவ்வயிற் சேந்தனைச் சேமருறு
முத்தித் திரத்தை முடிக்குமும் மாசினை முன்பகற்றிச்
சித்தித் திடும்வரை சேத்திரத் தேசென்று சேவியுமே.

98

சேவற் பெருங்கொடி யுஞ்சிகி னார்தியுஞ் செவ்வயிலுந்
தேவப் பெதும்பையுஞ் சேல்லிழி வள்ளியுஞ் சேர்ந்துனக்கு
ஏவல் பெரிதயர் ஏரினைக் காணுற எந்தனுக்கு
ஆவல் பெரிதுண்டு சுன்னையில் வாழும் அறுமுகனே!

99

கரங்கள் எடுத்துக் குவித்து வணங்கிக் கணப்பொழுதிற்
புரங்கள் எரித்த புராந்தகன் பெற்ற புலவஜையே
மரங்கள் எழில்செய் மயிலணிப் பேருடை மாதலத்தில்
வரங்கள் எமையடை யும்வகை வேண்டுவன் வாழ்க்கையிலே.

100

திருக்கேதீச்சர நான்மணிமாலை

1972

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

பூவாரும் சோலைகுழும் பொற்புறுகே தீச்சரம்வாழும்
 தேவாதி தேவன் திருவடிக்குப் — பாவாரும்
 நான்மணி மாலையை நன்கு அணிந்திட
 நான்ற துதிக்கையனை நாடு.

நால்

நேரிசை வெண்பா

தீர்த்திசெறி நற்றலம்வாழும் கேதீச் சரண்பாதம்
 ஆர்த்தியுடன் ஏத்திநல் அன்புசெய்மின் — தீர்த்தமிகு
 பாலாவி நீராடிப் பாவங்களைப் பாற்றியே
 ஆலால முன்டவைன அண்டு.

கட்டளைக் கலித்துறை

அல்லி மலைரறி வேளைப் பொடிப்பட அன்றெறித்தாய்
 சல்லிக்கல் வீசிய சாக்கியனை நற்கதி சாருவித்தாய்
 வில்மோது பார்த்தற்குப் பாசு பதத்தை விரைந்தனித்தாய்
 வல்லி கணவா! இதுவோ நினதருள் மாநிலத்தே.

1

2

3

அறுசிர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

மாயா லோகம் அதனில் மயங்கி அலையும் அடியேன்
 ஓயா துன்தாள் பணிந்து உலகில் இருக்க வருள்வாய்
 பாயா ஏறூர்ந் தமரும் பரமா! கேதீச் சரத்தாய்!
 தாயாய் என்றும் என்மேல் தயவாய் அருள்செய் யரனே!

ஆகிரியப்பா

அறனே! உந்தன் ஆர்புகழ் யாவும்
பாரி ஹுள்ள பல்வகை நூல்களில்
எல்லை யின்றிச் சொல்லப் பட்டன.

இரும்புபொன் வெள்ளி என்னுமா புரங்கள்
மூன்றும் வேவப் புன்னகை புரிந்தனை,
கண்ணப் பர்சுவைத் துண்ட இறைச்சியின்
மிச்சிலைப் பெரிதும் நச்சி உண்டனை
கல்லால் நிழவில் நால்வற் கந்நாள்
அறமுத நான்கும் திறமுறத் தெரித்தனை.
சிருட்டிக் காகத் திருவைந் தெழுத்தை
நான்முகற் கண்ணாள் ஊன்றி உரைத்தனை,
அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் ஆதியோர்
சொல்லு தேவாரத் தொல்புகழ் பெற்றனை,
விம்மிதஞ் சேரும் நும்மருட் டிறங்கள்
எல்லாங் கூற வல்லார் யாரே?

தேவ! தேவ! திருக்கேதீச் சரத்த!
நின்னை ஏத்தி இன்னடி போற்றிப்
பொன்மணி கோர்த்த நான்மணி மாலையை
அன்புடன் சூடி இன்புறாஉம் என்கவி
பொற்பில் தேனும் ஏற்று மகிழ்வொடு
அன்பும் உண்மையும் ஆர்வமும் ஈந்து
ஐந்தெ முத்தைச் சிந்தையிற் பதித்து
இன்புறு முத்தி ஈந்தருள் சிவனே!

4

நேரிசை வெண்பா

சிவாய நமவன்று சிந்தியாத மூடர்
அவாவினைச் சற்றும் அறுக்கார் — உவாமதி
குடுகே தீச்சரத்துச் சூலாயு தன்பாதம்
நாடுவாய் நெஞ்சே! நயந்து.

5

கட்டளைக் கலித்துறை

நம்பு மனத்தினன் நம்பன் கழவினை நயந்துதொழாப்
பம்பு பயமிகப் பம்பரம் போற்சூழல் பண்புடையேன்
வம்பு மலர்செறி மாந்தை நகர்தனில் வாழ்வுசெயும்
சம்புவென் மால்தீர்த் தருஞுவன் நாளும் சகத்தினிலே. 6

அறுசீரக் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

வான்பிறை நீரனல் சானவி சாம்பவி
மான்மழு தாங்கியவா!

நான்மறை ஆகமம் நாளுமே போற்றிடும்
நாரணன் மைத்துனனே!

ஊன்பொதி மாளிட வாழ்வினைச் சேர்த்திடும்
ஜாழ்வினை நீக்கிடுவாய்
தென்பொலி பூநிறை காபொலி கோட்டத்தில்
தேங்குகே தீச்சரத்தனே!

7

ஆசிரியப்பா

சரம்விடு மாரனைச் சாமாறு செய்த
கீர்த்தித் தலம்வாழ் கேதீச் சரத்த!
அண்ட பிண்டத் தடங்கு சராசரம்
யாவு நீயே! யாவு நின்னருள்
எங்குந் தோன்றி எங்கும் மறையும்
உன்னைத் தேடி அறியுமா றவனே,
என்னிதயக் குகையில் என்றுமே ஒளிரும்
மனமணி லிங்கமாய் விளங்கிய உன்னை
மறைக்கும் மாயத் திரையை நீக்கி
கண்டு மகிழாது எண்தலம் எங்கும்
தேடித் திரிந்தும் நாடி அறிந்திலன்

தெய்வம் உண்டெனும் உண்மையும் உணராது
 ஆன்ம விசாரமும் தான் நனி செய்யாது
 பொய்யாம் உடலை மெய்யென்று ஓம்பி
 விடமயக் குற்று இடர்நனி பட்டு
 மயக்கம் உற்றுத் தயங்கி ஏங்கினன்
 யாது செய்குவன்? யாங்கு ஏகுவன்?
 யாது மொழிகுவன்? யார்க்கெடுத் துரைக்குவன்?
 அருளிலேன் எனினும் இருள்நனி நீங்க
 சிவாய நமவென்று அவாவொடு சூறிலன்,
 தேவாரம் திருவாசகம் நாவார ஓதிப்
 பக்தி ஈட்டிப் பாவம் போக்கிலன்,
 கணமேனும் உன்தான் கடைப்பிடித் திலனே
 அன்பிலன் அளியிலன் புன்மைய னேனும்
 நின்கழ லேத்திடும் அன்பினை அளித்து
 சோதனை புரியாது மேதகு நிலையினை
 பாங்குடன் அளிப்பாய் சாம்பவி பாங்கனே!

8

நேரிசை வெண்பா

பாட்டு நனிபாடிப் பரவித் திரியநான்
 காட்டு வழியேகிக் கலங்கினேன் — மாட்டெருமை
 மந்தைபொலி தலமாம் மன்னுகே தீச்சரத்து)
 எந்தையே! என்மேல் இரங்கு.

9

கட்டளைக் கலித்துறை

இரங்கி விடமுண்டு உம்பரைக் காத்த இறையவனை,
 சரங்கள் பொழிமாரன் சாமாறு செய்த சதாசிவனை,
 புரமுன்றும் வேவப் புன்முறுவல் பூத்த புராந்தகனை,
 வரங்கள் அளித்திடும் மாந்தைத் தேவனை வாழ்த்துவமே. 10

ரமுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

வந்தென் மனத்திடை மன்னி அனுதினம்
 வாட்டு விஜைகளை ஓட்டுவான்
 கந்தை உடையணி கைலை உறைபவன்
 கங்கை முடியணி வேணியன்
 மந்தை மிகுதிரு கேதீச் சாமுறை
 மன்றில் நடமிடு தம்பிரான்
 முந்து சினவிடை உந்து பசுபதி
 முத்தி பெறவருள் கூர்வனே.

11

ஆசிரியப்பா

கூற்றினை உதைத்த கொன்றை சூல்!
 பிரபஞ்ச வாழ்வைத் திறம்பெற நடாத்த
 மறவினை மிகுத்த அறனில் வேந்தர்
 அவையிற் பண்ணான் வேலை செய்து
 நிறைஉயர் பதவியில் முறையாய் அமர்ந்து
 அதிகா ரங்களை விதிமுறை யான்டும்,
 செந்தமிழ்க் கலையைச் செவ்வனே கற்று
 முதறி வெய்தி ஈதுபொ ருளென்று
 சொல்வளத் தில்மிக்க வல்லபத் தோடு
 வரசங் கங்களிற் பிரசங்கஞ் செய்தும்,
 மன்னிற் பொன்னிற் பெண்ணில் மயங்கி
 குடும்ப வாழ்வில் ஈடு பட்டு
 உலகமே மெய்யென்று பலகாலும் எண்ணி
 வானு ளெல்லாம் வீணைகப் போக்கி
 அந்திய காலம் முந்தி வந்துழி
 தோற்றம் தந்து தேற்றம் அளித்து
 முத்தி கொடுத்து நித்தங் காக்கவே.

12

நேரிசை வெண்பா

காசுநிதம் நல்கிக் கன்னற் றமிழ்கேட்ட
ஈசுரஜை என்றென்றும் ஏத்திடுவாய் — மாசுகல
இம்மை மறுமையில் இன்பவாழ் வெய்திடல்
எம்மையிலும் நிச்சயமாம் எண்ணு.

13

கட்டளைக் கலித்துறை

எக்கண மும்வளிர் இன்முக மும்பாம்பும் ஏர்நகையும்
முக்கண்ணும் வெண்ணீரும் முத்தலைச் சூலமும் முப்புரியும்
அக்கும் விடையும் அம்பிகையும் ஆரும் அகத்தினுள்ளே
புக்கருள் புரிகுவன் கேதீச்சரம் வாழும் புராந்தகனே! 14

ரழுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

புரிமுன் பெறித்த புனிதன்றன் பாதம்
புவிமீதில் என்றும் ஒங்க
சரணாஞ்செய் அன்பர் அரண்வாழுங் கேதீச்
சரக்கோயில் கட்டி வாழ
பிரமன்தன் சென்னி அறுத்திட்ட நம்பா!
பிரியாத சென்மம் நீத்து
வரம் நல்கி மேலாம் சிவஞானப் பேற்றின்
வளம் நல்காய் என்றேத் துவனே.

15

ஆசிரியப்பா

எழில்பெற் ரேங்கும் இலங்கைத் தீவிற்
செந்தமிழ் வளம் நனி தேங்கு வடபால்
கலங்கள் மலிந்து துலங்கும் துறையாம்
மருவளர் மாந்தைத் திருவளர் பதிசேர்

திருக்கே தீச்சரத் திருத்தளி யதனிற்
 நிவராத் திரித்தவ விரதம் பூண்டு
 சேவடி பரவும் தேவடி யார்கள்
 கண்ணிய நலங்கெழு புண்ணிய வாவியாம்
 தீம்புனற் பாலாவித் தேம்புன லாடி
 கண்ணீர் சொரிந்து வெண்ணீ றணிந்து
 கண்ட மதிலே கண்டி பூண்டு
 வெள்ளிக் குடத்தில் அள்ளிய நீரைச்
 சிரத்தின் மேலே சீராய் வைத்து
 சிவசிவ சிவசிவ! சங்கர! தேவா!
 என்னுநின் நாமம் பன்முறை சொல்லி
 ஆராமம் மிகச்சிவ! புராணம் படித்து
 மன்னு திருத்தளி துன்னி அடைந்து
 நிரைநிரை யாகப் புரையில் நீரை
 முறைந்து தோன்றிய விங்கத் திற்கு
 ஒவா முழுக்கை மூவாது செய்து
 மங்கலம் நிறைந்த மஞ்சட் பட்டும்
 செஞ்சந் தனமும் நீறும் சாத்தி
 தேச மெங்கனும் வாசம் பரப்பும்
 மந்தாரை கொன்றை மல்லிகை தாமரை
 மேதகு எருக்கின் சீதள மாலையும்
 பத்திர மும்நன்கு சாத்தி ஏத்தி
 மங்கல முரசு பொங்கி ஆர்ப்ப
 அர்க்கியம் பாத்தியம் ஆசம நீயம்
 முறையாய் வழங்கி நிறைந்த மனத்தொடு
 தூப தீப சோபனங் காட்டி
 பொற்புறு நல்ல உற்சவம் நடாத்தி
 விழுப்பம் மிக்க உழுவ ஸ்புடன்
 பத்திக் கடலுட் படிந்த அடியார்

உள்ளம் பெருங்களி கொள்ளை கொள்ளவும்
அனலுறு மெழுகென மனிநக் குருகி
விருப்புறு வகையில் அருச்சனை செய்து
தோத்திரஞ் சொல்லி ஏத்தி வணங்கி
இதிகாச புராண பதிநூல்கள் ஒது
கியாதித் தலமுறை கேதீச் சரத்தன்
வனச மலரடி மனமுற வணங்கி
அஞ்சலி செய்வர் நெஞ்சு குளிர்ந்தே.

16

நேரிசை வெண்பா

தேவாரம் பெற்ற திருத்தலமாம் மாந்தைசேர்
மூவா முதல்வளை முப்போதும் — ஓவாது
பத்தியொடு ஏத்திப் பணிந்து பரவுவார்
முத்திநிலை எய்துவார் முன்.

17

கட்டளைக் கலித்துறை

வாய்மை ஒழுக்கம் வணக்கம் கசிவு மனவமைதி
தூய்மை தவருத துறவியர் உள்ளத்தே தோன்றுபிரான்
தாய்போல் தனையைக்குத் தாயுமாய்த் தோன்றிடுந் தம்பரன்தான்
பேய்தன் ஞெடாடு பிரான்கேதீச் சரமுறை சங்கரனே.

18

எழுசிரக் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
சந்திர சேகரன் சேவடி ஏத்திடும்
தாசரை முத்தி சேர்த்திடுவான்
இந்தினைச் சூடிய நீறணி வேணியன்
ஏத்தும் உம்பரைக் காத்திடுவான்
சுந்தர ருக்குத் தூதுவ னுய்வரு
சோமன் மாந்தை, வீற்றிருப்பான்
வந்தியின் பிட்டினை மாந்திடும் ஜம்முகன்
மாயை தோயா தோம்பிடுவான்.

19

ஆசிரியப்பா

ஓம்பி அருள்செயும் பாம்பணி தேவ!
 பெருமைசேர் அன்பர் கருத்தில் நின்று
 தேங்க யருள்பொழிந் தோங்கு நாயக!
 அயனும் மாலும் அன்னமும் பன்றியாய்
 அடிமுடி தேடியும் அறியொ னைப்பெரும!
 கியாதித் தலமாம் கேதீச் சரத்தில்
 அன்றும் இன்றும் என்றும் நிலைத்தோய்!
 வாடுமென் நெஞ்சிற் கூடியே நின்று
 நீடு நின்புகழ் பாடு வித்தவ!
 நீர்க்குமிழி போலும் நிலையிலா உடலை
 நிலையென நினைந்தே அலையுந் தன்மையேன்
 நின்னடி ஏத்திடும் அன்பினைப் பெற்று
 அறிவே நிறைந்த நெறிவழி ஒழுகி
 ஆழ்ந்த சிந்தையோ டவணியில் வாழ்ந்து
 உத்தம மான பத்தி யோடு
 தபத்தைச் செய்தும் செபத்தைச் செய்தும்
 பிறவிப் பெருங்கடல் அறவே நீந்த
 அருள்செய் குவையே அண்டல் பிரானே!

20

நேரிசை வெண்பா

பிள்ளைக் கனியுகந்த பெம்மானைப் பேதையேன்
 உள்ளத் தமர்ந்திடும் ஒண்சுடரை — தள்ளரிய
 கிராத னுருவெடுத்த கேதீச் சரம்வாழ்
 பிரானை வழுத்திடல் பேறு.

21

கட்டளைக் கலித்துறை

பேறுபல நல்கும் பெம்மானைப் பெண்பாகம் பெற்றவனை
ஆறணி யம்மானை அம்பலத்தில் ஆடும் ஜம்முகளை
வீறுறுநால் வற்குச்சின் முத்திரை யீந்த சிற்பரனை
எறுயர்ந் தேவனை என்றும் வணங்கி ஏத்துவனே.

22

எண்சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
எருரும் பல்வளமும் சிறந்து ஒங்கி
ஏற்றமுறும் ஈழவள நாடு தன்னில்
காருரும் சோலைகள்குழ் பாலா வியருகே
கவினியநற் சிற்பமிகு மாடம் ஓங்கும்
தேசூரும் வீதிகளோ டிலங்கித் தோன்றும்
திருக்கேதீச் சரக்கோயில் வீற்றி ருக்கும்
நீருரும் சடைமுடியன் நித்தன் என்றும்
நீக்கமற உறைகுவனென் நெஞ்சில் மாதோ.

23

ஆசிரியப்பா

நெஞ்சகத் தென்றும் நிறைந்தனை யேனும்
என்குறை யாவும் நன்றாய் அறிந்திலை,
உலக வாழ்விற் குலவி வாழ்ந்து
ஆசைப் பேயின் ஆட்டம் மிக்குச்
தலைதடு மாறி மலைகுவ னேனுகின்
பொன்னடி மறவாது சென்னியில் வைத்தே
நான்மணி மாலையை நலனுறச் சூட்டினன்
எனக்குநேர் குறைகளைத் தினமும் தீர்ப்போன்
நீயலா தியாரும் நீஞ்வகில் உளரோ?
உன்னருள் பெறவே பன்னு ளாக
உடறை மலர்பொலி காடுகள் நிறைந்த
சாந்தம் பெரிதுடை மாந்தர் வாழும்

பழையம் மிக்க பாரத நாட்டில்
 கோடை காலப் பீடைநோ க்காது
 நெடுவழிப் போகும் கடுமைக ருதாது
 மூவா முதல்வன் ஒவாது வைகும்
 மாட்சி மிக்க காட்சி வளஞ்சால்
 காசி மதுரை காஞ்சி காளத்தி
 பரங்குன் ருதணிகை பழனிபி ரயாகை
 நூற்றுக் கணக்கில் ஏற்றம் துடைய
 தலங்கள் யாவையும் வலமுறை வந்தும்,
 கங்கை யழைன காவிரி யாதியாம்
 தீர்த்தம் எல்லாம் ஆர்த்தியோ டாடியும்,
 திருவருள் வேண்டிப் பெருவிருப் போடு
 மூர்த்திக ஞக்குக் கூர்த்த அன்புடன்
 சொற்கஞ் சேர்க்கும் அர்ச்சனை செய்தும்,
 தொண்டு பற்பல பூண்டு ஒழுகியும்
 சம்பு சதாசிவ சங்கரன் ஆதிநின்
 திருநா மமென்றும் ஒருவாது சூறி
 நாத்தழும் பேற ஏத்தித் துதித்தும்,
 காடும் மேடும் நாடும் புக்கும்,
 அஸைகடல் கடந்தும் மலைமேல் ஏறியும்,
 பாதை வழியே வாதைப் பட்டும்,
 வலிப்பு மிகுத்துச் சலிப்பு அடைந்தும்,
 பொலிவும் மெலிவும் நலிவும் உற்று
 அஸைந்ததும் திருவளம் அறியா ததுமிலை
 எனினும் இதுவரை நனியருள் வழங்காது
 சயார் போல இருந்தனை எந்தாய்!
 பிறவிப் பெருங்கடல் இறங்கிச் சுழன்று
 தீவினைப் பயனை மேவி வருந்தி
 அல்லல் உற்று அஸைந்தேன் ஐய!வென்

பிறவி நோயை அறவே மாற்றி
தஞ்சங் தருவாய் நெஞ்சம் குளிரவே.

24

நேரிசை வெண்பா

நெஞ்சம் நனிகுலைந்து நேர்வ தறியாது
அஞ்சி ஒடுங்கினேன் ஜயனே! — அஞ்சக்
கரத்தானே! கார்நீல கண்டனே! கேதீச்
சரத்தனே! உன் தாள் சரண்.

25

கட்டளைக் கலித்துறை

சரணாஞ் சரணமென் ரேதிடும் அன்பர் சகத்தினிலே
மரணம் வருமுன் மனங்காய வாக்காய் வழங்குதிரி
கரணம் நனிசுத்தி எய்திநற் சத்துவசு கம்மிகுந்து
சரணம் ஏரித்த அரன்பாதம் நாளும் அடைகுவரே.

26

பதினுண்குசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

அடியார்கள் உய்ய அனுதினமும் இரங்கி
அருட்பார்க்கவ என்றும் அளிப்போய்!
அமர்கள் அடைந்த துயரங்கள் நீங்க
அறுமுகனை அன்று அளித்தோய்!
கடிதூகும் ஏற்றில் வடிகுலந் தாங்கி
கயிலாய கிரியில் அமர்வோய்!
கடுநஞ்சை உண்டு கறைகண்டம் பெற்று
கடவுளர்க்கு அருள்புரிந் தலையே,
படிமீதில் ஒன்றுயப் பலவாகி நின்றுய்,
பரஞானம் என்றும் தருவாய்,
பக்கரந் தெழுத்தை அகத்திற் பதித்து
பலகாற் செபிக்க அருளாய்,

மடியாது பூவா சனைவீசம் மாந்தைப்
 பதிவாழும் கேதீச் சரத்தாய்!
 மறைநான்கும் தேடும் சிவஞானக் குன்றே!
 மயல்தாக் காதெனை நீக்கிடுவாய்.

27

ஆசிரியப்பா

நீர்நிலை நின்று கார்கறுத் தெழுந்து
 தென்றல் உந்த மேன்மே லுயர்ந்து
 நீல விசும்பிற் சைலம் போன்று
 தோற்ற மளிக்கும் ஏற்றமிகு காட்சியும்,
 பேய்கள் வந்து ஒய்வுபெற் றிருக்கும்
 காப்பு நிறைந்த வேப்பந் தோப்பும்
 அஞ்சிறைக் கிளியும் செஞ்சிறைச் சேவலும்,
 மஞ்சை உலாவு செஞ்சாலி வயல்களும்,
 கடற்கரை நிறைந்த இடம்பெரி துடைய
 தொல்லோர் புகழ்நற் றலம தாகி
 நீங்காத் திருவும் மங்காப் பேரும்
 மணி விளக் கேற்றிய அணிபெறு தலமாம்
 கீர்த்தி வாய்ந்த கேதீச் சரத்தினை
 வஞ்சினம் மிக்க வெஞ்சினப் பறங்கியர்
 சைவத்தின் அருமையும் பெருமையும் அறியாது
 தம்மதம் நாட்டும் செம்மாப் போடு
 இருந்த இடந்தெரி யாது தகர்த்து
 செங்கல்லும் கலவோடும் எங்கனும் சிதறிய
 மாளிகைத் திடரும் பாப்பா மேடும்
 வங்கா லையுமன் றிமற்று வேறிலதாய்
 வறுமை மலிந்து சிறுமைப் பட்ட
 பாழான கோயிலைத் தாழாது கட்டிச்
 சைவத்தை நாட்டும் ஆவல் மிக்கோன்

சைவசித் தாந்தத் தடங்கடல் முழுகிச்
 சிவனடி யார்தஞ் சிந்தை குளிர
 மின்னிப் பொழியு மேகமே யஜையான்
 சொல்லு ராகும் நல்லூர் வாசன்
 ஆறுமுக நாவலன் வீறுறு முயற்சியால்
 நல்விளை பயனுய் நாற்பது ஏக்கர்
 ஆதாயத் தோடு அரசிடம் பெற்றே
 பண்டைய கோயில் கண்ட இடத்தில்
 சின்னங்கு சிறுகோயில் சீராய் அமைத்து
 நல்லமு றையில்நக ரத்தா ராஹும்,
 ஆஸயப் பாலன திருச்சபை யாஹும்,
 பொற்புறு நல்ல உற்சவம் நடாத்தியும்,
 நவநவ மாகநற் றிருப்பணி செய்தும்,
 அன்புறு மடியவர் இன்புறு மாறு
 அன்ன மளிக்கும் அன்னசத் திரமும்,
 உண்ணீர் மிகுந்த தண்ணீர்ப் பந்தலும்,
 வேத வாகமம் விதிமுறை ஒதிச்
 சைவக் கிரியை கைவரப் பயிலும்
 குருமார் வசிக்கும் குருகுல வாசமும்
 இன்னன பற்பல துண்ணி விளங்கும்
 பொற்றலம் ஒளிரும் அற்புத நகரில்
 விழாநா ஓல்லது வேறுநா ஸின்மையின்
 மாநில நகருள் மாண்புறு மாந்தையே.

28

நேரிசை வெண்பா

மாந்தை நகரில் மறைந்தகே தீச்சரத்தான்
 மாந்தர் அருஞ்செயலால் மாநகராய — சாந்திநிறை
 நன்மடங்கள் குழமிலிர் நற்சிற்பக் கோயிலொடு
 இந்நிலத்தில் ஓங்கும் இனிது.

29

கட்டளைக் கலித்துறை

இனியான் தொழுவது சூரியன் மூர்த்தியை ஏத்துகொவ்வைக் கணிநிறச் செவ்விதழீக் கெளரி கணவனைக் காசிமிளிர் தனிநா யகனைத் தணிவிடை ஊர்ந்திடுந் தற்பரஜனப் பனித்திரைப் பாலாவிப் பாங்கர் வதியும் பரமனையே. 30

பதினாறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

பண்புறுநற் சிற்சபையிற் ரூண்டவம் ஆடனன்,
 பம்புநதி அம்புவியும் சாம் பலும் ஒம்பினன்,
 பாய்விடையும் கொக்கிறகுந் தேயுவும் கொண்டனன்,
 பன்றிகளின் குட்டிகளுக் கன்றருள் செய்தவன்,
 எண்ணரிய நால்வரருள் தண்தமிழ் பாட்டினன்,
 ஏற்றமிகு சீற்றமுறு கூற்றினை ஏற்றினன்,
 ஏந்துமழு மானெருக்கம் பாந்தளும் பூண்டனன்,
 சசனுறை தேசுபொலி வாசமிகு மாந்தையில்
 மண்டலஸ்கள் எங்கணுமே ஒண்தல மீதன
 அண்டமெலாம் மாமடங்கள் தண்டலை மணமிகு
 வண்டினங்கள் தங்கிமது உண்டிடு காபொலி
 மச்சமூர்பா லாவிசேர் கேதீச்சர நாதனே!
 தண்ணருள்செய் நன்மாரியே! கண்ணே! வண்ணனே!
 தரணியோர் போற்றிசெய்யும் ஆரண! காரண
 சஞ்சலத்தை ஒழித்துப் பேற்றினைப் பெற்றிடச்
 சாற்றுதுதி என்றும் அன்புடன் ஏற்கவே. 31

ஆசிரியப்பா

பேற்றினை நல்கும் ஏற்றுயர் பரம!
 ஏற்றினில் நிவர்ந்து கூற்றினை உரைத்தனை!

திங்கள் வளர்ச்சடைத் தெய்வ நாயக!
 திருக்கே தீச்சரத் திருவடைச் செல்வ!
 மன்பதை உலகில் இன்னருள் பூண்டு,
 மாலயற் கெட்டா மாபிழும் பாகி,
 காலனைச் சாய்ந்து பாலனைக் காத்து,
 இமயம் பெயர்த்த அரக்கனை நெரித்து,
 நால்வற் கந்நாள் சீலம் துரைத்து,
 தக்கன் செருக்கைத் தவாவகை அறுத்து,
 பாற்கடல் நஞ்சைப் பாலமு தாக்கி,
 தளையைக் காகத் தாயாய் வந்து,
 ஞாலத் தெவரையும் பாலனஞ் செய்து,
 சராசரம் எவற்றையும் தன்னுள் அடக்கி,
 தொடியணி மங்கையைக் கடிமணம் புரிந்து,
 காம்புடைச் சூலம் ஒம்பிப் பிடித்து,
 ஆதியாய் அறிவாய்ச் சோதியாய் நிறைந்து,
 சைவசித் தாந்த தத்துவம் அருளி
 வானவ ரணவரும் மாலயனும் போற்ற,
 இன்னன பற்பல எண்ணில வாகிய
 கீர்த்திகள் அனைத்தும் சேர்ந்து விளங்கினை,
 அவற்றைப் புகழும் ஆற்ற வில்லா
 அடியேன் நின்புகழ் பாடியே நின்னருள்
 நாடியே தொண்டுகள் கூடினன் அதனால்
 என்புன் கண்யா வையுமே ணீக்கி,
 ஐம்புல வேடரைச் சாம்பி ஒடுக்கி,
 ஆணவத் தளையை அடியோ டறுத்து,
 இடருறும் எனது மட்டமை ஒழித்து
 வந்துமா மறவி எந்த னுயிர்கொள
 முந்திநீ யாண்டு சிந்தை வைத்து,
 நின்பதம் என்மனத் தென்றும் நீங்கா(து)
 இருக்கும் வகையெனக் கருள்புரி குவவயே.

நேரிசை வெண்பா

புதைபொருள் பொலிவுறும் பொற்புறுகே தீச்சரத்தின்
கதையைத்தான் கேட்டுக் கதிபெறுமின் — சிதைவுற்ற
தொல்பதியின் பக்கமிளிர் தூயபாலா விக்கரையில்
நெல்வயல்குழி நற்றளியை நேர்.

33

கட்டளைக் கலித்துறை

நற்றவம் ஆற்றிலன் நல்வினை செய்திலன் நானிலத்திற்
பற்றுகள் நீக்கிலன் பாதகம் விட்டிலன் பண்புறுநற்
சுற்றமும் பேணிலன் சொற்கமும் நாடிலன் சொற்பொருள்நூல்
கற்றிலன் ஈசா! கதியெனக் குன்தன் கழலினையே.

34

இருபத்தினுன்குசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

கதியுலவும் ஈழவள நதியுலவு நாட்டிலே
காமணிகர் உரோமர்கள்
கலன்களில் விலைப்பொருள்கள் நலமுறவே கொடுவந்து
கப்பங்கொடுக் குந்துறையாம்
கனநிதிசேர் தனவணிகர் தினமுநற் றிருப்பணிசெய்
காட்சிமிகு திருப்பதியாம்
கவினுறுநன் மாந்தைநகர் மேவிடுகே தீச்சரம்வாழி
கெளரிமகிழி நாதனே!
பதியுலவு திருத்தளியில் விதிமுறைகள் தவறுது
பாதமலர் பணியுந்தொண்டர்
பத்தியொடு பணிமலரும் தித்திக்கும் முக்கணியும்
பாங்குறவே தேங்கவைத்து
பகர்பூத முதலாறு நிகரில்தத் தூவாதீத
பரசிவனை நன்கேத்தி

பசுபதி! நீயெங்கள் தேசுடைய குலதெய்வம்
 பக்தர்யாம் உமதடிமை
 மதியுலவு மாந்தையில் கதிபெறவே காயமும்
 மனம்வாக் களித்தறிந்தனை
 மற்றுமெத் தேவரையும் போற்றுத ஓரரிய
 மாவிரதம்பூண்ட தறிந்தனை
 மருந்தளவும் இரங்காத இரும்புமனம் உடையவுன்
 வன்மத்தை என்செய்வேன்
 வருவோர்கள் விரும்புவரம் அருள்பவன் நீயென்று
 மாமறைகள் முழங்குமன் ரே
 துதியுலவு தேவாரப் பதிகமருள் சுந்தரனின்
 தூதுவனும் நீயலனே
 துன்பமிகு தேவர்கள் இன்பமிக நிகும்பனைத்
 துகள்படக்கொன் றவனுநீயே
 தூயநான் மறைதேடு ஜயனே! முக் கண்ணனே!
 துரியாதீதப் பொருளே!
 சுந்தர விடையின்மிசை சுந்தரியோ டமர்கோலம்
 தொழும்பனேன் கானுமாற்றுளே.

35

ஆசிரியப்பா

காட்சியாற் புரமெரி மூட்டிய மூஶ்ததி!
 பச்சைசமால் போற்று சச்சிதா னந்த!
 உள்ளும் புறமும் விள்ள உருகி
 மனமாசு நீக்கி உன்தாள் பணிந்து
 உத்தம மானமுத் திநிலை எய்த
 பலவழி யாக உலக மக்கள்
 மனைவியை மக்களை மனையைத் துறந்தும்
 பொன்னை மாதரைப் பூமியை விட்டும்

தாடி வளர்த்துந் தாழ்ச்சடை வைத்தும்
 கண்டி பூண்டும் தண்டம் பிடித்தும்
 காவி உடுத்தும் கமண்டலந் தாங்கியும்
 நாடு நீங்கிக் காடு புகுந்தும்
 உடையை வெறுத்தும் ஊனை விட்டும்
 நிர்வாணம் பூண்டும் நிலமேற் புரண்டும்
 ஒருபொழு துண்டுப வாசம் இருந்தும்
 காயைச் சருகைக் கனியை அருந்தியும்
 நீர்மேல் நடந்தும் தீமேல் பாய்ந்தும்
 விண்ணிற் பறந்தும் மண்ணில் திரிந்தும்
 வெயிலில் மழையில் வெதும்பி நனைந்தும்
 மலைமுழு உறைந்தும் சிலைமிசை உறங்கியும்
 அலைகடல் தாண்டியும் மலைமேல் ஏறியும்
 செடிலுடற் குத்தியும் வடிவேல் பாய்ச்சியும்
 வளியை உண்டுவெள வால்போல் தொங்கியும்
 பூவடி நோகக் காவடி தாங்கியும்
 முள்ளுமி தியடியில் துள்ளி மிதித்தும்
 பித்தன் போலவும் மத்தன் போலவும்
 அன்பொடு ஆனந் தக்கூத் தாடியும்
 சரியைவ ழினமுகிக் கிரியைவ ழினமுகி
 யோகஞ் செய்து ஞானம் அடைந்தும்
 மெளனம் பூண்டு விரதங் காத் தும்
 உடலை ஏறுத்து உயிர்க்குறு திதேடினர்
 இன்னன ஒன்றுந் துன்னு தடியேன்
 கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாய்
 பொய்யாம் உடலை மெய்யென் ரெண்ணி
 உலக வாழ்வில் நலமுறத் தினைத்து
 மின்சார விசிறியும் மின்விளக் கும்ஹளிர்
 கூடகோ புரஞ்சேர் மாடமா ஸிகையில்

அறுசுவை உண்வை அகமகிழ்ந் துண்டும்
 பஞ்ச தினித்த பட்டு மெத்தையில்
 கவலை இன்றிக் கடிதுயில் கொண்டும்
 தேசந் தோறும் வாசஞ் செய்தும்
 உல்லாச மாக உலாவித் திரிந்தும்
 வாழ்நாள் எல்லாம் வீணூக்கி னனெனனினும்
 காலனை உதைத்தநின் காலை மறந்திலன்
 அரக்கனை நெரித்தநின் ஆண்மையை மறந்திலன்
 திருவைந் தெழுத்தை தினமும் மறந்திலன்
 மூவா முதல்வ! முக்கட் செல்வ!
 தேவ தேவ! திருக்கே தீச்சரத்த!
 இருவினை துரந்து திருவினை அளித்து
 சுவர்க்கம் அளிப்பாய் சுடலை ஆடியே.

36

நேரிசை வெண்பா

சுடலை உறைந்திடுவோன் சூலப் பெருபடையோன்
 கடலைக் குடித்தமுனிக் கன்பன் — கடல்சேர்
 கியாதித் திருத்தலமாம் கேதீச் சரத்தன்
 தயவினைப் பெற்றிடுவாய் தாழ்ந்து.

37

கட்டணைக் கலித்துறை

தாறுபொலி சோலை திகழ்திருக் கேதீச் சரமுறையும்
 ஏறுயர் தேவனை ஏத்தி இகழுறும் எவ்வினையும்
 பாறுறு மாறுநற் பஞ்சக் கரத்திற் பதித்துமனம்
 தேறுறு வாய்நிதம் சீரிய வாழ்வினைச் சேருதற்கே.

38

நாற்பத்தெட்டுச்சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

சீரேறு சம்பந்தப் பேரேறு குரவனும்

செப்புசுந் தரனுமருள்

தேவாரம் பெற்றதிருத் தேவால யங்கனும்

சீர்த்திமலி தீர்த்தமுளதாய்

செந்நெலும் கண்ணலும் துண்ணிவளர் கழனியும்

தெங்குகமு குயர்சோலையும்

செங்கமல வாவிகள் யாங்கனுஞ் சிறந்தோங்கு
திவ்விய காட்சிமிக்க

சிவபூமி என்னவே தவழூலர் புகழ்ந்திட்ட

திகழீழ மெனும் நாட்டில்

திருமேவ சகலகுணப் பெருமசேர் தமிழரசர்
செம்மையோ டோம்பிவந்த,

சீலந்தரு நான்மறையின் மூலமாய் மாலயனும்

தேடிய பரம்பொருளதாய்

தெள்ளுபுனற் றடந்தெள்ளு மாந்தைநகர் மேவுகே

தீச்சர முறைச்சனே!

ஏரேறு சடைமுடியும் நீரேறு கங்கையும்

எருக்கறுகுயர் தும்பையும்

இதழியும் வெண்ணீறும் நுதல்விழியும் அக்கினியும்

இடபமான் மழுஷ்டுக்கையும்

எண்ணரிய கந்தையும் முப்புரியும் குண்டலமும்

எழில்ஓங்கு அத்தியதனும்,

ஏந்துசு லப்படையும், பாந்தனும், கொக்கிறகும்

ஏர்புலித் தோலும்பூண்டு

இருளாகி ஒளியாகி உருவாகி அருவாகி

இன்றுகி நாளையுமாய்

இந்திராதி தேவரும் சந்திராதி சூரியரும்
 எண்திசா முகருந்தினம்
 ஏத்திடுந் தேவனே! ஆத்தியணி ஈசனே!
 ஏழைகட் கருளும்இறையே!
 என்றென்றும் ஈடிலா நின்பெரு மைனம்மால்
 இயம்பிடும் தரத்ததோ?
 பாரேறு கோபுரங்கள் நிரேறு முகிலிடைப்
 பாயுமுயர் கோயிலுள்ளாய்
 பாடல்மிகு புரானுதி தேடரிய பதிநூல்கள்
 பாங்குற முழங்குநின்னருளை
 பார்த்திபற் கன்றுநீ ஆர்த்தியொடு பாசுபதம்
 பாங்குறவே அளித்தனை
 பன்றிதன் குட்டிகளுக் கன்றுபால் கொடுத்துப்
 பாண்டியன் படைகளாக்கினை
 பதஞ்சலியும் வியாக்கிர பாதரும் தொழுமன்றுள்
 பண்புற நடம்புரிந்தனை
 பன்னரிய புண்ணியங்கள் நண்ணுநந் ரீர்த்தமாம்
 பாலாவிக்கரை யமர்ந்தோய்
 பான்மையுறு செந்தமிழ் நான்மணி மாலையுன்
 பாதமலர் சூட்டினேன்
 பரமசங் கடப்பட் டிரவுபக லுலையுமெனை
 பராமுகஞ் செய்வதேனே?
 தாரேறு புயாசலச் சண்முகக் கடவுளிடம்
 தாரகம் பெற்றபெரும!
 சகத்துயர் அன்பர்தம் அகமெ னும்கோயிலில்
 தண்ணேளிச் சூடர்விளக்கே!
 சத்தியாய்ச் சிவமாகி எத்திசையுந் தித்திக்கும்
 தத்துவா தீதப்பொருளோ!
 சாற்றுதிரி கரணங்கள் யாவையும் கடந்து
 சதாசிவ வடிவாய்வந்து

தள்ளரிய சஞ்சிதம் எள்ளளவும் விஞ்சாது
 தரிசனங்கொடுத் தருளுவாய்
 சந்ததம் ஒற்றுமையும் சாந்தமும் அமைதியும்
 சகத்தினில் நிலைபெறவும்
 தமிழ்மொழியும் சித்தாந்த சைவமும் எங்கனும்
 தழைத்தோங்க அருள்வாய்
 சதானந்த அத்துவித சதாசிவ கேதீச்
 சரம்வாழ் தேசிகனே!

39

ஆசிரியப்பா

தேசிக! போற்றிமா சிலாமணி! போற்றி,
 தேவரைக் காத்த தேவா! போற்றி,
 விண்ணவர் தலைவா! விமலா! போற்றி,
 பரகதி கொடுக்கும் பரமா! போற்றி,
 ஆரண காரண ஆனந்த! போற்றி,
 வேதப் பொருளாம் நாதா! போற்றி,
 மந்திர தந்திர மருத்துவா! போற்றி,
 நீங்கா மும்மலம் நீக்குவாய்! போற்றி,
 பொங்கர வணிந்த சங்கரா! போற்றி,
 ஐங்கரன் போற்றும் ஐம்முகா! போற்றி,
 அணியே சிந்தா மணியே! போற்றி,
 பனிமலை மங்கை பாகா! போற்றி,
 காலனை உதைத்த கபாலி! போற்றி,
 தக்கனைத் தடித்த நக்கா! போற்றி,
 பாகம் உமைக்கருள் பாகா! போற்றி,
 ஏகம்பம் மேவும் ஈசா! போற்றி,
 சண்முகன் பயந்த சபாபதி! போற்றி,
 ஆல முண்டாலீ லகண்டா! போற்றி,
 நெற்றிக் கண்ணுடை நிமலா! போற்றி,
 மார்க்கண் டற்கருள் மேகா! போற்றி,
 போற்றி போற்றி போற்றிநின் கீர்த்தியே.

40

2. இலக்கியம்

காசியாற்றுப்படை

1962

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

காசி விசுவேசன் காசியாற் றுப்படையை
 மாசின்றி யாத்து வழங்கவே — காசியமர்
 தண்டி விநாயகனுர் தூயமலர்ப் பாதத்தை
 அண்டிப் பெறுவே னருள்.

நூல்

ஆசிரியப்பா

நன்பரை விளித்தல்

தேவாரம் பெற்ற கேதீச் சரமும்,
 கோணு வளமிகு கோணு சலமும்,
 கதிதஜை அருளும் கதிரைக் கோயிலும்,
 நல் ஹூர் நகுலகிரி ஆதிநற் றலஸ்களும்,
 மாவவி கங்கை மாணிக்க கங்கை
 ஆதிய வளஞ்சேர் அணிமிகு நதிகளும்,
 பொற்புற விளங்கும் புகழ்மிகும் ஈழ
 நன்னு டதனின் இன்முக மாமென

5

இலகுயாழ்ப் பாண எழில்மிகு நாட்டைப்
 பரிசாய்ப் பெற்ற பண்புற யாழ்ப்பாணன்
 தொண்டை நாட்டைப் பண்டர சாண்ட
 பல்லவன் ஆணையொடு பாங்குடன் ஆங்கு
 குடியேற்றி நன்றாய்க் குவலயம் போற்றக்
 கல்வியும் செல்வமும் கவின்பெற ரேங்க
 சைவமும் தமிழும் கைவரப் பெற்று
 வல்லரசு படைத்து நல்லரசு செய்த
 பழந்தமிழ் மக்கள் வழிவழி வந்த
 அன்பே கனிந்த ஆருயிர் நண்ப!

10

15

அனுபவங் கூறல்

எம்மைக் கண்டது நுந்தவப் பயனே
 யாம்சொல் வதைநி இன்புறக் கேண்மின்,
 நாவலந் தீவின் நடுவண் ஓங்கிப்
 பழைமையும் பெருமையும் பாங்குறப் படைத்துப்
 பாட்ஸ்சால் சிறப்புடைப் பாரத நாட்டில்
 இறைவன் வைகும் இமயம் ஆதி
 கன்னி வரையுள கவின்பெறு தலங்களாம்
 காஞ்சி, அயோத்தி, காயா, திருப்பதி
 மாயா, அவந்தி, மதுரை, பிரயாகை
 ஆதிநற் றலங்களை அன்பொடு தரிசித்தும்,
 காவிரி, யழைனை, கங்கை ஆதியாம்
 தீர்த்தம் எல்லாம் ஆர்த்தியோ டாடியும்,
 காசி என்னும் மாசில் தலத்தில்
 வீற்றிருந் தருஞாம் விசுவ நாதஜை
 பிரியா விருப்புடன் தரிசனஞ் செய்தும்,
 அவனருள் பெற்றே இவண்யான் ஏகினன்;
 எம்போல் நீரும் அம்மா தலம்போய்

20

25

30

35

விரிவுறு மனத்தொடு தரிசனஞ் செய்ய
ஆற்றுப் படுத்தலென் ஏற்படைக் கடனே.

ஆற்றுப்படுத்தல்

ஆதவின் என்மொழி காதலுடன் கேண்மின்.
காசிக் கேகலிற் கஷ்டம் இல்லை,
கப்பலில் விமானத்திற் காப்பொடு போகலாம், 40
புகைவண் டியிலும் வகையொடு செல்லலாம்,
தங்கும் வசதிகள் எங்கு முண்டு.

திட்டம் இட்டுத் திடமுடன் யாத்திரை
தொடங்கிப் போக உடன்படு வீரே,
அரசினர் விமான அனுமதிச் சீட்டைப் 45
பெற்று விமான நிலையம் உற்றுத்
திருமால் வாகன மாகும் கருட
விமானம் கண்டு வியப்பை அடைவீர்,
கருடன் வயிற்றில் விருப்புடன் நுழைந்து
ஆசனம் ஒன்றில் நேசமோ டமர 50
விமானம் விரைவில் விண்ணிற் பறக்கும்,
உயரப் போகப் பயமாய்த் தோன்றும்,
பயத்தை நீக்க அயலில் நிற்கும்
நலமுற அணிந்த பொலன்தொடி யுடைய
கூர்மதிச் செவ்வாய் ஏர்மதித் தாதி 55
ஆனு மகிழ்வொடு தானுக வந்து
பெட்டுறு மினிய சொற்களைப் பேசி
வாரை அரையில் மாட்டினும் மாட்டுவள்,
வாசிக்கப் பத்திரம் வழங்கினும் வழங்குவள்,
தகைமையோ டினிப்புத் தருகினுந் தருகுவள், 60
குடிக்கப் பானங் கொடுப்பினுங் கொடுப்பள்,
தாதியின் உபசா ரத்தைத் தகுதியோ(டு)

இயற்கைக் காட்சி

ஏற்றுக் கீழே உற்று நோக்கின்
கடற்பரப் பெஸ்லாம் நீலமாய்க் கவினும்,
மண்ணகம் யாவும் மங்கலாய்த் தோன்றும்,
விண்ணகம் யாவும் விளக்கமாய்த் துலங்கும்,
விமானம் கரைவழி விரைவிற் செல்லக் 65
காவிரி முந்தீர் கலக்கும் கரையையும்,
பாத்தி பாத்தியாய்ப் பசுமை செறிந்து
வளமுயர்ந் தோங்கும் வயலையும் காண்பீர். 70
கீழ்ப்பால் நோக்கின் ஆழ்கடல் மேலே
எண்ணில் முகில்கள் விண்ணிற் பரந்து
சூட்டங் சூட்டமாய்க் கோட்டைகள் போலவும்
ஒன் றிக் கிடக்கும் குன்றுகள் போலவும்
அடர்ந்து நெருங்கி முடங்கி நீண்டு 75
பெருங்கடல் முகந்து கருநிறம் ஏற்கும்
மாட்சி மிக்க காட்சியைக் காண்பீர்.

மகாபலிபுரம்

செய்தொழில் வல்ல சிறுகுடிப் பரதவர்
வாழுங் கரைமேல் நீளச் சென்று 80
பூதத் தாழ்வார் புகழோடு வாழ்ந்த
வலம்புரிச் சங்கும் நலந்தரு முத்தும்
மணியும் பொன்னும் அணிபெறக் குவிக்கும்
அடற்றிரை மோதும் கடற்கரை பொலியும்
கலன்கள் மிடைந்தே இலங்கு துறையும்,
வெண்மணல் மேடும், விரிபும் பொய்கையும், 85
சவுக்கந் தோப்பும், தண்ணிழற் காவும்,
சிலம்பில் ஒங்கு கலங்கரை விளக்கமும்,

இன்னன பற்பல நன்னார் ஓங்கும்
 மாபெரு நகராய் மாண்பொடு விளங்கிய
 மல்லை என்னும் தொல்நக ரதனில் 90
 கல்லால் அமைந்து கவின்பெற் ரேங்கும்
 பஞ்ச பாண்டவர் அஞ்சிர தத்தையும்,
 கடற்கரை மேவும் கவினுறு கோவிலின்
 இரட்டைக் கோபுரத் தையுமெட்டிப் பார்மின்.

திருக்கழக்குள்றும்

மேற்கு நோக்கி மேலுஞ் சென்று 95
 செங்கற் பட்டின் தென்கீழ்த் திசையில்
 எருவை வாழும் பெருமை யோடு
 விண்ணுற நிவந்து வண்டினம் ஒலிக்கும்
 அழகு வாய்ந்த கழுக்குன் றின்மேல்
 பெண்டிரும் பாலரும் மண்டிச் சூழப் 100
 பட்சி தீர்த்தப் பாங்கரில் மேவிப்
 பண்டாரம் பட்சிக் கழுது கொடுப்பதைக்
 கண்டு மகிழ்ந்து விண்வழி தாண்டி,

சென்னை

விருப்புறு வகையில் இருள்நனி அகற்றும்
 மின்விளக் கெங்கனும் மின்னி ஒளிரும் 105
 சாலைகள் தோறும் மாலைகள் தூக்கி
 நல்விழாக் கொள்ளும் தொன்னக ராகிய
 சென்னை மீனம் பாக்கஞ் சேர்ந்து
 ஏமந் தருநற் சேம விடுதியில்
 தங்கி ஆறி ஆங்கு நண்பகல் 110
 ஒள்ளொளி வீசும் வெண்முத் தஜைய

நெய்கமழ் அடிசிலும், குய்கமழ் குழம்பும்,
பச்சடி, பருப்புக் கிச்சடி, சாம்பார்,

அவியல், துவையல், அப்பளம், வறுவல்,

கூட்டுப் பொரியல், கட்டித் தயிர்நல்

115

ஊறுகாய், ரசத்தோ உவப்புடன் உண்டு

காலையும், மாலையும், காலத்திற் கேற்க

இட்லி, தோசை, சட்னி, சாம்பார்

பொங்கல், உப்புமா, பூரி, போன்டா,

பச்சி, வட்டையாடு, பகோடா, கேசரி,

120

ஆதிய வற்றை அளவுடன் உண்மின்,

பாரத நாட்டின் இதர பகுதியில்

இவ்வித உணவை எவ்விடத் திலுமே

பெறுதலின் அருமையை உறுதியோ உணர்மின்.

சென்னைமா நகரில் நன்னர் ஓங்கும்

125

அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மறை அருளிய

எள்ளுதற் கரிய வள்ளுவர் கோயிலும்,

சாம்பரி லிருந்து பூம்பாவை எழுப்பிய

ஊனமில் கேள்வி ஞானசம் பந்தன்

வழுத்திய மயிலை மாதிருக் கோயிலும்,

130

சென்னை வடபாற் சிறப்பொடு திகழும்

பட்டினத் தடிகளின் பண்பார் சமாதியும்,

இரும்புக் கடைவாழ் விரும்பு வரமருள்

கந்தவேள் வைகும் கந்த கோட்டமும்,

சென்று வணங்கி இன்புற் றிருமின்:

135

ஆத்திரம் மிகுந்த ஆந்திரர் அன்று

சென்னை எமதே, சென்னை எமதே,

என்றை கூவி யாங்கணும் திரிந்து

சென்னையைக் கவர உன்னிய காலை

சென்னைத் தமிழர் ஒன்று திரண்டு

140

ஆந்திரரை அப்பால் அகற்றிய அரிய
வீரத்தை என்றும் வியந்து செல்மின்.

திருத்தனி முருகரை வழித்துணை வேண்டல்

சென்னையில் னின்று திருத்த முறுநற்
புகைவண்டி வழியாய்ப் புகலுதற் கரிய
கண்ணைக் கவரும் காட்சி மிக்க

145

சண்முகன் வைகும் எண்ணெண்ண் தலங்களுட்
சிற்பச் சிறப்போ டேற்றமுற் ரேங்குஞ்
குரைனத் தடிந்த வீரவேல் முருகன்
வஞ்சினந் தணிந்த தணிகை வரரமேல்
கடின மற்ற படிவழி ஏறிப்

150

பிரம தீர்த்தம், சரசுவதி தீர்த்தம்

என்னுஞ் சுனைநீர் நன்னர் ஆடி
இந்திர நீலச் சுனையில் எழிலொடு
மலரும் நீலோற் பலமலர் கொட்டு,
முருகனுக் கண்புடன் அருச்சுனை செய்து,

155

முருகா! முருகா! திருமால் மருகா!

கலியுக வந்தா! கந்தா! கடம்பா!

சரவண பவனே! சண்முக நாதா!

அகத்தியர்க் கந்நாள் அருந்தமிழ் தெரித்தாய்,

160

பிரமனுக் கீங்கனுக் கிரகம் புரிந்தாய்,

இந்திரர் கீங்கிரு நிதியினை ஈந்தனை,

வேண்டுவ ஸீங்கெமக் கொன்று வழங்குவை,

செந்தமிழ் வழங்கா வடபால் திகழும்

காசிக் கேகுங் கருத்துப் பெரிதுளேன்,

ஆங்குள மொழிகள் பாங்குறப் பேசேன்,

165

இம்மி யளவும் இந்தி அறியேன்,

ஆங்கில மொழியும் அழகுறப் பேசேன்,

வடபா லுள்ள இடம் நனி அறியேன்,
 மற்றங் கெனக்கொரு சுற்றமு மில்லேன்,
 தனிவழி போகும் துனிபெரி துடையேன், 170
 பிணிகளாற் பேய்களாற் பீடை யுருமலும்,
 அவலம் அடைந்து கவலைப் படாமலும்,
 கள்ளர் கையிற் கலங்கி டாமலும்,
 விலங்காற் செந்தால் அலக்க னுருமலும், 175
 பலனெடு யாத்திரை பாங்குற முடிக்கத்
 திருத்தணி முருகா! வழித்துண வருவாய்,
 என்றே ஏத்தி இன்னருள் பெற்று,

திருக்காளத்தி

வடபால் மேலும் படருவி ராயின்,
 முத்தமிழ் நாட்டின் புத்தெல்லை யாகும்
 புத்தார் என்னும் சிற்றார் தாண்டி 180
 உருமிகு வெண்மணல் மருவுபொன் முகலி
 ஆற்றங் கரையில் தோற்றம் அளிக்கும்
 அறுகு மலிந்த நறும்பு வரையில்
 பாம்பு, சிலந்தி, கைம்மா; பண்பொடு 185
 பத்தி செய்தே முத்தி பெற்ற
 புண்ணியக் காளத்தி நண்ணி அன்பொடு
 வாயு விங்கத்தை வணங்கி ஏத்தி

திருப்பதி

மேற்பாற் சென்று ஏற்றம துடைய
 எழுமலை என்னும் திருமலை ஏறும்
 துயரினை நீக்கும் உயர்மலை வீதி 190
 செல்லும் வண்டியில் ஒல்லென ஏறி
 அப்பதி தன்னைத் தப்பா தடைந்து

கட்டமு குடைய புட்கர ணியிலும்
 முதுமரத் திருந்து கதுமெனப் பாயும்
 தந்திரம் மிக்க மந்திகள் வாழும்
 நனிதுயர் உய்க்கும் தனிவழி சென்று
 சீலமுனி வர்வாழ் சிலம்பி னின்றிமு
 பாபம் நீக்கும் பாபநா சமெனும்
 இலங்கு தீர்த்தத் திலுநனி மூழ்கித்
 திருமலை மூர்த்தியை விருப்புடன் தொழுமின்.

195

யழந்தமிழ் நாடு

பஸ்லவரும் சோழரும் பண்டை ஆண்ட
 புத்தூர் வடபாற் பொலியும் நெல்லூர்
 வரையுள நாடெலாம் வண்டமிழ் நாடே,
 ஒல்காப் புகழ்பெறு தொல்காப் பியர்க்கூறும்
 பழந்தமிழ் நாட்டின் பண்புறு மெல்லையாம்
 திருவேங் கடமே, திருக்கா எத்தி,
 திருச்சா னாராதி திருத்தலத் துள்ள
 கல்வெட்டு யாவும் கவின்பெறு தமிழே.
 வல்லெடு தாக்கிய மகமதியர் கையில்
 விசய நகரம் வீழ்ந்த பின்னர்

205

ஆங்கு வதிந்த ஆந்திர ரணவருஞ்
 சிற்றூர் நெல்லூர் சென்று தேங்கி
 அந்நா டனைத்தையும் ஆந்திர மாக்கினர்,
 தமிழ்நா டடைந்த தாழ்வும் பெரிதே.
 முவேந்தரும் போய், முச்சங்கமும் போய்ப்
 பாவேந் தரும்போய்ப் பழையநா டும்போய்க்
 குன்றிக் குறுகிய இன்றைய நிலையை
 எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் விடுவீர்,

210

215

எனினும் சிறையகம் நனியமர்ந் திருந்த
குமரியை மீட்ட குதூகலத் தோடு

220

தக்கிண பீடபூமி

வடபால் நோக்கிப் படருவி ராயின்
ஆந்திர நாட்டின் அருஞ்சரந் தாண்டி
வறுமை காட்டும் ஆறும் குளமும்,
அமல்நனி கக்கும் நிழலறு கானமும்,
புதுமணல் மேடுசார் சதுப்பு வெளிகளும்,

225

மரத்தளிர் கருகிய வரண்ட புலமுநிறை
உக்கிர மான தக்கிண பீடமாம்

இன்னு அருஞ்சரந் துன்னி யாங்கு
விசிறியால் வீசி வேர்வை தணித்துத்

230

தண்ணீர் பருகித் தாகந் நீர்த்து
சரத் துணியைச் சிரத்திற் கட்டிக்
கோடை கால வேடை தணித்தே
அஞ்ச மனத்தொடு வெஞ்சர நடுவில்
அரும்பசி வாட்ட ஆருயிர் வருத்த

235

அத்தனி வழியில் மத்தி யானம்

வெள்ளிந் தூக்குச் சட்டி கொள்ளும்
அமிழ்தினு மினிய தமிழூண் உமக்குப்

புகைவண்டி ஊழியர் வகையொடு கொடுக்க
அன்னதை உண்டே இன்ப முற்று
நண்பகல் தன்னிற் கண்படை கொண்மின்.

240

உச்சயினி

தக்கிண பீட பூமி தாண்டிப்
படியைத் தாங்கிக் குடியை ஓம்பி

ககையால் அடையும் ஓகை பெற்றே
 உரைசால் சிறப்பின் புரையில் புகழ்சேர் 245
 விரிமலர் மரங்கள் பெரிதுடை நாடாம்
 போச ராசன் புகழோ டாண்ட
 மாளவ தேசத்து மாநக ராகிய
 பூபால ருறையும் பூபாளஞ் சென்று
 திரிபுர மெரிக்கும் வெற்றியைத் தெரிக்கும்
 முத்தியைக் கொடுக்கும் உத்தம தலமாம் 250
 பவந்தனைத் தீர்க்கும் அவந்திப் பேர்பெறும்
 மெச்ச புகழ்மிகும் உச்சயினி சேர்ந்து
 கருநிற மந்தி விரும்பி வாழும்
 ஆலமரத் தருகே சாலநிறைந் தோடும்
 மீனும் ஆமையும் மிகுத்த சிப்பிர 255
 நதியில் மூழ்கி விதிமுறை சென்று
 மாகாளர் விங்கத்தை மாண்போ டேத்தி
 துலக்க முறவே சலவைக் கற்களால்
 ஒளிபெறக் கட்டிய பளிங்குமண் டபமாம்,
 பூபாலர் போற்று கோபால மந்தரமும், 260
 பாரார் புகழும் சீராமச் சிலையும்,
 மங்கல நாதர் துங்கவா லயமும்,
 அரசித் திதேவி ஆலயத் தையும்
 தெரிசனஞ் செய்து துரிசுகள் அகற்றி
 பக்கம் மேவுவிக் கிரமா தித்தன் 265
 கோட்டையின் கதையைக் கேட்டு மகிழ்மின்.

அக்ரா

மாளவ நாட்டின் வடபாற் சென்று
 வஞ்சம் மிக்க நெஞ்சம் பெற்ற

திறனும் இன்றி அறனும் அற்ற
 கொள்ளோக் காரர் கூட்டம் கூட்டமாய் 270
 வாழும் பெரிய மலைநா டூடாக
 அக்ரா என்னும் அருநகர் அடைந்து
 யமுனைத் தென்கரை ஏழில்சேர் பொழிவிடை
 மணிமிடை பொன்னை அணிபெற அமைத்துச்
 சந்திர காந்தக் கற்களாற் சமைத்த 275
 மண்டலம் எங்கனும் வண்புகழ் பரப்பும்
 மனத்தினால் வாக்கினால் மதிக்க லாகாப்
 பல்வேறு தேயத் தோரும் என்றும்
 கனவிலும் நனவிலும் கருது மோவியம்
 பொங்கும் அழகுடைச் சிங்கார ஓவியம் 280
 அழகினுக் கழகுசெய் அற்புத தாஜ்மகால்
 விண்தொடு முடியுடை வெண்ணிறச் சிற்பம்
 அடலுறு கதிரோன் குடகடல் மறைய
 நிலவுக் கதிரில் இலங்குமிக் காட்சிபோல்
 இதுவரை உலகில் எதுவும் காணீர். 285

வடமதுரை

இன்னும் வடபால் துன்னுவி ராயின்
 மாட மாளிகை கூடகோ புரத்தொடு
 யமுனை ஆற்றின் தென்பால் மேவும்
 கண்ணன் பிறப்பாற் புண்ணியம் அடைந்த
 தராதலம் போற்றும் புராதன நகராம் 290
 அணிசெய் அடியார் பணிவட மதுரை
 என்னுமா தலத்தை எளிதி லடைந்து,
 யாதவரை வருத்திய பாதகக் கம்சனை
 கொன்ற களைப்பை அன்றே நீக்கிய

விச்ராந்தக் கட்டத்தில் விருப்புடன் முழுகி
கண்ணன் கோயிலை முறையாய்த் தொழுது,

295

விருந்தாவனம்

வடபாற் சென்று இடமகல் நகராம்
விருந்தா வனத்தை விருப்போ டடைந்து
அற்புத சிற்பம் பொற்புற மிளிரும்
கோவிந் ததேவா லயத்தைக் கும்பிட்டு 300
வாமமி குகுழலை வாயால் ஊதி
நந்த குமாரன் சுந்தர லீலபுரி
சேவா குஞ்சம் சென்று வணங்கத்
திராவிட சிற்பம் விரவு முறையில்
பற்பல வீதியோ டற்புத மாகத் 305
தகுதி பெறவே தமிழர் கட்டிய
இரங்க நாதன் கோயிலை இன்பொடு
கண்டு தொழுதே ஆண்டு தமிழ்மொழி
பேசும் மக்களைப் பெரிதும் காண்பீர்.

தெல்லி

அத்தினு புரத்தை அகன்ற பாண்டவர் 310
காண்டவப் பிரத்தம் கடிதில் அடைந்ததும்
பாண்டவர்க் கென்று கண்ண பிரானல்
காட்டினை வெட்டி நாட்டினை ஆக்கி
பரிவுடன் அமைத்த விரிவுடை நகராம்
இந்திரப் பிரத்தம் என்னும் தெல்லி 315
நகரை நண்ணி அகமகிழ் வோடு
காப்புடை வீதியிற் கடிதிற் சென்று
வானிலை காட்டுஜெங் தர்மந் திரையும்,

310

315

ஒப்பில் புகழ்பெறு குப்தமின் ஞரையும்,

மானிலம் ஆண்டம கமதிய மன்னர்

320

கொடுங்கோல் நடாத்து செங்கோட் டையையும்,

நிரை நிரை அமைந்த உரைசால் கடைமலி

சாண்டிச் சுவுக்கைத் தாண்டிச் சென்றே

அதியற் புதஞ்சேர் புதிய தில்லியில்

சிறப்போ டோங்கும் சிங்காரத் தோப்பும்,

325

உயர்நிலை மாடமும், உத்தம மாளிகையும்,

பாரானு மன்றமும், ஆராய்வு கூடமும்,

கண்டு மகிழ்ந்து களைப்பு நீங்க

மறுகிடை நிற்கும் சிறுகுறு மக்கள்

மரத்தாற் செய்த உரனுடைப் பொறியில்

330

மென்கழைக் கரும்பைத் திரமுடன் நெரிக்க

இழுகுதீஞ் சாற்றைப் பழுதறப் பருகி

ஆகம் குளிரத் தாகம் தீர்மின்,

தெல்லி எங்கனும் நல்ல உணவுடை

நவமுறு கடையைச் சிவணி விருப்பொடு

335

வாதாம் அல்வா, வாதாம் பூரி,

பாசந்தி, பால்போளி, பாதுஷா, கேசரி,

சிலேபி, லட்டுக் குளோப்பான் ஆதிய

இனிப்புப் பலகாரம் இன்பமாய் உண்மின்.

அழிழ்தினு மினிய தமிழுண வுக்காக

340

தென்னுட் ரேண்கடை தேடி நுகர்மின்.

அரித்துவாரம்

தெல்லியின் வடகீழ்ச் செல்வீ ராயின்

சப்த புரிகளில் ஒப்பில் தலமாம்

அரித்து வாரம், அரத்து வாரமென

வைணவரும், சைவரும் வாதம் புரியும்

345

வைகுந் தங்கை லாய மலைகட்டு(கு)
ஏறும் ஏணியாய் எழிலுற் ரேங்கும்
மாநீர் வேவி மாயா சென்று
கல்லலைத் தொழுகி மெல்லெனப் பாயும்

கோடி பக்தர்கள் நாடி முழுகும் 350

கொழுமீன் துள்ளும் செழுநீர் நிறைந்த
பொய்யாக் கங்கைப் புதுப்புனல் பாய்ந்து
செல்லும் சிறப்பைச் சொல்லுதல் எளிதோ?

கங்கையின் சிறப்பு இங்குள் போல
எங்கு மில்லையென் றியம்புதல் தகுமே. 355

கங்கை நதியின் பொங்கு கரைமினிர்
கங்காத் துவாரம், துங்க குசாவர்த்தம்
ஆமிரு கட்டத்தில் ஆர்த்தியோ டாடி
பிண்டம் போட்டுப் பிதிர்க்கடன் முடித்து
விட்டுனு பாதம், வியப்புறு சர்வநாத்
என்னுந் தலங்களைத் துன்னித் தொழுது
கோலமிகு கங்கைப் பாலந் தாண்டி
வருபுனற் கங்கை வாரி இறைத்த
வெண்ணிறங் கொண்ட வண்ண விங்கக்
குவியல் கண்டு குதூகலம் அடையின். 365

கனகல்

தென்கீழுத் திசைசேர் கனகல் சென்று
கபிலர் உறையும் கபிலதா ரையையும்,
சுகப்பிர மர்உறை நீலதா ரையையும்,
யாகத்துக் கழைக்காக் கோபம் மிக்குத்
தன்னுயிர் நீத்த சதிகுண் டத்தையும்,
சித்தம் களிக்கப் பத்தியுடன் தொழுமின்.

370

அயோத்தி

மேலுங் கீழ்ப்பால் மேவுவீ ராயின்
சரடு நதிக்கரை சார்ந்து வைகும்
வீரியம் மிக்க சூரிய குலத்துப்
பரதன், திலீபன், தசரதன், இராமன்,
375
ஆதிய மன்னர் ஆட்சி செய்த
தலைநகர் ராக நிலைபெற் ரேங்கி
ஆழ்வார் ஜவர் வாழ்த்திப் புகழ்ந்ததும்,
'நிலமகள் முகமே திலகமே கண்ணே'
என்று கம்பர் நன்னர்ப் புகன்றதும்,
380
உத்தம தலங்களுள் முத்தி யளிப்பதும்
ஆகிய அயோத்தி அருநகர் அடைந்து
செட்டிசத் திரத்தில் இட்டமாய்த் தங்கி
ஆமைகள் நிறைந்த அந்த நதியில்
ஆர்த்தி யோடு தீர்த்தம் ஆடிக்
385
கடையுயர் பீடத் தமருங் குரவனை
அண்டி வணங்கிப் பிண்டம் போட்டு
விதிமுறை யாகப் பிதிர்க்கடன் செலுத்தி
அம்மாஞ்சி கோயில், ஆஞ்சநேயர் கோயில்,
கனக பவனம், கணேசனத் தானம்
390
ஆதிய வற்றை அன்போட்டடைந்து
தரிசனஞ்சு செய்யும் பரிசினைப் பெறுமின்;
அனுமான் கோயிலை அடியோ டிடத்து
மன்னைக்கிய இடத்தில் மருதி கட்டிய
மகமதிய மன்னனின் மறச்செயல் காண்மின்,
395
கானகஞ் சென்ற காகுத்த னுடைய
பாதுகா பிழேகம் பரதனுற் செய்து
பூசித்து வணங்கிய புண்ணிய தலமாம்
நந்திக் கிராமம் நண்ணித் தொழுமின்.

பிரயாகை

தென்பால் மேவும் அலகபாத் சென்று 400
 தாரா கஞ்சக்கு நேராக ஏகி
 நகரசத் திரத்தில் நலமுறத் தங்கி
 யமுனைக் கரையை எளிதி லடைந்து
 இலங்கு நதிமேற் கலனிற் சென்று
 கங்கை சரஸ்வதி யமுனை கலக்கும் 405
 திரிவேணி சங்கம தீர்த்த அரங்கில்
 பிண்டம் போட்டுப் பிதிர்க்கடன் செலுத்தி
 திரும்ப வந்து பெருநகர் மேவும்
 மாதவம், அக்ஷயவடம், வாசுகி, சோமேசம்
 ஆதிய தலங்களை விதிப்படி வணங்கிக் 410

காசி

கீழ்ப்பாற சென்று ஆழநீர்க் கங்கையின்
 மேற்பால் ஓங்கிச் சீர்த்தி பெற்று
 முத்தும் மணியும் நித்தம் கொழிக்கும்
 கங்கையில் ஒடும் கலங்களின் ஒதையும்,
 நான்மறை மரபில் நன்னர் திளைத்த 415
 வேத பாடகர் விளம்பு மோதையும்,
 திரைதவள் பறவையும், கரைஉயர் பறவையும்,
 கங்குல் பகலாகக் கரையும் ஒதையும்
 துறையுயர் மாடத் துறையு மடவார்
 பண்ணென்டு இசைக்கலை பயிலு மோதையும், 420
 தமிழ்நாட்டு மேளம் தருநல் லோதையும்
 மயங்கிய மரபில் மாண்புற் ரேங்கி
 பாரத நாட்டின் பண்பாட் டிற்கும்
 கலாசா ரத்திற்கும் கவின்பெறு தலமாம்
 வாரனை சியெனும் மறுபெயர் பூண்ட 425

மாசில் புகழ்பெறு காசி நகரின்
 இயலைக் கூறுதல் இயலுவ தாமோ?
 காசி போல்நகர் காசினியில் இல்லை.
 பல்லா யிரவர் பத்தியொடு முழுகும்
 கங்கை போலொரு துங்கநதி யில்லை,
 வினைகளைத் தீர்க்கும் விசுவநா தனைப்போல் 430
 சீர்த்தி மிக்க மூர்த்தியு மில்லை,
 இந்நக ரதனைத் துன்னு நகரம்
 மதுநீ ருலகில் இதுவரை காணீர்.
 அந்நகர் தன்னை அரிதில் அடைந்து 435
 போரில் வென்றே ஆரிய அரசராம்
 கனக விசயரைக் கைது செய்து
 கண்ணகி கோயிலைக் கவினுறக் கட்டத்
 தெய்வச் சிலையைச் சிரமேற் கொணர்வித்த
 இமிழ்கடல் சூழும் தமிழ்நா டாண்ட 440
 சேரன் செங்குட்டுவன் சிறப்பொடு தங்கிய
 கங்கைக் கரையில் சங்கை யுறுநல்
 மடமொன்று கட்ட இடமொன்று வேண்டி
 விமலன் பரவும் குமர குருபரன்
 தெல்லி மகமதிய வல்லர சன்பால் 445
 இந்திமொழி பேசிச் சிந்தை மகிழ்வித்து
 மானியம் பெற்றுத் தானினுது கட்டிய
 குமார சாமி மடத்திற் குலவி
 வாழ்ந்து கங்கையின் ஆழ்ந்த கரையில்
 கூறு கட்டம் அறுபத்து நான்கனுள் 450
 பல்வகை யானும் தொல்புகழ் பெற்ற
 மணிகர் ணிகைப்பேர் அணிபெறு கட்டத்தில்
 அகலிரு விசும்பில் ஆதித்தன் கீழ்ப்பால்
 உதிக்கு முன்னர் விதிமுறை முழுகிப்
 பிண்டம் போட்டுப் பிதிர்க்கடன் ஆற்றி 455

வெள்ளிக் குடத்தில் கொள்ளநீர் மொண்டு
 நகரத்தார் சத்திரம் நண்ணி ஆங்குவாழ்
 தமிழ்மறை மரபிற் தினைத்த தமிழர்
 பூசைப் பொருள்களை ஆசையோ டேந்திக்
 குடைகொடி ஆலவட்டம் மிடைநெடு வீதியில் 460
 முழுவு ஆர்க்கும் விழவுமலி சிறப்பொடு
 செல்லும் பசனைக் கோட்டி சேர்ந்து
 சம்பு! சங்கா! சாம்ப! சதாசிவ!
 என்னுநா மங்கள் பன்முறை சொல்லி
 மறப்போர் தொடுத்த மகமத் கசினி 465
 காசிப் பதியைக் கவினுற ஆண்ட
 சயசந் திரஜைப் போரில் சயித்து
 காசி நகரைக் கடிதிற் கைப்பற்றித்
 தலத்தை இடித்துத் தகர்த்த காலை,
 ஊனமில் அற்புத ஞான வாவியில் 470
 ஒருவரும் அறியாது ஒழித்து வைத்து
 மகமதிய ஆட்சி மாறிய பின்னர்
 அகல்யா பாயால் அழகுறக் கட்டிய
 சிறியமன் டபத்திற் சீரொடு விளங்கும்
 இருமூழச் சதுர ஒருமூழ ஆழ 475
 வெள்ளித் தொட்டியின் உள்ளே நாட்டிய
 அம்பொன் தீட்டிய ஆவுடை யாரொடு
 அருச்சுனன் அம்பின் வடுவொடு விளங்கும்
 ஆதி யாயவச் சோதிலிங் கத்திற்கு
 பால் தயிர் கங்கைநீர் பன்னீர் இளநீர் 480
 ஆதிய வற்றால் அன்புடன் ஆட்டி
 பட்டு தெத்துப் பஸ்பூண் அணிந்து,
 தாதவிழ் கொன்றையின் ஏடவிழ் மாலையும்,
 பத்திர புஷ்பமும், பத்தியோடு சாத்தி,
 தெய்வ உணவும், தீங்கனி பக்ஞனம் 485

ஆதிய எல்லாம் அன்புடன் வைத்து,
அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம் வழங்கிச்
கோபன் ரூப தீபங் காட்டி,
ஆடிப் பாடிக் குழறி அழுது,
பிரியா விருப்புடன் தரிசனஞ் செய்து,
முன்னை வினைகள் முற்றுமே நீங்க,

490

ஆசை என்னும் மாசுநன் றகல்,
வஞ்ச மற்ற நெஞ்சத் துடனே,
விஞ்சிய அன்புடன் அஞ்சலி செய்து,
சங்கரா! சிவசிவ! சம்போ! மகாதேவா!

495

முழங்கு மறையின் முடிந்த பொருளே!
கல்வியாற் காணுத தெய்வமே! தேனே!

நாரணனும், நான்முகனும் காணு மறையோனே!
ஆதிமுத லீருன கோதிப் பிழும்பே!

முப்புரம் ஏரிசெய்த முக்கண் மூர்த்தி!
மலையரையன் பெற்ற மங்கை பாகனே!

500

என்று பாடி ஏத்துவீ ராயின்,
கண்மத்துக் கீடாகச் சென்மித் துழுலாது,
ஆனந்தப் பெருவாழ்வை அளிக்கும் மேலாம்
உத்தம மான முத்தி நிலையைக்
கையளிக்க வல்லது காசியம் பதியே.

505

கண்ணகி வெண்பா

1971

கண்ணகி பிறப்பு

காவிரிப்பூம் பட்டினமாம் காப்புடைய நன்னகர்க்கண்
மேவிவாழ் மாநாய்க்கன் மேதகையான் — ஓவியமார்
கண்ணகி என்பாளோர் கற்புடைய மாமகளை
மண்ணகத்திற் பெற்றுன் மகிழ்ந்து. (1)

தேவகி தோழியாதல்

அன்ன நடையுடைய அன்னவரும் துன்னினளே
பன்னிரண் டாண்டுப் பருவமதைத் — தென்னவட்குப்
பார்ப்பார் குலத்துதித்த பாங்குடைய தேவகியும்
ஆர்ப்புடைய தோழியா னா. (2)

கோவலன் பருவமடைதல்

தந்தைமா சாத்தன் தனிமகனும் கோவலனும்
விந்தைபொறை ஆண்மை விளக்கமுற — நிந்தையிலா
எண்ணிரண்டாண் டுப்பருவம் ஏமமுற் றெய்திநனி
மண்ணினில் வாழ்ந்தான் மகிழ்ந்து. (3)

கண்ணகி திருமணம்

கண்ணகிக்குத் தக்க கணவன் இவனென்று
மண்ணகத்தார் யாரும் மதித்தனரால் — தின்னமுறச்
சிந்தித்துப் பெற்றேர்கள் சீருறுநன் னுளினிலே
வந்தித்துச் செய்தார் மணம். (4)

இல்வாழ்க்கை

தம்பதிகள் தம்முட் டகைமிக்கே ஆர்வமுடன்
இம்பரில் வாழ்வை இனிதோம்பி — அம்பருறை
உற்று ருறவினரை ஓம்பி உபசரித்து
மற்றங்கு வாழ்ந்தார் மகிழ்ந்து.

(5)

கண்ணகி நலம் பாராட்டல்

மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே! நற்
காசறு தேனே! கடிமயிலே! — தேசார்
அருங்குணப் பாவாய்! அருமருந் தென்கோ!
பெருங்குடி யிற்பிறந்த பெண்.

(6)

இதுவுமது

மலையிற் பிறவா மணியே! விலையில்
அலையிற் பிறவா அமிழ்தே! — கலைதரு
யாழியல் இன்னிசை என்கோ! எழில்மிகு
தாழிருங் கூந்தற் றையல்.

(7)

இல்லறம் ஓம்புதல்

இன்னணம் இல்லாள் எழில்நலம் பாராட்டி
அன்னணம் அன்போ டவனிதனில் — மன்னிய
நல்லற வாழ்வுதனை நானிலத்திற் போக்கினரே
இல்லறத்தை ஓம்பி இனிது.

(8)

மாதவியைக் காதலித்தல்

பாட்டிலும் ஆட்டிலும் பாரரங் கேறியுயர்
நாட்டியக் கல்விதனில் நற்புகழை — ஈட்டிய
மாதவி என்னும் வரைவின் மகள்தனைக்
காதலித்தான் கோவலன் காண்.

(9)

ஊடலும் கூடலும்

சிரத்தையைச் செய்தவின்றித் தேவியை நீங்கிப்
பரத்தையைக் காதவித்த பண்பாற் — கரத்தினுல்
பொன்னினை அள்ளிநல்கிப் புன்களை நேர்ந்தபின்னர்
கன்னியை விட்டகன்றுன் காண். (10)

கண்ணகிக்கு முறையிடல்

பிரிவாற் கலங்கும் பிரியையை நோக்கிப்
“பிரிவாற் பரத்தையைப் புல்லித் — தரித்திரம்
உற்றனன், நாணமும் ஒட்டிலன்” என்றிட
உற்றவள் கேட்டாள் உவந்து. (11)

சிலம்பு விற்க மதுரை செல்லல்

அன்னவன் சூற் றினை ஆவலுடன் கேட்டவள்
“என்னுடைய காற்சிலம் பீண்டுகொள் — மின்” என்ன
அற்றமுடன் பெற்றவன் “ஆலவாய் அண்டவிற்று
அற்றமுதல் தேடுவே” மென் ருன். (12)

கௌந்தியைச் சந்தித்தல்

கொடியடை யன்னர் குடதிசை நோக்கிப்
படியடைக் காவிரிநீர் பாய்ந்து — படிவடைத்
தண்டலை சார்ந்திடும் தெய்விகக் கௌந்தியை
அண்டி வணங்கினார் அன்று. (13)

கௌந்தி சுகம் விசாரித்தல்

“செவ்வையற்று வந்தநற் சேண்குலத் தீரே! நீர்
கவ்வையற்றீர்” என்றாள்க் கௌந்திதான் — இவ்வுரையைக்
கேட்டவர் “சீர்தேடக் கேடுற்றயாம் கூடல்செல
நாட்டமுற் ரே” மென்றுர் நைந்து. (14)

கெளந்தியும் கூடப் போதல்

“அறிவர்பால் ஆத்மிகநூல் ஆய்ந்துணர் தற்கும் அறவனை அண்டவும் ஆங்கு நெறிவழிக் கூடலுக்குப் பேர்வ” லெனக் கூறியநற் கெளந்தியும் ஆடலுடன் சென்றனளே அன்று. (15)

சீரங்கஞ் சேர்தல்

சின்னுட் செலவின்பின் சீரங்கஞ் சேர்ந்தவர்கள் நன்னாளிற் காவிரியின் நற்கரையைத் — துண்ணிடவோர் தூர்த்தனுந் தூர்த்தையுந் துர்வார்த்தை சொற்றியங்கு கூர்த்தவரைப் பார்த்தார் குறித்து. (16)

கெளந்தி சாபமிடுதல்

அன்னவர்சொல் அம்பல்தனை உன்னிய வக்கெளந்தி “நன்னயமில் நீவீர் நரியாவீர்” — என்றுவெஞ் சாபமிட்டாள் அஃதவர் தாங்காது வேண்டவவள் தாபமின்றி விட்டனளே தான். (17)

உறையுரைத் தாண்டி மதுரைக்குப் போதல்
தாண்டியுறை ஊரதனைச் சால்புடனே சார்ந்திடவோர் பாண்டியன் தன் பண்பாடும் பார்ப்பன்தான் — பாண்டியன் கூடல்தனுக் கேகிடுநற் கோலவழி கூறிடக்கேட் (ட) ஆடலுடன் அண்டினர்காண் அங்கு. (18)

கெளந்தியிடம் விடைபெறல்

கோதிலளாங் கெளந்திதனைக் கோவலனுங் கும்பிட்டுப் “பூதலத்தே மாண்பிலன்போல் புக்கில்விட் — டாதுலனுய் வேற்றிடத்தில் இன்னலுற்றேன் வெய்துநகர் போய்வருவஸ் போற்றிடுக தேவியையிப் போது.” (19)

முன்செய்வினை

அன்னுர் அலக்கண்ணை ஆய்ந்தறிந்த கௌந்தியது
“முன்னுள் வினையினால் மூண்டதே — அன்னுளிற்
சீதையொடு சீராமன் கானகத்தைச் சேர்ந்துமிகு
வாதையொடு வாழ்ந்தான் வரிந்து.” (20)

மதுரைநகர் மாண்பு

திண்ணமுறக் கேட்டுநனி தேர்வுற்ற கோவலன்றுன்
கண்ணகியைக் கொந்தியிடம் ஒப்படைத்துக்கண்ணறைசால்
மாடியுள மாமதுரை மாண்புதனை மற்றவட்கு
நாடியுரைத் தானன்று நன்கு. (21)

ஆச்சிரமம் விட்டேகல்

மாதவர்தம் மாடமதில் வாளாங்கு வாழ்ந்திடுதல்
காதலர்கட் காகாதென் ரேகருதிக் — கோதிலளாம்
மாதரியாம் பேருடைய மாதிடத்தில் மற்றவரை
ஆதரவோ டொப்படைத்தாள் அன்று. (22)

மாதரி விட்டுவாழ்க்கை

மாதரி வாழ்க்கைசென்று மாமனையை மன்னியங்கே
ஆதரிப் போடுதெரண்டை அவ்வையுந் — தாதிமாரும்
ஆற்றிட ஆய்ச்சியர்கள் ஆக்கிடுநல் அன்னமதை
ஏற்றினிது வாழ்ந்தன ரே. (23)

கோவலன் நற்கதியுமன்டோ? வெனல்

கோவலனுங் கண்ணகியைக் கும்பிட்டுப் “பெண்மணியே!
கேவலமிப் பாதைதனைக் கிட்டினம்யாம் — பாவியளாம்
உன்தனுக்கு ஊறுறுத்தி ஓயாது துண்புறுத்தும்
என்தனுக்குண் டாமோ?தான் ஏமம்.” (24)

பொற்சிலம்பு விற்கப் போதல்

சிற்சிலநல் வார்த்தைகளைச் சீருடனே செப்பியபின்
“பொற்சிலம்போ டாலவாய் போயங்கு — விற்றுத்
திரும்பியிங்கு சேரும்வரை தீங்கின்றி யேநீர்
விரும்பியிங்கு வாழ்ந்திடு மின்.” (25)

தட்டானைச் சந்தித்தல்

மதுரமிகு கூலத்தில் மாமறலி மானுஞ்
சதுரமிகு தட்டானைச் சார்ந்தே — “இதுவரசன்
தேவிக்குத் தக்க சிலம்”பென்று தேர்ந்ததனைப்
பாவிக்குச் சொன்னுன் பணிந்து. (26)

சிலம்பை அரசனுக்குக் காட்டல்

நலத்தினை யேதரும் நற்சிலம்பு தன்னை
வலத்தினுயர் மன்னவற்குக் காட்டி — உலப்பில்
விலையாக விற்று விரைவில் வருவல்
உலையா துவணீ உறை.” (27)

தட்டான் சூழ்ச்சி

தட்டானம் மாளிகையிற் ருன்செய்த சோரமது
கட்டாயம் யாவருமே காண்பரெனக் — கெட்டாலும்
கோவலைனைக் கள்வனென்று கோவினிடம் ஒப்படைக்க
ஆவலுடன் சூழ்ந்தனனே அன்று. (28)

கோவலைனைக் கள்வனெனல்

காப்புடைய வாயற் கடைபோய தட்டான் “நற்
கோப்புடைய கோதறு நற்கோவே! — மீப்புடைய
மந்திரமெய்க் காவலரை மாறுறுத்திச் சோரஞ்செய்
தந்திரஞ்செய் கள்வனென்றுன்” தாழ்ந்து. (29)

கோவலைன் கொல்லுமாறு காவலரை ஏவுதல்
 தட்டானின் சூழ்ச்சிதனைச் சற்றுமறி யாதரசன்
 “ஒட்டானும் சோரன்தனை ஊறுசெய்து — பட்டாங்கு
 தேவி சிலம்பினைச் சீக்கிரம் கொள்க” வென்று
 ஏவினன் காவலரை யே. (30)

கோவலைன் கபடனைனல்

காவலருங் கோவலைன் கண்டவுடன் “இமீமனிதன்
 கேவலம் கள்வனலன் கீணனலன் — மேவலன்
 அல்லன்” எனக்கூறத் தட்டானும் “பண்புடையோன்
 அல்லன் கபடனைன்றுன்” அன்று. (31)

கோவலன் கொலையுண்டது

கொலைதனை அஞ்சாத காவலன் அன்னுன்
 தலைதனை வாளால் தறித்தான் — கொலையது
 கேட்டவள் கேதமுற்றுக் “கேள்வனே! கேவலம்
 நாட்டமுற் றயோ? நயந்து.” (32)

கண்ணகி புலம்பல்

கண்ணகியும் ஆற்றுளாய்க் கவ்வைகதழ் வற்றுநனி
 “மண்ணகத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தனையோ? — விண்ணகத்தைப்
 புக்கினையோ? என்னைவிட்டுப் போயினையோ?” என்றென்று
 நெக்கி யழுதாள் நினைந்து. (33)

இதுவுமது

சூரியனைச் சுட்டி “நற் றாயவனே! நீயறியாக்
 காரியமும் உண்டோ? என் காந்தனுஞ் — சோரஞே?”
 “நின்பதி நீசனலன் நின்தவனைக் கள்வனென்ற
 மன்பதி தீக்கிரயா மால்.” (34)

கண்ணகி மதுரைக் கடைவீதி செல்லஸ்

கண்ணகியுங் கேட்டுக் கடுங்கோப முற்றுமற்ற
வண்ணச் சிலம்போடு மாமறுகு — நண்ணியங்கு
“பத்தினிப் பெண்டிர்காள் பார்மின் சிலம்புவிற்ற
பத்தாவுஞ் சோரனேவிப் பார்.” (35)

கோவலைக் காண்பேனே?

“கொண்களைச் சோரனென்று கொன்றுனே ஆச்சரியம்
எண்கணன் துங்பமென்மேல் ஏற்றினனே — கண்டனை
இவ்வை யகத்தினின்று எய்துவனே” என்றிரக்கி
கவ்வையினை உற்றனளே காண். (36)

மக்கள் துயரம்

திண்ணமுறத் தேர்ந்துபல செப்பிநனி தேம்பிநின்ற
கண்ணகியைக் கண்டமக்கள் கவ்வையுற்றுக் — கண்டனுக்கு
“நீங்காத நிட்டுரத்தை நேர்ந்திடச் செய்ததுதான்
தாங்கமுடி யா”தென்றார் தாழ்ந்து. (37)

கண்ணகித் தெய்வம்

“கரத்திற் சிலம்பேந்திக் கண்முன்னே நிற்கும்
வரத்தின் மலர்தே அறியோம்” — உரத்துநனி
கூறியக் கோவலன்றன் காத்திரத்தைக் காண்பித்தார்
தேறிய மக்கள் தெரிந்து. (38)

கோவலன் காட்சி கொடுத்தல்

கண்ணகியுங் கோவலைக் கண்டுமிகக் கெளவையுற்று
வண்ணக் கரத்தால் வருடினாள் — மண்ணகத்திற்
கோடாத மெய்யுடைய கோவலனும் ஆவிபெற்று
“வாடாதே” யென்றுயர்ந்தான் வான். (39)

கனவோ? நனவோ?

“நான்கண்ட காட்சி நனவோ? கனவோவோர் வான்கண்ட மாதேவோ? மாயமோ? — தொன்றி மறைவுண்ட வல்லவளை மாய்த்ததன் ஞாயம் இறைவனிடம் கேட்டிடுவேன் இன்று.” (40)

கண்ணகி அரசனைக் காணல்

தென்னவன் தேவியன்று தீக்கனவு கண்டதனை மன்னவற்குச் சொல்லி மனமயர்ந்தாள் — அன்னவனும் கண்ணகியின் சேறலைக் கண்ணுற்று யாரென்று திண்ணமுறக் கேட்டான் திகைத்து. (41)

கண்ணகி விடை கூறல்

“காற்சிலம்பு விற்கவந்து காவலனுற் காதுண்ட ஏற்றமுறு கோவலனின் இல்லாள்யான் — சாற்றரிய கண்ணகி யென்பெயரூர் காவிரிப்பூம் பட்டின’மென்று) அன்னலுக்குச் சொல்லினாலே அன்று. (42)

கண்ணகி மறுப்பு

“கள்ளைக் காதுதல் காவலன்செய் காப்பெனக் கொள்ளுதல் நீதிக் குறைவோ?”வென் — றுள்ளிடும் கொற்றவன் கூற்றினைக் குன்றுத் கோபமொடு சொற்றுள் மறுப்பைத் தொடர்ந்து. (43)

மன்னானுடன் வாதாடல்

மன்னானுடன் வாதாடும் மாண்புறு மாதேவி “என்னரவத் துட்சேய்கா சேங்கு’மென — அன்னணம் வெய்துசொற்ற கேட்டுரைத்தான் வேந்தன் “சிலம்பினுள் எய்துமணி மெளத்திகம்” என்று. (44)

அரசன் உயிர் நீத்தல்

பின்னைச் சிலம்பினைப் பீறி அதனுள்ளே
மின்னைக்கெய் மாணிக்கம் மேவிட — மன்னவனுந்
“தட்டான் உரைகேட்டுத் தப்பினைச் சூய்தே” னென்று
விட்டான் உயிரை விழுந்து.

(45)

கண்ணகி கோபங் கொள்ளால்

பாண்டியன் தேவி பணிவுடன் கேட்கவுந்
தாண்டிய கோபந் தணியாது — ‘‘கண்டிய
தேவலரும் தாபதரும் தேருங்கள் தீதிலவாம்
கேவலம் என்வசனங் கேட்டு’’

(46)

கொங்கையைத் திருக் ஏறிதல்

“கொழுநனைக் கொல்லித்த கோநகரந் தன்னை
எழுநாவால் இன்றெரிப் பேன்காண்’’ — எழுந்துசென்று
பீதியின்றிக் கொங்கைதனைப் பேர்த்துப் பதிசுற்றி
வீதியின்கண் வீசினுள் வெய்து.

(47)

நகர் தீவாய்ப்படல்

பார்ப்பார் அறவோர் பசுபத் தினிப்பெண்டிர்
தீர்க்கா யுளோர் நற் சிறுராதி — யோர்தவிர
யாவரையும் ஏழ்பரியோன் இம்மென அற்றைநாள்
தாவி ஏரித்தான் தகைத்து.

(48)

மதுராபதி

மதுரா பதியென்னும் மாண்தெய்வம் ஆங்கே
எதிராக வேகியவள் வல்லவன் — எற்றுண்ட
தற்குங்கோ துஞ்சின தற்கும் புரியெரிந்த
தற்கும் நல் லேதுவரைத் தாள்.

(49)

துர்க்கைகோயிலுக்குப் போதல்

தேயங்கு போனபின்பு தேருத கண்ணகியும்
போயங்கு காவலனைப் போற்றுமல் — “தேயத்(து)
இருத்தலுஞ் செய்யேன்” எனவுரைத்துக் காளி
திருத்தளி சேர்ந்தாள் திளைத்து. (50)

செங்குன்றுர் சேர்தல்

திருக்கோயில் முன்றிலிற் செவ்வளையைப் பேர்த்துப்
பெருக்கோதப் பேறுடைய கூடல் — ஒருவியன்று
திட்டமுடன் வைகைவழி தெண்செங்குன் றாரடைந்து
இட்டமுடன் வாழ்ந்தாள் இனிது. (51)

கண்ணகி விண்ணுலகம் போதல்

அத்தல வேங்கை அருநிழிலில் ஏழிருநாள்
சித்த வழுதியொடு சேவித்தாள் — பத்தாவும்
நண்ண வவனேனேடு நானிலத்தை விட்டேகி
விண்ணகஞ் சென்றுள் விரைந்து. (52)

குரவையாடுதல்

கண்ணகி சேறலைக் கண்ணுற்ற கானவர்
“மண்ணகத்தில் மாதெய்வல் மற்றில்லை — வண்ணகமார்
தெய்வமென்று கொள்வமெனத் தேர்ந்தவட்கு நற்குரவை
செய்வ” மென்றேந் தற்குரைத்தார் சென்று. (53)

கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டல்

கண்ணகிக்குக் கோயிலொன்று கட்டச்செங் குட்டுவனும்
ஒண்ணிமயக் கல்லால் உருவமைத்து — மண்ணகத்தில்
அன்புடன் நற்பிர திட்டையை அற்றைநாள்
இன்புடன் செய்தன னே. (54)

தந்தைதாயிறத்தல்

கொலையுண்ட கோவலன் செய்திதனைக் கேட்டுக்
குலையுண்ட மாடலன் கூற — அலையுண்ட
தந்தைமா சாத்தஹும் தாயுமன்று தானத்தை
விந்தையுடன் புக்கார் விரைந்து. (55)

தேவந்தி துயரம்

கண்ணகியைத் தேடிவந்த காதற்றே வந்தியும்
வண்ணகமார் தோழிகளும் வான்மதுரை — நண்ணியவள்
பொன்றினதை மாதரி வாய்கேட்டுப் பொம்மலறக்
கன்றினரே அற்றைநாட் காண். (56)

மாதரி தன்தொடர்பு கூறல்

மாதரியும் மாமகளும் மாமலை வைப்புநண்ணிக்
காதலுடன் கண்ணகியின் கோயிலையுங் — கோதிலனும்
மன்னவளை யுங்கண்டு மாண்புறவே தந்தொடர்பை
அன்னவனுக் கோதினரே அன்று. (57)

ஆரியர் அருள் பெறல்

சிறைநீங்கும் ஆரியரும் “செங்குட்டு வன்போற்
குறைநீங்கு யாகத்தைக் கோவி — நிறைநிழலை
கந்திடுக” என்ன இருக்கமிகு மத்தெய்வம்
“கந்திட்டேன்,” என்ற தினிது. (58)

விழாவெடுத்தல்

மன்னு மதுரைநகர் மாணும் இளஞ்செழியன்
மின்னு மவளருளை மேதினியிற் — துன்னியன்று
ஆயிரந் தட்டாரை அட்டுப் பலிகொடுத்து
கோயில் விழாசெய்தான் சூறு. (59)

கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டுதல்

இளஞ்செழியன் இன்னருள் எய்தியது கேட்டுக்
குளமிகும் ஈழஞ்சோழம் கொங்கம் — வளமிகுமத்
தேசங்கள் எங்கும் திருக்கோயில் கட்டிநற்
பூசனை செய்தார் புரிந்து. (60)

3. இயற்கை

கீரிமலை

அலைகட வருகில் அணியென ஒங்கும்
மலையோ சிறிததன் மாண்போ பெரிது
கலைகள் கற்ற கவிஞர் அனைவரும்
தொலைவில் பெருமையைத் தோற்று வித்தனர். (1)

புண்ணியம் புரிந்தோர் எவரினும் மேலாம்
நண்ணிடு நகுல முனிவன் மலையில்
எண்ணில் காலம் இருந்தனன் என்றால்
ஒண்ணுமோ இதற்கு ஒருமலை உலகில். (2)

முந்தொரு காலம் முனிவரன் ஒருவன்
சந்ததம் கீரி முகநோய் தாக்க
வந்து மலைக்குகை வாசம் செய்து
நொந்து அலுத்து நோயை மாற்றினன். (3)

மழை

வங்கக் கடலில் வாரி மொண்டு
பொங்கி எழுந்த பொற்புறு மேகம்
கங்கு கரையின்றி கடுமழை பெய்ய
எங்கணும் வெள்ளம் இம்மென நிறைந்தது. (4)

அருவி

திருமலை அருகில் தேங்கி ஓடும்
 அருவி சிறிததன் ஆற்றலோ பெரிது
 திருவினை ஆக்கும் தீவினை போக்கும்
 அருளினைக் கொடுக்கும் அல்லலை அகற்றும். (5)

மாதவ மன்னரும் மற்றுமுள் ளோரும்
 பாதலத் திருந்து பளிங்குபோற் பாயும்
 சீதள தீர்த்தம் ஆடினர் என்றால்
 ஏதமில் இதற்கினை யாங்கணும் உளதோ? (6)

மாட்சி பெற்ற மலையிற் பிறந்து
 நீட்சி பெற்ற நிலத்தி னாடே
 ஆட்சி பெற்று அலைகடல் பாயும்
 காட்சியைக் கண்டவர் குதாகலம் அடைவர். (7)

செப்பிய முறையிற் சீராய் ஆடி
 இப்பே ரருவியில் இன்புற முழுகினேர்
 முப்பெரு மலங்களை முழுவதும் நீக்கி
 மெய்ப்பொரு எடைந்து மேலவர் ஆவர் (8)

சுரும்புகள் மொய்க்கும் சோலை மலையில்
 உருவிற் சிறந்த ஜாற்றினை யுடைய
 மருட்சியை நீக்கும் மாண்பு பெரிதுடை
 அருவியின் பெருமையை அளவிடல் அரிது. (9)

நகுலதீர்த்தம்

வாரி சூழ்ந்திடும் யாழிப்பாண நாட்டினில்
 மாண்பு மிக்குயர் மாபதி யாயொளிர்
 கீரி மாமலைத் தூயநற் கேணியில்
 கீர்த்தி யேமிகு தீர்த்தம் தாடியே
 ஊரி ஸெநகு லேச்சுரக் கோயிலை
 உள்ளன் போடுவ ணங்கிநன் கேத்தியே
 பாரில் மானிடர் பண்புற வாழுவர்
 பாவந் தன்னைப் பாங்குறப் போக்கியே.

(1)

முன்னை நாளினில் பாரதந் தோன்றிய
 மும்மை சேர்மல மேமிகு மோர்முனி
 மன்னு மீழநன் நாட்டினை மேவியே
 மாமை சேர்நகு லப்பெரு வெற்பினில்
 துன்னு மாழுழை ஒன்றினிற் றங்கியே
 தூய மாதவம் தோமறச் செய்துபின்
 பன்னு கீரியின் மாழுக நோயினை
 மாற்றி யேபுகழ் நாட்டினன் மண்ணிலே.

(2)

ஆசில் மாசிவ ராத்திரி தன்னிலும்
 ஆடி சேரம வாசைநன் நாளிலும்
 மாசில் பொற்புடை ஆண்களும் பெண்களும்
 மாண்பு சேர்விர தங்களை ஓம்பியே
 பாசி யின்றிவி ளங்குநன் நீரினில்
 படிந்து வெம்பவம் பாற்றிட எண்ணியே
 தேசி வர்மலர் மாலைகள் சாத்தியே
 தேவ தேவனை ஏத்துவர் அன்பொடே.

(3)

ஏத மில்முனி தங்கிய குண்றினில்
 ஏறி யேகடற் காட்சியைக் கண்டனன்
 பூத நாதஜைப் போற்றிடு மாழுனி
 போந்து வாழ்க்கையைக் குகையினிற் போக்கினன்
 மாதம் மாதமச் சங்கம நீரினில்
 மண்டித் தோய்ந்திடும் மக்களும் எண்ணில
 ஆத லாலிதைப் போலொரு நற்றலம்
 அவனி எங்கனும் காணுதல் இல்லையே. (4)

வாதம் பித்தம் குட்ட மாதிய
 வருத்த மேதரு நோய்களை மாற்றிட
 காத லோடுக டும்வெயில் தன்னிலும்
 காற்றி ஹும்மழை பெய்திடு நாளிலும்
 சீத மேமிகு நீரினில் மூழ்கியே
 சித்த மேதெனிந் தின்புறப் பூமியில்
 பீதி யின்றிப் பேறுகள் பெற்றுநற்
 பெட்டுற வாழ்ந்தனர் பெருமை பிறங்கவே. (5)

கோடை

மழைவளம் குன்றிய மானிலம் அதனில்
 பிடை யேதரும் வேடை மிகுந்த
 கோடை கொடிது, கோடை கொடிது,
 வீட்டி னுள்ளும் நாட்டி னுள்ளும்
 கடுமெவயில் நல்கும் இடும்பையும் பலவே
 நீரினை வறட்டும் நிலத்தினைப் பிளக்கும்
 மாந்தளிர் கருக்கும் மரத்திலை உதிர்க்கும்
 ஊனினை வாட்டும் உயிரினைப் போக்கும்
 வெம்மையின் கொடுமை விளம்புதல் அரிதே.
 அழல்நனி வீசும் நிழலறு வெளியில்
 வெம்மை மிகுத்துப் பொங்குதார்த் தெருவில்
 பெருஞ்சுமை தன்னைச் சிரமேற் ருங்கி
 உருகு தாரினில் ஊன்றி மிதித்து
 உச்சி கொதிக்க உள்ளங் கலங்க
 பந்தி பந்தியாய்ச் சந்தை செல்லும்
 பாமர மக்களின் பாடுகள் பலவே.
 கடுமெபசி யோடு களைப்பு மிகுந்து
 ஆலமர நிழலில் சால நிலவும்
 சிற்றுாண் விற்கும் நற்கடை யதனில்
 தேனீர் குடித்துத் தேற்றம் அடைந்து
 குதூகலத் தோடு கூடிக் குலாவி
 கண்படை கொள்ளும் காட்சியும் இனிதே.
 நாட்டிற் பூக்கும் காட்டுமல் விகையும்
 புவிவறட் சியினுல் பூவா தொழிந்தது
 பட்சியும் விலங்கும் பண்பிழந் தனவே.

இமயமலையில் ஓர் இரவு

மலையியன் ரூபெலன் மனம்மிக மகிழும்
 மலையேற்ற மென்றுல் அளவிலா மகிழ்ச்சி
 யான்தமி முகத்திலும் இலங்கையி ஒமுள்ள
 மலைகளில் ஏறி வணப்பினை நுகர்ந்தேன்
 தேவர் வாழும் தெய்வ மலையாம்
 உலகத் துயர்ந்த இமய மலையின்
 இயற்கை எழிலைக் கானுவான் வேண்டி
 ஆயிரத் துத்தொள் எாயிரத் தறுப்பத்(து)
 ஏழாம் ஆண்டு இந்திய யாத்திரை
 செய்த போது தெல்லியி விருந்து
 மாயா இருஷி கேசம் வழியே
 தேங்கு வளமிகு தெராடுன் தாண்டி
 ஏழா யிரமடி தாழா தேறிச்
 செங்குத் தான சிலம்பின் மேலுள
 மகுரி என்னும் மலைநக ரட்டந்து
 ஆங்கோ ரிரவு தாங்கரும் குளிரில்
 வசதிகள் மானும் விடுதி ஒன்றில்
 தயக்கத் தோடு தங்கி இருந்தேன்.
 முடுபணி நகரை முற்றுய் மறைக்க
 குளிரின் தாக்கம் கூடின படியால்
 கையுங் காலும் வாயும் வயிறும்
 உற்றி உணவை வெறுக்கக் செய்தன.
 பாலை மாத்திரம் குடித்துப் பாங்குற
 உத்தம மான மெத்தைப் போர்வையுள்
 பக்குவ மாகப் படுத்து றங்கினேன்.
 விடியு முன்னர் விரைவில் எழுந்து
 சுவர்ண வட்டில் சுழன்று சுழன்று

மேலே விரைந்து கிளம்புவ துபோன்று
 கோலச் செவ்வொளி சாலப் பரப்பும்
 சூரியோ தயத்தின் சோபனக் காட்சியும்
 பாறைக ஞக்கூ டாகப் பாம்புபோல்
 மலைந்து மிலைந்து மலிர்ந்து மறைந்து
 பொங்கிப் பாயும் கங்கையின் அழுகும்
 கண்டு களித்து இன் பம் உற்றேன்.
 தானியங் குவண்டி தானிலா நகராம்
 மசூரியி வூள்ள வண்டி யாரும்
 மெள்ளச் செல்லும் தள்ளு வண்டியில்
 ஏறி அமர்ந்து கூறும் இடமெலாம்
 கொள்ளை கொள்ளையாய் அள்ளி வீசும்
 அண்ணை இயற்கையின் அற்புதக் காட்சியும்
 கண்டு களிபே ருவகை உற்றேன்
 இம்மா உலகில் இதுபோற் காட்சியை
 எங்குங் கானுதல் இயலுவதாமோ
 மசூரிப் பயணம் மானுற முடிந்தபின்
 வந்த வழியே திரும்பவுஞ் சென்று
 தெல்லி நகரை விரைவிற் சேர்ந்தேன்.

குயிலே கூவாய்

1964

விடியு முன்னர்க் கடிதினில் வந்தென்
வீட்டு முன்றிலில் விண்ணுற ஓங்கும்
மாமரக் கொம்பரில் மறைவாய் இருந்து
இதயம் குளிர இன்னிசை பரப்பும்
குயிலே! கூவாய் குயிலே! கூவாய்.

என்னுளம் வாட்டும் துன்பம் தவிர்த்து
இன்பினை விளைத்துத் தேனினை யேதரும்
தெய்வ மணங்கமழு தேவகா நத்தை
ஆனு மகிழ்வொடு தானுக நல்கும்
குயிலே! கூவாய் குயிலே! கூவாய்.

வியப்பும் மகிழ்வும் விதந்து கிளத்தி
என் னுளத் துணர்வை என் றுமுக் குவிக்கும்
உன்போ லொருபட் சியுலகிற் கண்டிலன்
என் றும் இன்பம் குன்று தளிக்கும்
குயிலே! கூவாய் குயிலே! கூவாய்.

மாரிக் குளிரில் மறைவா யிருந்து
வசந்த காலம் தேடி வந்து
குவலயம் எல்லாம் குதூகலம் கொள்ள
மங்கல நாதம் பொங்கி ஆர்க்கும்
குயிலே! கூவாய் குயிலே! கூவாய்.

தன்னந் தனியே தாரணி தன்னில்
அலைந்து திரியுநின் உலைவுகள் பலவே
என்தன் முன்றிலில் நன்மா மரத்தின்
நறுந்தளிர் கோதி இறும்பு தெய்தும்
குயிலே கூவாய்! குயிலே! கூவாய்.

4. நாடு

யாழ்ப்பான நாடு

புகையிலைச் செய்கையாலும் புணரிசூழ்ந் திருத்தலாலும்
தகையுடைத் தன்மையாலும் தனித்தமிழ்ப் பேச்சினாலும்
மிகைபடு கல்வியாலும் மேம்படு செல்வத்தாலும்
பகைவரும் போற்றுகின்ற பான்மைய திந்தநாடு.

கடலரு கிருத்தலாலும் கடுமீவயில் இன்மையாலும்
அடைமழைக் குறைவினாலும் ஆன்றேர்கள் உறைவதாலும்
கொட்டமடம் படுதலாலும் கொள்கைகள் சிறத்தலாலும்
நடைமுறை நலத்தினாலும் நடப்புள திந்தநாடு.

மழைகுறைந்து வறண்டாலும் பஞ்சம் வந்து வரட்டினாலும்
தழையுடைமர வள்ளிசாமி குரக்கன்தரும் தனிவளமும்
விழைவுமிகு மனப்பண்பும் வீரியம் தரு குணப்பண்பும்
உழவர்தம் வாழ்வினுக்கு யர்சிறப்பைக் கொடுத்தனவே.

கல்வியும் செல்வமும் கவின்பெற் ரேங்கும்
பல்வளம் பழுனிய பண்புடை நாட்டில்
சொல்வளம் நிரம்பிய தொல்புல வோர்பலர்
எல்லையில் புகழீடு ஈண்டினர் இங்கே.

கொம்புடை மாட்டுச் சவாரிகள் ஓர்பால்
கம்புவி ணயாட்டைக் களிப்பவர் ஓர்பால்
சம்புவை வழிபடும் சான்றேர் ஓர்பால்
எம்பெரு மான்விழா எங்கும் நிறைந்தது.

எழுத்தறி வில்லார் யாங்கனும் இல்லை
 கழுத்தணி இல்லாக் காரிகை இல்லை
 செழிப்பில் லாதநற் சேரியும் இல்லை
 தெளிவில் லாத தெள்ளியர் இல்லை.

ஓலை வீட்டில் ஒதுங்கி வாழும்
 சேலை கட்டிய தெரிவையர் தினமும்
 காலையும் மாலையும் கந்த வேளின்
 ஆலயம் சென்று அர்ச்சனை செய்வர்.

கிணாற்றைத் தோண்டிக் கிடைத்த நீரினால்
 மணற்றரை வளத்தினை மாற்றி அமைத்து
 உணவுப் பொருள்களை உண்டு பண்ணி
 பணத்தைத் தேடினர் பாட்டாளி மக்கள்.

புனையால் மருது புளிபலா வேம்பு
 தெண்ணை இருப்பை தேக்கு முருங்கை
 கன்னால் அரசு கதவி அகத்தி
 இன்னன எங்கும் ஈண்டி வளர்ந்தன.

மல்லிகை சண்டிகம் மனமகிழ் தாழை
 மூல்லை அசோகு முண்டகம் நெல்லி
 வில்வம் மந்தா ரைவெட்சி பிச்சி
 குல்லை கதம்பம் கொன்றை எங்கனும்.

கன்னால் ஓங்கின கழுகுகள் ஓங்கின
 செந்தெல் ஓங்கின செந்தினை ஓங்கின
 மன்னர் ஓங்கினர் மக்களும் ஓங்கினர்
 இன்னணம் யாவும் எங்கும் ஓங்கின.

நகரம்

செப்புதற் கரிதாய்ச் செகமெலாஞ் சிறந்து
இப்புவி தன்னில் இயம்புதற் கரிய
ஒப்புயர் வற்ற சுன்னைபோல் நகரை
எப்புவி தன்னிலும் காண்டல் இலையே.

அருளாலும் அறத்தாலும் அன்பாலும் இன்பாலும்
தெருளாலும் பெறற்கரிய சிறப்பாலும் சித்தாலும்
பொருளாலும் பண்பாலும் போதத் தினாலும்
திருவாலும் சிறந்தது சுன்னைமா நகரே.

சந்தை

சந்தைச் சனங்களின் இரைச்சல் ஓர்பால்
நிந்தையில் வணிகர் நிகழ்த்தொலி ஓர்பால்
கந்தை உடுத்தவர் கரைச்சல் ஓர்பால்
எந்த இடத்திலும் எதிரொலி கிளம்பின.

சன்னுகம்

சுன்னைமா நகரே! சுன்னைமா நகரே!
 என்னைப் பெற்ற எழில்மிகு தாயே!
 எவ்விடத் திருப்பினும் எங்குசென் நிடினும்
 உன்னைநான் ஒருபோ தும்மறக்க மாட்டேன்.
 உன்பெரு மையைணர்ந் திறுமாப் படைகுவன்
 வடபுலக் குருமார் வந்து தொடக்கிய
 மயிலணிப் பள்ளியில் பயின்று மாண்புறு
 வரகவிப் புலவர் வரத பண்டிதர்
 முத்தமிழ் வல்ல முருகேச பண்டிதர்
 சங்கதங் கற்ற சங்கர பண்டிதர்
 முத்தகச் செய்யுள் பாடும் முத்துக்
 குமார கவிரா யர்குமா ரசாமிப்
 புலவர் ஆதிய தண்டமிழ்ப் புலவரை
 வளமுறப் பெற்றுநாட் டுக்கு வழங்கினை
 உன்னிடத் திலில்லா ததொன்றும் மில்லை
 தந்தி உண்டு தபால் உண்டு
 கச்சே ரியுண்டு களஞ்சியம் உண்டு
 நகர முண்டு நகரச பையுண்டு
 புகைரதம் உண்டு புத்தக சாலை
 உண்டு பாட சாலை உண்டு
 நெசவுசா ஸெயுண்டு நெல்வயல் உண்டு
 நூலக முண்டுநூல் நூற்ற வுண்டு
 கோயி லுண்டு கொடியேற் றமுண்டு
 வீதி உண்டு விழாக்கள் உண்டு
 மின்னிலை யமுண் டுமீன்கடை உண்டு
 மருதம் உண்டு குறிஞ்சி உண்டு
 சண்டு உந்தன் பெருமையை இயம்பிடல்
 எம்போ வியற்கு இயலுவ தாமோ
 வளர்க சுன்னுகம் வாழ்க வாழ்கவே.

தமிழகத்தில் ஐந்து வருடம்

1984

தமிழக மே! தமி முகமே! தாயே!
என்தன் முன்னேர் உன்தன் பெருமையை
கூறக் கேட்டுக் குதூகலம் அடைந்தேன்.
ஆங்குப் போகும் ஆசை பெரிதுளேன்.
பல்கலைக் கழகப் படிப்புக் காகச்
சென்னை செல்லும் காலம் வந்தது.
அலைகட லோங்கு தலைமன் ஞரில்
கப்பல் ஏறிக் கடலைக் கடந்து
அக்கரை சேர்ந்து அடிவைத் தபோது
தமிழ் கத்தின் தாழ்ந்த நிலையை
உன்னி உன்னிக் கவலைப் பட்டேன்.
மூவேந் தரும்போய் முச்சங் கழும்போய்
பாவேந் தரும்போய்ப் பழையநா டும்போய்
தமிழ்மறை யுமற்று மந்திர முமற்று
எல்லாம் இழந்து இழிமைப் பட்டும்
மிடிமைப் பட்டும் அடிமைப் பட்டும்
அடைந்த நிலையை மனத்திற் கொண்டு
கவலைப் பட்டுக் கலங்கிய நெஞ்சுடன்
மேலுஞ் சென்று மேம்பா டுடைய
அழகுக் கழகுசெய் அற்புத நகரமாம்
மதுரையைக் கண்டதும் கவலை மறைந்தது.
மூர்த்தி தலத்தொடு தீர்த்தம் அமைந்த
கோயில் பெரிது கோபுரம் பெரிது
சிற்பம் பெரிது சிலையும் பெரிது
மதிலும் பெரிது மண்டபம் பெரிது
விரிவா னகோயிலை விரைவிற் பார்த்தபின்

மதுரையை நீங்கி வடபால் ஏகி
 மலைபோல் அலைகள் மலைந்து மடிந்து
 வெண்மணல் மீது தண்ணீர் பரப்பும்
 கடற்கரை ஓங்கு கவினுறு நகராம்
 வருவோ ரைவா வாவென் றழைக்கும்
 சென்னை நகரிற் சிறப்புற் ரேங்கும்
 இச்சகம் போற்றும் பச்சை யப்பன்
 கல்லூரி தன்னிற் கவன மாக
 இடைக்கலை வகுப்பில் இரண்டு வருடம்
 படித்துத் தேர்விற் சித்தி எய்தி
 இட்டப் படியே பட்டப் படிப்பில்
 மும்மொழி எடுக்க முடிவு செய்து
 முத்தும் மணியும் நித்தம் கொழிக்கும்
 மாரு வளமொடு ஆருது பாயும்
 காவிரி ஆற்றின் கரையில் ஓங்கும்
 திருச்சி நகரின் வடபாற் சிறந்த
 அர்ச்சு சையப்பர் கல்லூரி யனுகி
 இரண்டு வருடம் இடையில் விடாமல்
 நல்லா சிரியர் பால்நன் குகற்று
 பட்டத் தேர்விற் பாங்குடன் தேறி
 விரும்பிய வாறு பட்டமும் பெற்றனன்.
 பட்டம் பெற்றபின் பண்பி லுயர்ந்த
 உலோயலா என்னும் உயர்கல் லூரியில்
 விரிவுரை யாளர் வேலையில் அமர்ந்தேன்.
 உயர்தரக் கல்வியால் உறுபயன் பெற்று
 கற்றது கைம்மண் னளவென் னும்உயர்
 உண்மையை உணர்ந்து அடங்கி ஒழுகினேன்.
 உலக நூல்களை ஒழுங்காய்க் கற்று
 உலக மேடையில் உலாவத் தொடங்கினேன்

பன்மொழி இலக்கியம் பழுதறக் கற்று
நுண்மா நுழைபுல மிக்குப் புலவரின்
உள்ளம் புகுந்து உணர்வு பெற்றேன்.
சகப்பிரி யரின்உல கஞானத் தினையும்
காளி தாசனின் கற்பஜைத் திறையும்
கம்பரின் உயரிய கவித்து வத்தையும்
இளங்கோ வின்விசித் திரத்தி னெழிலையும்
என்றுஞ் சுவைத்து இன்பம் உற்றேன்.

பழந்தமிழ் நூல்களைப் பயின்றதன் பலனுயத்
தமிழின் தனித்துவ சக்தியை அறிந்தேன்.
விடுதலை நாட்களை வீண்போக் காமற்
சுற்றுலா சென்று சுற்றித் திரிந்து
இயற்கை செயற்கை எழில்மிகு காட்சியைக்
கண்டு களித்து இன்பம் உற்றேன்.

அலைமேல் அலைகள் பாய்ந்து கரையில்
குளிப்பவர் தம்மைக் குப்புற வீழ்த்தும்
ஆற்றல் மிக்க ஆர்கவிக் கரையில்
செவ்வேள் வைகுந் திருச்செந் தூரிலும்
முக்கடல் வந்து முறைப்படி கூடும்
கோலக் காட்சியைக் குமரி முனையிலும்
கண்டு களித்து இன்பம் அடைந்தேன்.

வெள்ளி உருகி வீழ்வது போன்ற
நீர்வீழ்ச் சிகளையும் நீர்நிலை களையும்
பூக்கள் நிறைந்த பூஞ்சோ லைகளையும்
கோடை மலையினும் குற்று லத்திலும்
நீல கிரியிலும் ஏல மலையிலும்
கண்டு களித்து இன்பம் உற்றேன்.
ஆடும் மயிலும் பாடுங் குயிலும்
பாயும் மந்தியும் பாம்பொடு வாழும்

விருவி மலையின் வீறுறு காட்சியும்
 கண்டு களிபே ருவகை உற்றனன்.
 தொல்குடிச் சான்றேர் வாழும் தொண்டை
 நாட்டைப் பார்க்கும் நாட்டம் கொண்டு
 சென்னையி லிருந்து செந்நெலும் கன்னலும்
 வளம் பெற் ரேங்கு வயல்களுக் கூடாய்ச்
 சென்று செம்பரம் பாக்கம் ஏரியிற்
 குளித்துச் சேக்கிழார் கோயிலை வணங்கி
 பூந்த மலிபெரும் பூதூர் வழியே
 கால்நடை யாகக் காஞ்சியை அடைந்து
 ஆங்குள கோயில் அனைத்தும் பார்த்து
 சென்னைக் குமீண்டும் திரும்பி வந்து
 திருவா ஞர்போய்த் தேரி னழகையும்
 இராமே சுரத்தில் இராசவீ தியையும்
 குன்றில் வாழும் குமர வேளின்
 ஆறுபடை வீட்டின் அழகையும் நன்கு
 கண்டு களித்துக் குதூகலம் அடைந்தேன்.
 கல்வி கற்கத் தமிழகம் சென்று
 ஐந்து அரிய ஆண்டுகள் கழிந்தன.
 என்னை ஏற்றுப் சாரம் செய்து
 ஒருகுறை யுமிலாப் பெருவாழ் வளித்துச்
 செல்வப் பிள்ளையாய் உலாவச் செய்தனை,
 அருங் கலைகள் கற்றுத் தேற
 வேண்டிய வசதிகள் விரும்பி அளித்தனை,
 உன்னைப் பிரிய ஒருபோதும் இயலாது.
 தமிழகத் தாயே! நல்விடை தருக
 என்று இயம்பி விடையைப் பெற்று
 தனுக்கோடி வழியே தாயகம் சேர்ந்தேன்.
 வாழ்க! தமிழகம் வாழ்க! வாழ்கவே.

5. வாழ்த்து

காஞ்சிபுரம்

தொண்டைமண்டல ஆதீன ஞானப்பாதிபதி
தவத்திரு. ஞானப்பிரகாச தேசிக
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

1970

சங்கதமுஞ் செந்தமிழுஞ் சங்கையறக் கற்றுணர்ந்த
துங்கமிகு பண்டிதனே! தூயவனே! — மங்கலமார்
சந்தான சற்குருவே! சாந்தமுற என்றென்றும்
வந்தா தரித்தருளு வாய்.

உத்தமருக் கிண்ணருள்செய் ஒண்காஞ்சி ஆதீனப்
பத்தர்கள் போற்றும் பரகுருவே! — அத்துவித
சித்தாந்த தத்துவத்தைச் சீலமுறப் போதித்துச்
சத்தான நின்னருளைத் தா.

பூதலம் போற்றும் புகழ்த்தொண்டைக் காஞ்சியிற் பொங்கிடுநல்
ஆதீன மெய்கண்ட சந்தான ஞான அருளுடைப்பீ
டாதிபர் ஞானப் பிரகாச தேசிகர் அன்பினாடு
ஆதி பதியெனு யாழ்ப்பாணத் தன்பர்க் கருளுகவே.

தெண்டிரை ஆழிகுழ் யாழ்ப்பாண நாட்டினத் தேடிவந்தே
அண்டிடும் அன்பர் அகத்திருள் போக்கிட ஆர்வமொடு
கண்டெனப் பாகெனத் தேனென ஞானம் கனிந்தருளும்
பண்டித ஞானப் பிரகாச தேசிகர் பாடுதுமே.

சூர்த்திடுநுண் அறிவினையுங் குறித்துணரும்
 புலமையையுங் கொண்டே உண்மை
 ஒர்ந்துணருந் திண்மையையும் எஞ்ஞான்றும்
 தன்னிடத்தே ஒருங்கே பெற்று
 நேர்ந்தடியார் களிகூரச் சித்தாந்த
 மழைபொழியும் நிமலன் காஞ்சி
 சார்ந்தொழுகும் மெய்ஞ்ஞானப் பிரகாச
 தேசிகன்தன் தாள்கள் போற்றி.

தோம்படைத்த பொய்ச்சமய இருளினிலே தோய்ந்தவரைத்
 தேம்படைத்த சிவஞானப் பொருளாலே தெளிவித்தோய்!
 ஓம்படையை அளித்திடுவாய் உன்னருளை நாடுகின்றேயும்
 யாம்படைத்த எழில்ஞானப் பிரகாச தேசிகனே!

ஓவியம் எழுதவொண்ணு ஒளிர்முக மதியம்பூத்த
 பூவியல் அறிஞர்போற்றும் புகலரும் சிறப்புவாய்ந்த
 காவியப் பண்புபெற்றுக் கலையெலாம் பயின்றகாஞ்சி
 மாவடி வைகுஞ்ஞானப் பிரகாசன் வாழ்க்மாதோ.

நகுலமுனி

1964

பாரத நாட்டிற் பண்டைநாடு டோன்றிய
முனிவன் ஒருவன் முன்னை விளையால்
கீரி முகத்தினைக் கிடைக்கப் பெற்று
புதுநலம் இழந்து முதுமை எய்தி
உடலுறு பிணியை ஒழிக்க வேண்டி
இறைவன் இளையடி இதயத் திருத்தி
மூர்த்தி தலமதீர்த் தம்முறைப் படிதொழுக்
கப்ப லேறிக் கடலைக் கடந்து
யாழ்ப்பா ணத்துள வெற்பினை எய்தி
மாசுணம் மிகுத்த மலைக்குகை ஒன்றில்
காற்றிலும் மழையிலும் ஆற்றிருஞை வெயிலிலும்
அஞ்சாது வாழும் நெஞ்சுத் துடனே
பொங்கும் அருவியிற் பாங்குற ஆடி
அந்தி சந்தி அந்தி வண்ணனை
விதிமுறை யாகத் துதித்து வணங்கி
குன்று அருளினை நன்றாகப் பெற்று
கீரி முகநோய் கேவலம் மாறிய
பெருமையைப் பெற்ற அருந்தவ னகும்
நானிலம் போற்றும் நகுல முனிவ!
உன்னாருந் தவத்தின் மேன்மையை உலகுக்கு(கு)
உணர்த்துதல் எவர்க்கும் ஒல்லுவ தாமோ!
புண்ணியம் ஒருங்கே நண்ணிய முனிவ!
யாழ்ப்பா ணநாடு எய்திய பெருமை
உலகில் என்றும் ஓதப் படுமே.
வாழ்க! நகுல முனிவன் வாழ்கவே.

யோகர் சுவாமிகள்
1964

அரித ரிதுமா னிடரா தலரிது
மானிட ராயினும் மன்பதை உலகில்
ஐம்புல னடக்கி அருந்தவம் உருற்றி
இறையொளி கலந்து நிறையருள் பெற்றுப்
புந்தி நிறைந்த சிந்தை விளக்கிற்
தன்னை அறிந்து தன்னைக் கண்டு
தேறு மெய்ப்பொருள் தேறிய உயர்திரு
யோகரைப் போலொரு யோகியைக் காணுதல்
இம்மா வுலகில் அரிதினும் அரிதே.
அன்னவர் பெருமை அளவிடற் பாலதோ!
மறைநூற் பொருளையு மாண்தமிழ் நெறியையும்
வீறுறு வேதாந் தப்பொருள் தன்னையும்
எவ்வெவர்க் கென்றும் செவ்விதின் ஒதி
மருளொலாம் நீக்கித் திருவருள் சொரிந்த
உலகில் உயர்ந்த உத்தம முனிவ!
மண்ணவர் தமக்குக் கண்ணுதல் திருவடி
உண்மையைத் தெரிக்கும் ஒப்பில் உயர்ந்த
சொற்பொருள் கடந்த அற்புத மூர்த்தி!
கன்மனந் தன்னை நன்மன மாக்கி
மன்பதை அனைத்தையும் இன்புறச் செய்யும்
பாக்களைப் புனையும் பண்புறு பெரியோய்!
அன்னவர் மலரடி இன்பொடு போற்றுதும்
உயிருக் குயிராய் ஒப்பிலா மணியாய்
குருவாய்த் திருவாய் விளங்கிய குரவ!
இறைவன் திருவடி ஒன்றிய தன்மையின்
தேக்குமா னந்த மாக்கடல் புக்கஜை
உன்மல ரடிபோற் றுதும்நல் உலகிலே.

திருநெல்வேலி வேதாந்த மடாதிபதி மகாதேவ சுவாமி

1974

கன்னலே! தேனே! கனியே! தீங் கற்கண்டே!

இன்னமுதே! மாதேவ மாமணியே! — மன்னுலகில்
பத்தர்கள் நன்கேத்திப் பாடுநின் வான்புகழ்தான்
நித்தம் பொலிக நிலத்து.

முத்தமிழ் பாடியும் மும்மலம் நீக்கியும்
வித்தகர் போற்ற விளங்கிய — உத்தமனும்
மாதேவன் போலொரு மாண்புடைய மாமுனிவன்
பூதலத்தி ஹண்டோ? புகல்.

தஞ்சமென வந்துநனி தாழ்ந்துபணி வார்தமக்கு
அஞ்சலருள் மாதேவ ஐயன்தான் — விஞ்சுகட்டை
வேலிசார் வித்தியா சாலை அடிக்கல்லைக்
கோலினுன் அன்றென்றே கூறு.

கரம்பொன்வாழ் ராமநா தர்தம் மகனும்
வரமிகுமா தேவ மகிபன் — பரம்பொருளின்
ஒங்கார தத்துவத்தின் உட்பொருளை நன்குணர்ந்து
பாங்காகப் போதித்தான் பார்.

புண்ணியமே உருவெடுத்துப் பூவுலகில் மாதேவ பூமன்வந்து
கண்ணியனும் கனகரத்ன் சாமியிடம் உயர்தீக்கை கடிதிற்பெற்று
தண்ணிழல்சேர் கந்தர்மடத் தேயுளவே தாந்தமடத் தலைவனுகி
மண்ணினிலே பல்லாண்டு வாழ்ந்து சேவைசெய்தான் மாண்புடனே.

புகழ்தரு கல்வி ஞானம் புண்ணியச் செயலில் ஊக்கம்
அகமகிழ் ஒழுக்கம் வீரம் அன்புறும் இவைகள் எல்லாம்
திகழ்தரு தியாக சீலன் சாமிமா தேவன் பாரில்
மகபதி போல வாழ்ந்து மன்புகழ் பெற்றுன் மாதோ.

கச்சியப்பர்

1974

இச்சகத்தே உள்புராண நூல்களுள்ளே
சிறப்புடைத்தாய் யான்டும் என்றும்
மெச்சகந்த புராணமெனும் பெருநாலை
நல்விருந்தாய் விரும்பித் தந்தான்
கச்சியனும் பெரும்பதிதான் பன்னெடுநாள்
செய்தவத்தின் காதல் மைந்தன்
கச்சியப்ப சிவாசாரி யன்னனு முனிவன்
உலகேத்தும் கவிஞர் மாதோ.

அத்தகைய முனிவரன்தன் அருமையையும்
பெருமையையும் அரிதில் ஓர்ந்து
உத்தமர்கள் சுழிபுறத்தில் பருளாய்நல்
ஆலயத்தில் ஒங்கு சைவ
சித்தாந்த சமாசத்தின் சார்பாக
சைவநெறி திகழ்ந்து வீறப்
பத்தியொடு அன்னவர்கள் பணிவொடுசெய்
குருபூசை பலிக்க மாதோ.

மகாத்மா காந்தி
1985

பாரத நாடுசெய் நற்றவப் பயனும்
வையகம் போற்ற வந்து தோன்றிப்
புத்தன் காட்டிய புதுவழி ஓம்பி
நாட்டுச் சேவையில் வேட்பம் மிக்கு
வீட்டைடத் துறந்து யாவரும் வியக்கக்
கந்தை உடுத்துக் கடுந்தவம் பூண்டு
மறவினை நீக்கி அறவினை தந்து
உண்மை தூய்மை ஆண்மை அறமருள்
அறிவு வீரம் பொறுமை திண்மை
ஆகிய குணங்களை அகத்திற் கொண்டு
கத்தி யின்றி இரத்தம் இன்றி
அகிம்சைப் போரை ஆணையோ டாற்றி
நாட்டின் விடுதலை யைநன்கு பெற்று
மக்களைக் காத்து மனித உரிமையை
மாநி லத்தில் நிறுவிய காந்தியின்
மாண்பின் பெருமையை மறக்க முடியுமோ?
காந்தி வாழ்க! காந்தீயம் வாழ்கவே!

வில்லியம் செகப்பிரியர் (SHAKESPEARE)
1964

மன்னிய சீர்மலி மானில மதனில்
நானு ரண்டுமுன் நலமிகு மாங்கில
நன்னு டதனிற் ருன்னு சிறப்புடை
அவொன்நதி சாரும் அழகிய ஸராற்போட்
என்னும் நகரில் தோன்றிய வில்லியம்
செகப்பி ரியர்பேர்ச் சீர்சால் புலவன்
உதய மால்வரை உதித்தே நிதமும்
உலகெலாம் விளக்கும் ஒண்சுடர் போலச்
சீரிய கூரிய வீரிய மதியொடு
இரக்கமும் அன்பும் பெருக்கம தாக
நெஞ்ச உணர்வினை எஞ்சா துரைத்து
மனித இயற்கை மாண்பினை நன்கு
படம்பி டிக்கு பான்மை மிகுபல
நூல்களை இயற்றி நலனுற அவற்றுள்
இளமையிற் சிறந்த வளமை யோடு
அன்பும் தூய்மையும் இன்பு மேநிறை
ஆராக் காதல் நோயால் வாடிய
போவியா யூவியெற் ரேசலின்ட் ஆதிய
பெட்புறு நல்ல பெண்பாத் திரங்களும்
நலமுறு தானைப் பலத்தி ஞேடு
வாழ்க்கைத் துயரில் ஆழ்ந்து மூழ்கிய
வீயர் மக்கெபத் ஓதெல்லோ முதலிய
குடியைக் காக்கும் முடியடை மன்னரும்
அருள்நனி யிலாத இருள்கூர் நெஞ்சடை
கைலொக் என்னும் தறுகண் யுதனும்
வெறிமயற் குற்று நெறியி னீங்கி

சொல்லெதிர் பேசும் வல்லப முடைய
 போல்ஸ்ராப் போன்ற விகடனும் ஆதிய
 ஒப்புயர் வில்லயர் பாத்தி ரங்கஜீ
 மானிலத் தவர்க்குத் தானினி தளித்து
 அன்று தொடக்கம் இன்று வரையும்
 காலமும் நேரமும் கடந்து நின்ற
 உத்தம புலவனுய் உலகில் நிலவினன்.
 அருமை பெருமை ஒருமை வாய்ந்த
 அன்னவன் புலமை அளவிடும் தரத்தோ
 எண்ணருஞ் சிறப்பில் மண்ணகம் முழுவதும்
 பீடுறு மவன்புகழ் நீடுக ! என்றுமே.

கம்பர்

1984

மன்னன் சோழனும் சடையப்ப வள்ளலும்
 உண்டியும் உறையுனும் கொடுக்கப் பெற்று
 வறுமை யற்று வளம்பல பெற்று
 தென்மொழி வடமொழி திடத்தி ஞேடு
 கற்று வல்ல கவிஞர் ஞகி
 வடமொழி இராமா யணத்தை வனப்புற
 மாதுரி யம்சா துரியம் மருவ
 செம்பொருள் குறிப்புப் பொருள்நனி செறியச்
 செவ்விய சீரிய கூரிய தமிழில்
 தவம்தயை தானம் கருணை செம்மை
 அடக்கம் தருமம் அருள் ஆண்மை
 வாய்மை என்னும் குணங்கள் மன்ன
 வீறுறு விருத்தப் பாவால் இயற்றிய
 கம்பன் பெருமையை இம்மா உலகில்
 சொல்லால் உரைத்தல் ஒல்லுவது தாகுமோ?
 கம்பன் கவித்துவம் நீடு வாழ்கவே.

ஆறுமுகநாவலர்

1981

சிவபூமி என்று திருமூலர் கூறிய
இலங்கைத் தீவில் யாழிப்பா ணத்தில்
நல்லூர் என்னும் நன்னக ரதனில்
தமிழர் செய்த தனிப்பெருந் தவத்தால்
பிறந்து வளர்ந்து பெருமை யோடு
அவனியோர் போற்றும் ஆறுமு கநாவலன்
தென்மொழி ஆங்கிலம் சங்கதம் தேர்வுறக்
கற்று நுண்மா னுழைபுலம் கதிக்கத்
தியாகக் கனல்நனி சிந்தையில் உதிக்க
பட்டம் பதவியில் இட்ட மின்றித்
தேச சேவையில் வேட்பம் மிக்குப்
பிரம சரியம் பிறங்கிடப் பூண்டு
அடங்கா ஆண்மையொ டகத்தைத் துறந்து
புன்மையுஞ் சூதும் பொய்ம்மையும் நிறைந்த
பிறநாட் டாட்சியிற் பிறழ்ந்து நலிந்து
ஏழ்மையும் தாழ்மையும் இழிமையும் அடைந்து
கையா றுற்றுக் கவலையில் மூழ்கிய
மாண்பு மானும் சைவா! எழுக
வையகந் தன் ஜீன வானகம் ஆக்குக
சைவ சமயமே மெய்ம்மைச் சமயம்
பொய்ம்மைச் சமயம் புகுத வேண்டாம்
என்றறை கூவி இடித்து முழங்கிக்
கேட்டார்ப் பிணித்துக் கேளாரும் வேட்பச்
சைவநற் பிரசங் கத்தைச் செய்தும்
மாயா வாத மயக்கினை ஒழித்து
வேதாந் தத்தின் உச்சியில் வினாந்த

சைவசித் தாந்தத் தெநனி பரப்பியும்
 இச்சக மதனில் அச்சகம் நிறுவி
 செந்தமிழ் நால்களைச் செவ்வனே அச்சிற்
 பதிப்பித் தெங்கும் பரவச் செய்தும்
 மக்கள் துயரை மாற்ற வேண்டி
 அரசியல் புகுந்து ஆவன செய்தும்
 சண்டமா ருதம்போல எதிரியைத் தாக்கிக்
 கண்டனம் தீட்டிமன் கொவச் செய்தும்
 அன்பு கருணை ஆண்மை செம்மை
 அடக்கம் பொறுமை அருள்ளுப் புரவு
 இன்னன குணங்களை இயல்பாய்க் கொண்டும்
 உறங்கிக் கிடக்கும் உவகையில் தமிழனைச்
 சாதுரி யத்துடன் தட்டி எழுப்பிச்
 சைவத்தையும் தமிழழையும் நன்கு பேணிய
 உன்தன் பெருமமைய உரைக்க முடியுமோ?
 ஒப்புயர் வற்ற உன்தன் சேவையை
 உலகம் ஒருபோ தும்மற வாது
 சைவம் வாழ்க! செந்தமிழ் வாழ்க!
 நல்லூர் நாவலன் வாழ்க! வாழ்கவே.

கன்னுகம்
முருகேச பண்டிதர்
1954

சீரோங்கு புலவருறை சூன் ஜெ வாசன்

சீரியன்பூ தத்தம்பி அருளும் பாலன்
ஏரோங்கு தமிழ்க்கடவின் கரைகண் டுள்ளோன்

இயற்றமிழ்ப்பா வன்மையினில் இனையி லாதோன்
பாரோங்கு புலவர்ப்புது விருந்து கொள்ளப்

பண்புடனே ஆசுகவி பொழியு மேகம்
பேரோங்கு சைவநெறி தழைக்கச் செய்தோன்

பேசுபுகழ் முருகேசப் பெருமன் மாதோ.

ஆரியமும் செந்தமிழும் இனிதின் ஆய்ந்தே

அரியபல நூலுரைகள் ஆக்குந் தீரன்
சீரியநற் குணங்கவெள்லாந் திகழ்ந்த செம்மல்

செகம்புகழும் சங்கரபண் டிதவேள் பாலும்
பார்புகழும் கவிஞருய்க் கல்வி மானுயப்

பண்புடைய சிவசம்புப் புலவன் பாலும்
கூரியநுண் மதியோடு கற்றுத் தேர்ந்தோன்

குறைவில்சீர் முருகேசக் குரிசில் மாதோ.

பன்னரிய தமிழ்நூல்கள் முற்று மோர்ந்தே

பாவலர்கள் நாவலர்கள் இயற்று நூலில்
துன்னுபிழை கண்டுசுகி யாதே என்றும்

துகளாறவே தமிழ்மொழியும் துலங்க வேண்டும்
என்னும்பெரு நோக்கினையே அகத்தி ருத்தி

எவருடனும் வாதாடும் இயல்பு மிக்கோன்
முன்னுபுகழ் சுன்னுக நகர வாசன்

முதுணர்ந்த முருகேச விபுதன் மாதோ.

வித்துவசிரோமனி சி. கணேசயர்

1958

கவிஞர் போற்றுங் கணேச பண்டித
எண்ப தாண்டு எழிலுற வாழ்ந்து
எந்தை நண்பனும் உன்தன் புகழ்பாடும்
ஆசையாற் சொற்றவில் வோசையில் கவியை
அன்புட னேற்று இன்புற் றென்றும்
மருதடி நீழுலில் மன்னி வாழ்கவே.

நேரிசை வெண்பா

சீராரும் புன்னைநகர்ச் சின்னையன் பெற்றெறடுத்த
பாரார் புகழ்கணேச பண்டிதனும் — நேராரும்
எண்பதாண்டு பூதலத்தில் ஏற்றமுடன் வாழ்ந்திட்டான்
பண்பெல்லாம் மாணப் படிந்து.

புவியரசர் போற்றும் புலவனும் பண்பார்
கவியரசன் காண்கணேச ஆசான் — திவியை
வெறுத்திட்டான் எண்பதாண்டு வெற்றியொடு மண்ணில்
பொறுத்திருந்தான் என்றே புகல்.

கட்டளைக்கலித்துறை

முத்தமிழ் வல்ல கணேசனைனும் பேர்கொள்ளும் முதறிஞன்
வித்தகன் செந்தமிழ் நூல்கள் இயற்றி வியப்புறவே
உத்தம பண்புடைப் பாவலர் போற்ற உலகதனில்
நித்தம் வருத்தலை ஏரம்பன் நீழுலில் நீடுகவே.

அகவற்பா

நிலமகள் முகமெனக் குலவு யாழிப்பாண
 நன்னு டதனிற் பொன்னக ரென்னப்
 பன்னலங் கொழிக்கும் புன்னைமா நகரில்
 ஆசிலாப் புகழிபெறு காசிபன் மரபில்
 தேசிக னுய்வரு சின்னையன் புரிந்த
 தவமெலாந் திரண்டொரு தனையனு யுதித்தோன்,
 பொறையருள் இன்சொல் நிறைகொடை உறுதி
 இறைமலி பக்தி உறைத்திரு அன்பு
 இன்னன குணமெலாம் மன்னிய சீலன்,
 செந்தமிழ் என்னும் சுந்தர மங்கை
 சந்ததம் நடிக்கும் பைந்தமிழிப் புலவன்,
 தொல்காப் பியமெனும் ஒப்பில் நூற்குப்
 புத்துரை புனைந்த வித்துவ சிரோமணி,
 கற்றலி ஸாசை கதித்தமா ணவர்க்குப்
 பற்பல நூல்களை முற்றுற ஆய்ந்து
 நற்றுனை என்னப் பற்றிருடு பொருளைத்
 தெற்றென விளக்கும் செற்றமில் குரவன்,
 விண்ணுறும் இமயப் பெண்ணென்று பாகத்(து)
 அண்ணவின் மகனுய நண்ணிய ஜங்கரன்
 மேவு மருதடித் தேவனை நிதமும்
 பத்தியொ டர்ச்சஸை நித்தமும் செய்தே
 தவமது வளர்க்கும் பவமறு செல்வன்,
 எண்பதாண் டுலகில் எழில்பெற வாழ்ந்து
 ஒண்பொருள் யாவும் ஓர்ந்திடும் வித்தகன்,
 கலாநிதி என்னும் கணேசபண் டிதனே!
 மன்னுவுல கதனில் திண்ணமாயீ என்றும்
 மார்க்கண்டன் வயதும் மாவிரு நிதியமும்

வீங்கிய புகழும் தேங்கிய வளமும்
ஒங்குக நானும் ஒளிபெறப் பெற்றே.

விருத்தம்

நானிலப் புலவ ரெல்லாம் நல்விருந் தென்னு மாறு
தேனினு மினிய பாக்கள் தெளிவுற நன்கியற் றித்தந்
தானினித் தவவாழ் வற்ற கணேசபண் டிதன்தான் என்றும்
வானினும் மிக்க பேற்றை வனப்புறப் பெற்று வாழி.

குலமோங்கு காசிபனின் வழியே வந்த

குலக்கொழுந்தாம் சின்னையன் பெற்ற செம்மல்
தலமோங்கு மருதடியிற் சாந்தம் மேவத்

தற்பரமாஞ் சிற்பரத்தைச் சிந்தை வைத்து
நலமோங்கு சிவகதியை நாடி என்றும்

நல்லசிவ யோகத்தில் அமர்ந்த ஞானி
மலமோங்கு மிப்பிறவிக் கடல்தனைக் கடக்க
மனங்கொண்டான் கணேசனைனும் விபுதன் மாதோ.

மானிப்பாய் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிளை

1977

புண்ணியமும் தண்ணளியும் போதமும் திருவுருவும்
நண்ணுமுத்துத் தம்பிபுகழ் நானிலத்தில் — எண்ணரிய
காலம் நிலவுக என்றேத்திக் கண்ணியன் தன்
சீலத்தைப் போற்றல் சிறப்பு.

செந்தமிழ் வாழி திருமுறை வாழிநல்
அந்தணர் வாழி அறம்வாழி — சந்ததமும்
அம்புவியோர் போற்றிசெயும் ஆற்றலுறு நன்முத்துத்
தம்பிபுகழ் வாழி தரை.

பல்கலைநால் கற்றுணர்ந்த பண்டிதன்முத் துத்தம்பி
தொல்கலையா ராய்ச்சியிற் ரேய்ந்துபல — சொல்லரிய
செந்தமிழ்த் தொண்டினைச் செய்தனன்அன் னவன்போல
இந்த இகத்துளரோ இன்று.

சுன்னைமுரு கேசன்பால் தமிழ்நூல்கள்
சூழ்ந்துகற்றுச் சோர்வே யின்றி
சென்னையிலும் நாடைகயிலும் செந்தமிழ்த்தொண்
டாற்றிநல்ல சேவை செய்தோன்
பின்னைவண்ணை நாவலரச் சகம்நிறுவி
வசனநூல்பல பிரசு ரித்தோன்
முன்னையிலும் புகழ்பெறுமுத் துத்தம்பி
எனும்புலவன் முதல்வன் மாதோ.

இத்தரையில் இசைபெறுநால் எவற்றுள்ளும்
இஜையிலதாய் ஏற்ற முற்ற
அத்தகுநல் லபிதான கோசக்கலைக்
களஞ்சியத்தை ஆக்கித் தந்தான்
வித்தகர்வாழ் மானிப்பாய் நகர்வாசன்
வித்துவான்கள் வியக்கும் மேதை
முத்துத்தம்பி யெனும்பூமன் மூவுலகும்
போற்றிசெய்யும் முன்னேன் மாதோ.

மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்திலும் யாழிப்பாணச்
சங்கத்திலும் மாண்பி னெடு
புதுமைநிறை புலவனுகிப் பல்லாண்டு
செந்தமிழைப் போற்றும் பூமன்
மதுரமிகும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்
செந்தமிழில் மலரச் செய்தோன்
சதுரமிகும் மும்மொழிதேர் பண்டிதன்முத்
துத்தம்பி சாந்தன் மாதோ.

தமிழ்ப் புலவர்
வ. மு. இரத்தினேசுவர ஜயர்
1956

நேரிசை வெண்பா

சீர்மே வடுவையாந் தொன்னகர்வாழ் சீமானெனம்
ஏர்மேவு ரத்தினேசு ரக்குரிசில், — பேர்மேவும்
பொற்கிழியைப் பெற்றுப் புவியின்மிசை யெந்நாளும்
பொற்புடனே வாழ்க் பொலிந்து.

விருத்தம்

கந்தமலர்ப் பொழில்குழும் உடுவை வாசன்
கவிகள்புஜை வரதன்குல வழியே வந்தோன்
அந்தமிலா ஆகமநூல் அறிவு மிக்கோன்
அந்தணர்தங் குலத்திற்கு அணியா யுள்ளோன்
சந்தமுறு கவிகள்பல பொழியு மேகம்

சாந்தசிவ மூர்த்திபதம் பணியுஞ் சீலன்
கந்தவேள் மலரடிகள் கருத்திற் கொள்ளும்
கவிஞரும் இரத்தினே சுவரன் மாதோ.

பைந்தமிழின் இலக்கியங்கள் பண்போ டாய்ந்து
பகரரிய கட்டுரைகள் பலவுந் தந்தோன்
செந்தமிழ்ப்பூந் துணர்முதலாஞ் சிறந்த நூல்கள்
செகத்தினுக்குத் தனிவிருந்தாய் அளித்த செம்மல்
சுந்தரஞ்சேர் முகப்பொலிவுந் திருவுஞ் சேர்ந்தோன்
சுகுணாகுணக் குன்றனைய சீமான் சீர்சால்
அந்தணஞும் ரத்தினே சரனுக் கன்பால்
ஆவலுடன் பொற்கிழியை அளித்திட் டோமே.

அகவற்பா

உலகினி லீழுத் துயரியாழ்ப் பாணத்(து)
 அலகில் வளங்கள் நிலவிய உடுவிற்
 பதியிற் சிறப்பொடு வதியும் பெருமை
 விளங்கு மந்தனைர் விழுக்குல திலக!
 முருகே சனைப்பணி முருகே சன்புரி
 தவப்பய ஞய்வரு சற்குண சீல!
 தொல்குடிப் பிறந்த நல்லிசைப் புலவ!
 செந்தமிழ்ப் பைங்கொடி சந்ததம் படரும்
 கொழுகொம் பென்ன வழுவறச் செஞ்சொல்
 பிறங்க முழங்கும் பிரசங்க சபாமணி!
 அன்பே யுருவா யமைந்த சீரியோய்!
 புண்ணிய மொருங்கே நண்ணிய மூர்த்தி!
 இரத்தி னேசுர ரத்தின மணியே!
 பொற்கிழி யதனைப் பொலிவறப் பெற்று
 நோயிலா மெய்யும் நுவல்நிதி வளமும்
 நீடிய ஆயுனும் பீடுசால் புகழும்
 சூடி அருளொடு குலவிவா முகவே.

1954

வடகலை யுணர்ந்த வரகவிப் புலவன்
 வரதபண் டிதன்வழி வந்தோய்
 திடமுடன் நாளும் செந்தமிழ்த் தொண்டும்
 திருத்தமாஞ் சைவநற் ரெண்டும்
 மட்டுனருங் ககற்றும் நோக்கமே கொண்டு
 மாணவர் தமக்கறி வளிப்பும்
 கடனெனக் கொண்ட விரத்தினேச் சுரனுங்
 கவிஞரு! நீ நீடுவா முகவே.

அந்தநாள் வடநா டேகி ஆங்குள் சபைகள் தோறும்
சந்ததம் தமிழ்மு முக்குஞ் சவியுறச் செய்த தீரா!
இந்தநாள் ஈண்டுப் போந்தாய்! இரத்தினேஸ் வரனே! இங்கும்
நந்தமிழ் வளர்த்தே யீசன் நல்லருள் பெற்று வாழி.

பிரபல எழுத்தாளர் - வண்ணார்பண்ணை

வ. முத்துக்குமாரசவாமி

மொழிபெயர்த்து இயற்றிய செவ்வலரி என்னும் நூலுக்கு
அளித்த
சிறப்புப்பாயிரம்

வங்கம்புரி பெருந்தவத்தின் பேரூய்ப் பெற்ற
வரகவியாம் தாகூர்நன் கியற்றித் தந்த
பங்கமில் செவ்வலரி என்னுநா டகத்தை
பத்தழகும் நவரசமும் குதிகொண் டாட
துங்கமிகு பாரினுக்கு நல்விருந் தாகத்
தூய்மைபெறு செந்தமிழில் ஆக்கித் தந்தான்
கொங்கலர்சேர் வண்ணைநகர் வாசன் முத்துக்
குமாரசாமி எனும்பேரா சிரியன் மாதோ.

மாதிரிமங்கலம்
திருப்புகழ்ச்சாமி என்னும்
ப. வேங்கடசுப்பிரமணியம்
பெற்ற
திருமுகம்

வண்ணை மாநகர் மாண்புடன் தோன்றிய
வண்மை யேமிகு சாமிநா தப்பெயர்ப்
பண்பு மிக்குயர்ப் பண்டிதன் தன்னிடம்
தைந்த மிழ்ப்பனு வல்லல கற்றவன்
மண்ட லம்புகழ் மாழுரு கேசனின்
மாண வன்திரு பஞ்சந தன்பெறு
கண்ணி மம்மிகு புத்திர ஞகிய
கவிஞர்வேங்கட சுப்பிர மண்யனே!

விஞ்ச புகழ்சேர் பஞ்சந தப்பெயர்ப்
பண்டிதன் உருந்று தவமெலாம் திரண்ட
பெற்றியே யனைய நற்றவக் கொழுந்தாம்
வேங்கட சுப்ர மண்ய வித்தக!
இவண்ட முடையேன் அவண்விரும் புவதஃதே
சுண்ணை முருசேன் மன்னு சரிதையும்
வண்ணைச் சுவாமி நாதன் மகிமையும்
நன்னர் தெரிக்கும் நலம்பல துலங்கும்
கவிமழை பொழியுநின் கவினுடைத் திருமுகம்
பெற்றே நன்மகிழ் வுற்றனன் அன்றே.

பாதி மதிதிகழ் பாம்பணி வேணியன் பத்திமிகு
மாதிரி மங்கலம் வாழ்வேங் கடசுப்ர மண்யனுக்கு
பூதியணி முத்துக் குமார சுவாமி புகன்றிடுமிக்
கோதில் திருமுகம் பார்த்து மகிழ் குவலயத்தே.

வே. ச. செ. ஜெம்புலிங்கம் பிள்ளை

பெற்ற

திருமுகம்

(ஒரு நண்பருக்காக இயற்றப்பட்டது.)

1960

பெருமைசேர் சென்னை திருமயிலை வாசன்
 சிவமணாங் கமமுழ் சித்தாந்த சிகாமணி
 உயர்ஜெம் புலிங்கப் பெயர்பெறு சீரியோய்!
 இவண்நல முட்டயேன் அவண்விரும் புவதஃதை.
 திருவுடைத் தங்களுக் கொருதிரு முகத்தை
 இன்றே வரைகுதும் இன்றே வரைகுதும்
 என்றே பன்னுள் சென்றே கழிந்தன
 செயல்பல நேர்ந்தன மயல்பல நீங்கின
 அதனால்
 செறுமதி யின்றிப் பொறுமதி எனையே
 செந்தமிழ்க் கடலின் அந்தமில் கரையை
 நிலைகண் டுணர்ந்த கலைதெரி புலவோய்!
 ஆராமை மிக்க பேரா சிரியராம்
 மயில்வா கனஞர் மாநிழ மூருவொடு
 இச்சக மதனில் அச்சகம் ஏற்றிய
 உவப்புடன் தாமெமக் குவந்து அனுப்பிய
 ஆலவாய் அண்ணவின் கோல மிகுதிரு
 விளையா டல்அம் மாஜை வியன்நூல்
 பெற்றே களிபே ருவகை உற்றனன்.
 ஆங்கதன் பெருமையை ஈங்கெடுத் துரைத்தல்
 கற்றறி வில்லாச் சிற்றறி வுடைய
 எம்ம ஞேரால் இயல்வதொன் ருகுமோ
 அதன்திறம் எம்மால் அளவிடுந் தரத்ததோ
 முத்தமிழ் விரகன் வித்துவ சிரோமணி

ஆனாய் பெருமைசேர் மீண்டசி சுந்தரன்
 அளித்தபே ரணிந்துரை களிப்பொடு படித்து
 நெக்கி உன்புகழ் சொக்கி மனங்கொளும்
 சுன்னை நகர்மேவு மயிலணிப் பதிதனில்
 தற்போது வதியும் தமிபிப் பிள்ளைப்
 பெயர்கொள் நண்பன் நயம்பட இயற்றிய
 அன்புடைத் திருமுகத்தை இன்புடன் ஏற்று
 நோயிலா மெய்யும் நுவல்நிதி வளமும்
 நீடிய ஆயுளும் பீடுசால் புகழும்
 கூடி அருளொடு குலவிவா முகவே.

சரவணையூர் தில்லைநாதப் புலவர்
 உலகமெலாம் படைத்தழிக்கும் உமாபதியைப்
 போற்றிசெயும் உறுதி யோடு
 அலகில்பல பதிகங்கள் ஊஞ்சல்கள்
 துதிக்கவிகள் ஆக்கித் தந்தோன்
 பலகலைநூல் கற்றுணர்ந்த பண்டிதனையும்
 பாவலனுயுப் பண்பின் மிக்க
 புலவரெல்லாம் புகழ்ந்தேத்தும் பெருமையனும்
 தில்லைநாதப் புலவன் மாதோ.

ஏர்மிகுந்த சரவணையூர் இயற்று பெருந்
 தவத்துதித்த ஏந்த லானேன்
 பார்மிகுந்த தலங்கடொறும் புராணங்கள்
 பத்தியொடு படித்துப் பண்டைச்
 சீர்மிகுந்த சைவத்தைத் திறமீபடவே
 வளர்த்தருளும் செம்ம லான
 பேர்மிகுத்த புலவனெனும் பெயர்கொள்ளும்
 தில்லைநாதப் பெருமன் மாதோ.

யாழ்ப்பாணப் பஸ்கலைக் கழகம்

1974

புண்ணியமே உருவெடுத்த புகழ்ராம
 நாதவள்ளல் புவியுக் கீந்த
 வண்ணமிகு பரமேஸ்வரக் கல்லூரி
 தனிற்பல்கலை வளாகம் இன்று
 கண்ணியஞ்சேர் முதன்மந்திரி சிறிமாவோ
 தாபித்திடக் கவின்பெற் ரேஞ்சிகி
 எண்ணரிய தாபனமாய்ப் பல்லாண்டு
 விளங்கிடுக விவ்வை யகத்தே.

6. தமிழ்

தமிழ்

உலகத் துயர்ந்த உத்தம மொழிகளுள்
 குமரி நாட்டிற் குன்று வளமொடு
 செங்கோல் செலுத்தித் தனித்துவம் பெற்ற
 தேனினு மினிய தமிழ்மொழி சிறந்தது.
 குமரி கண்டம் கடல்கோட் பட்டதும்
 நாடும் நகரும் தேடுறு செல்வழும்
 மந்திரம் தந்திரம் மறைகள் மற்றுள
 யாவும் அற்று இன்மைப் பட்டும்
 அல்லற் பட்டும் தொல்லைப் பட்டும்
 நிலைதடு மாறி மலைதலைக் கண்ட
 ஆனுப் பெருமை அகத்திய ஞரும்
 ஒல்காப் பீடுசால் தொல்காப் பியரும்

இலக்கண நூல்கள் நலனுற இயற்றித்
 தமிழுக் கிணையிலாத் தற்காப் பளித்தனர்.
 சங்கப் புலவர் துங்கமிகு நூல்களை
 இயற்றித் தமிழின் தனித்துவம் பேணினர்.
 மூலர் சைவத்தை முதலிற் கண்டனர்.
 சமய குரவர் சைவத்தை வளர்த்தனர்.
 மெய்கண் டார்தமிழ் மறையை மீட்டனர்.
 கல்வியிற் பெரிய கம்ப நாடரும்
 விருத்தச் சிறப்புடை வில்லிபுத் தூரரும்
 இணையிலாக் காப்பியங் கள் நனி இயற்றித்
 தமிழ்மொழிக் குத்தனித் தகைமை அளித்தனர்.
 வடபுலத் திருந்து வந்த ஆரியர்
 தமிழர் கிரியையைச் சமஸ்கிரு தத்தில்
 வைதிகம் கலந்து எங்கும் பரப்பினர்.
 வைதிகம் வேறு சைவமும் வேறு
 வைதிகம் வேத வழக்கை யுடையது.
 சைவசம யம்சிவ சம்பந்த முடையது.
 இரண்டையுங் கலத்தல் ஏற்புடைத் தன்று.
 தமிழ்ச்சடங் குகள்செந் தமிழில் நடத்தல்
 உத்தம மென்று உறுதி சூறலாம்.
 தமிழர் சமயம் சைவ மாகும்.
 சைவத்தைப் போற்றல் தமிழர் கடமை
 சைவசம யம்வாழ்க! தமிழ்மொழி வாழ்க!
 வாழ்க! வாழ்க! செந்தமிழ் வாழ்கவே!

7. இரங்கல்

ஜெவகரலால் நேரு

1964

உலகுபுகழ் பாரதத்தில் ஓங்குதிரு அலகபாத்தில்
இலகவரு தவமணியே! எழிலாருங் குணமணியே!
அலகில்பல கலையாயும் அரசியல்ஞா னிகளுக்கோர்
திலகமென விளங்கினையே! திகழ்நேரு தவக்கொழுந்தே!

காந்திமகான் தலைச்சீட ராகியவர் வழிநின்று
சாந்திதனைச் சகமனைத்தும் தலைசிறக்கப் பரப்பிநனி
மாந்தர்குலம் தழைத்தோங்க மாபெரும்தொண் டினையாற்றும்
ஏந்தலுனை யாம்பிரிந்து எவ்வாறு வாழ்ந்திடுவோம்.

ஆசியநா டெனத்தினுக்கும் அரியபெரும் ஒளிப்பிழம்பாய்
காசிமுதற் கன்னிவரை கைம்மாறு கருதாது
மாசில்பல தொண்டுகளை மாண்பினாலுடை உவந்துசெயும்
தேசிவரும் பெட்டுடைய பெம்மானே! சென்றஜையோ.

பெருக்கெடுக்கும் அரசியலாம் பெருங்கடலில் நீர்மொண்டு
கருக்கொண்ட கருமுகில்போல் தேசீய மேடைகளில்
உருக்கொண்ட தொண்டறினம் உட்கொள்ளச் சொற்பொழிவைத்
தருக்கொண்டு மொழிந்தஜையே! சகமேங்கப் பிரிந்தஜையே!

விடுதலைக்குப் போர்புரிந்த வீரத்திற்கி ரங்குவமோ
நடுநின்று நிலைகோணு நேர்மைக்கி ரங்குவமோ
கடுமையாய் உழைத்தநின் கண்ணியத்திற் கிரங்குவமோ
கெடுதலிலாக் குணமுடைய கீர்த்திமிகு மாமணியே!

வாராத பேரில்லை வளமுறுநல் லரசியலை ஆயரின்பால்
சேராத பேரில்லை சீரியநின் நட்பை நாடி
தீராத பினக்கில்லை தேயமெலாம் பகைமையின்றி இனிதுஒங்க
பாராத நூலில்லை படித்தபெரும் பண்டிதனும் நீயேயன்றே.

நூலாசிரியரைப் பாட்டுப்பாடும் பணியில் ஈடுபடுத்தியவரும்
 “வித்தகப்” பத்திராதிபருமாகிய
 தென்கோவை
 பண்டிதர் ச. கந்தையாபிள்ளை

நேரிசை வெண்பா

சீர்விளம்பி கார்த்திகைசேர் செவ்வாய்மூன் றட்டமியிற்
 பார்புகமுங் கந்தைய பண்டிதன் காண் — ஏர்திகமும்
 மண்ணுலகை விட்டேகி மாநிலத்தோர் போற்றிசெயும்
 விண்ணுலகஞ் சென்றுன் விரும்பி.

1

கற்றவர் போற்றுங் கலாநிதியாங் கந்தைய
 விற்பன்னன் விண்ணுலகம் புக்கனனே — நற்றமிழின்
 பண்புகளை நன்று பகர்ந்திடவே வேறுநல்
 நண்பரு முண்டோ நவில்.

2

பூவார் சிவபூசை பொற்புற வேசெய்து
 நாவாரத் தோத்திரஞ்செய் நாவலனும் — ஓவாது
 முத்திநெறித் தத்துவத்தின் முக்கியத்தைச் சொன்னவன்
 உத்தமக்கந் தையனும் ஓது.

3

செந்தமிழும் ஆங்கிலமும் செப்பரிய சங்கதமும்
 சந்தமுறக் கற்றறிந்த சற்குணனும் கந்தைய
 தேசிகனைப் போற்றமிழ்த் தீரமுறு தொண்டர்கள்
 காசினியில் உண்டாமோ காண்.

4

என்கவிதை யைக்கேட்டு எந்நானும் இன்புருஉட்டு
 தென்கோவைக் கந்தைய தேசிகா! — என்னைக்
 கவிபாடச் சொன்னுய் கவிவருமுன் னேநீ
 புவிவிட்ட தேனே புகல்.

5

ஆசிரியப்பா

புண்ணியம் ஒருங்கே நண்ணிய ஈழ
 மண்டலம் அதனில் ஒன்றல மாம்யாழிப்
 பாணம் என்னும் மாணமர் நாட்டிற்
 பல்வகை வளனும் மல்கிய கோவைப்
 பதியினிற் புலவனும் வதிந்தசே னதி
 ராய முதலியின் தூய மரபினைக்
 கிளத்த உதித்த களங்கமில் பண்டிதன்
 உமாபதி கண்பனுஞ் சபாபதி செய்தவம்
 பிறங்க உதித்த அறங்கிளர் புதல்வன்
 ஆரியம் ஆங்கிலம் அளவினிற் கற்றுச்
 செந்தமிழ்க் கடலின் அந்தமில் கரையைக்
 காணுவான் வேண்டி மாணுறும் அறிஞனும்
 சுன்னைசேர் குமார சுவாமிப் புலவனை
 அண்டியே புலமிகு பண்டித னுகிக்
 கொழும்புமா நகரில் விளங்கர சாங்கப்
 பயிற்சிக் கல்லூ ரியிலா சிரியனும்ப்
 பல்லாண் டுசேவை பண்புறச் செய்து
 நோயுற் றேட்டல் நொந்த காலை
 சேவையி னின்றும் ஓய்வு பெற்றுச்
 சின்னுள் வாழ்வை உன்னி நொந்து
 பிறவியாம் பாசப் பினக்கினை ஒழிக்க
 மூர்த்தியுங் கோயிலும் தீர்த்தமுந் துறையும்
 தன்னகங் கொள்தமிழ்ப் பொன்னு டெய்திச்
 சேதுரா மேசுரம் சிதம்பரம் செந்தூர்
 காஞ்சி மயிலை கழக்குன் றுபேரூர்
 ஆதியாந் தலங்களிற் கோதிலாத் தவத்தால்
 வேத புரியெனும் புதுவைமா நகர்வதி

நந்தியின் அருள்பெறு சுந்தரக் குரவனை
 விதிவசம் தூண்டக் கதியென அடைந்து
 பவநிலை நீங்கித் தவநிலை பெற்றுச்
 சத்திய நெறியும் முத்தி நிலையுஞ்
 சாதல் உண்மை ஆதல் இல்லை
 உடலொடு மறைதலே உண்மை முத்தி
 என்னும் உண்மைகள் துன்னப் பெற்று
 அவற்றை விளக்க நவமுறு வித்தகப்
 பெயரிய பத்திரம் நயமுறத் தொடங்கித்
 திட்டமுறு கட்டுரைகள் இட்டமுடன் வரைந்து
 பீடும் பெட்டுப் கூடியே நின்றேன்
 கந்ததயன் என்னும் கவின்பெறு புலவன்
 விளம்பி கார்த்திகை விளங்கு செவ்வாய்
 மூன்றுசேர் அட்டமி தோன்று திதியில்
 புவியோர் ஏங்கத் திவிளய் தினனே.

6

அறுசீர்க் கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்

நந்திபிரான் கருணையினால் நவின் றபெரும்
 உண்மையெலாம் நலமாய்க் கேட்டுப்
 புந்தியினில் வைத்துவக்கும் புதுவையெனும்
 பதிக்குரவன் புனித பாதம்
 வந்தனைசெய் கந்ததய வரதன்றுன்
 வையகத்தை விட்டு நீங்கி
 விந்ததயுடன் மறைந்துபோய் விண்ணுறுநற்
 கதியினுக்கே விரைந்தான் மாதோ.

7

பன்னிருசீர்க் கழிநெடில் ஆசிரிய விருத்தம்

பூந்தண் மலர்சேர் தென்கோவைப்
 புனித நகர்செய் தவத்தாலே
 புகழ்சேர் குணங்கொள் சபாபதிதன்
 பிறங்கு தவத்தால் நன்மகனும்
 வேந்தர் பணியிற் பலகாலம்
 விளங்கு முபாத்தி யாயனுமாய்
 வித்தை பலவும் நந்தியிடம்
 வினவுந் தமிழ்மெய் ஞானியுமாய்ச்
 சாந்த குணங்கள் ஒருசேரத்
 தருமம் மிகுந்த சிந்தையுடன்
 தமிழ்மா மறையின் முத்தியுண்மை
 தகுதி பெறவே எடுத்துரைத்தோன்
 பாந்தள் அணியும் பரமஜனயே
 பரவும் புதுவைக் குரவனடி
 பணியும் புகழோன் கந்தையன்
 பரம பதத்தை அடைந்தனனே.

8

கட்டளைக் கலிப்பா

முந்து கந்தரோ கைப்பதி செய்தவம்
 மூத்த விச்சுவ நாதனின் பேர்த்தியை
 நிந்தை யின்றியே நன்மணங்கு செய்தனன்
 நீர்மை மிக்கவல் ஓரிடை தங்கியே
 சந்த மிக்குறு செந்தமிழ்ப் பாக்களைச்
 சகத்திற் கேவிருந் தாயளித் தானவன்
 கந்த வேளாடி ஏத்திடும் பண்டிதன்
 கந்தை யாவுயிர் நீத்தனன் பாரிலே.

9

கொச்சகக் கலிப்பா

அருமறையின் முதற்பொருளை அறிவுறுத்த மனங்கொண்டு
பொருள்நிறைந்த தெருட்கவிகள் பெருமையுடன் புகன்றனயே
திருநிறைந்த வித்தகத்தில் திகழ்ந்திடுமூன் கட்டுரைகள்
உருமறைந்த உன்புகழை உலகதனிற் புகட்டிடுமே. 10

கட்டளைக் கலித்துறை

புண்ணியம் பொங்கு சபாபதி பெற்ற புகழ்ப்புதல்வன்
என்னரிய பல்கலை யாவையுந் தேரும் இயற்புலவன்
நண்ணிய மாணவர் நம்பி வழிபடு நற்குரவன்
கண்ணியன் கோவையிற் கந்தைய எனன்னுங் கவிமணியே. 11

சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவனைச் சூழ்ந்துகற்ற
கன்னற் கவிபுனை கோவைக்கந் தைய கவிஞருந்தன்
புன்னை வரதன் புகழ்சேர் கணேசப் புலவனுமே
பொன்னுடு புக்கனர் அந்தோ புவிநலிவு புக்கதுவே. 12

காலையும் மாலையுஸ் கந்த னடிக்கம லத்தினிற்பு
மாலையுஞ் செந்தமிழ் மாலையுஞ் சூட்டி வணங்கிடுவோன்
சோலையுஞ் சூழ்கந்த ரோடைக் கந்தைய சுகுணனும்பல்
நூலையுந் தந்துயர் நோக்குட னேவின் நுழைந்தனனே. 13

வீட்டி மூளை விரைவில் அழைத்து விநயமுடன்
காட்டும் அறுபத்து மூவர்தம் பூசனை காண்பதற்கு
நாட்டம் உடையேன் விடைதருக என்று நவின்றவன் சீர்
பாட்டில் அடங்குந் தகைத்தோ புலவர்கள் பாடுதற்கே. 14

திவியிற் சிறந்தவன் தேவேந் திரன்நற் சிறப்பொடுதேர்
சவியிற் சிறந்தவன் தர்மன்தன் தம்பி சமுத்திரஞ்சுழி
புவியிற் சிறந்தவன் சீராமன் தீஞ்சொற் பொருள்பெறுமின்
கவியிற் சிறந்தவன் கந்தைய பண்டிதன் காணுதிரே. 15

கலி விருத்தம்

நுண்மை நூலறி குரவன் நவின்றிடும்
உண்மை முத்தியின் உயரிய சீலத்தைத்
திண்மை யாகவே திறம்படக் கூறினாலே
வண்மை மிக்குறும் கந்தைய வள்ளலே.

16

நூலாசியரைப் பாங்கள் இயற்றும் பணியில் இடையறுது ஹக்குவித்த
செம்மனச் செல்வர்
பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிளை

1977

நேரிசை வெண்பா

ஆசிரியர் போற்றுமணி ஆசங்கை நீக்குமணி
ஈசன்பதம் ஏத்துமணி ஏற்றமுறும் — ஆசகவி
பாடுமணி நற்கதிரிப் பிளைமணி பண்புமணி
வீடுபெறச் சென்றுன் விரைந்து.

கலி வெண்பா

சுந்தரஞ்சேர் தொன்னுடாம் மன்னிலங்கைத் தீபமதில்
விந்தையுறு நற்சிரம்போல் மேலோங்கும் — நந்தவிலா
ஆழ்கடல் சூழும் அருமை வளஞ்சால்
யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தின் ஏனுயர்ந்த — சூழலிலே
தெல்லி நகரில் திகழ்வேளான் வம்சத்தில்
தொல்குடித் தோற் றுசின்னத் தம்பிசெய் — நல்ல
தவமெலாம் சேர்ந்தோற் தனியனு யுதித்தோன்
அவனியில் ஆவலொடு கற்க — புவிபுகழ்
சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவனின்
அன்புடை மாணவ னுகியே — மன்னுவண்ணை

நாவலர் பாடசாலை நண்ணியே மிக்கநல்
 ஆவலொடு செந்தமிழை ஆழ்ந்துகற்று — மேவிடும்
 உயர்பண்டி தர்ப்பட்டம் ஊக்கமுடன் பெற்று
 அயற்கிரா மத்தில் அணிபெற்று — மாணும்
 புதுமைப் புகழ்பெற்ற கனகசபைப் பள்ளி
 அதிபராய் அங்குநற் கடமை — பதுமை
 ஒற்றுமை செம்மை ஒடுக்கம் முதலிய
 நற்குணங்கள் சார்ந்த தலைவனும் — தற்பரன்
 பாதம் பணிந்துநற் பஞ்சாட் சரத்தை
 ஓதும் நியம ஒழுக்க முடையோன் — சேது
 திருச்செந்தூர் காஞ்சி திருத்தணி தில்லைத்
 திருத்தலம் யாவுந் தரிசித்து — பாரதனில்
 மாசு சிறிதுமே இன்றி மக்களுடன்
 நேசமோ டொழுகுநல் நீர்மையுடையோன் — ஆசிலா
 இத்தனை நற்குணங்கள் எல்லாம் பொருந்தினேன்
 வித்தக இல்லாரும் மக்களும் — மெத்தவும்
 நெஞ்சம் நெக்குருகி நீண்ட துயரத்தில்
 அஞ்சி அடங்கி மனம்சோர — தஞ்சமின்றி
 பொன்னம் பலவாணன் பொற்றுள் இனைஅடி
 உன்னிப் படிந்தான் உவந்து.

அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா (தரவு)

நத்துதிரைக் கடலுடுத்த நவமிகுயாழ்ப் பாணமதில்
 எத்திசையும் புகழ்பரக்கும் எழிலார்ந்த தெல்லிதனில்
 பத்திநிறை சின்னாத்தம் பிபண்டுசெய்த தவமெல்லாம்
 இத்தரையில் திரண்டொருநல் உருவாகி உதித்திட்ட
 கந்தனருள் பெருகுகதி ரிப்பிள்ளைப் பண்டிதனே!
 அத்துவித முத்தியெய்த அவாவுடன் மறைந்தனன்யே.

(தாழிசை)

நூற்பிழைகள் கண்டிடுநின் நுண்புலத்திற் கிரங்குவமோ?
ஏற்றமுறுங் கவிபாடும் எழிலினுக்கி ரங்குவமோ?

நீங்கொனுத் துயரமிகு நின்பிரிவுக் கிரங்குவமோ?
சாற்றுகதி ரிப்பிள்ளைப் பண்டிதனே! தயாநிதியே!

பெருகிவரு தமிநூலாம் பெருங்கடலில் நீர்மொன்டு
கருக்கொண்டு வருமுகிலே! கருதுநல் மாணவராம்

உருப்படைத்த பசும்பயிர்கள் உயர்ச்சிபெற்றுத் தழைத்தோங்க
தருக்கொடு கற்பித்தாய் தரரயைவிட் டகன்றஜனயே!

அளவற்ற துயர்க்கடலுள் அழுந்துகின்ற மஜைவிமக்கள்
உளமுடைந்து உடல்மெலிந்து வாடுவதை நீநோக்காய்!

இளங்சிருரின் மழலைமொழி இன்பத்தை மறந்தஜனயோ!
வளமைநிறை குணக்குன்றே! கதிரிப்பிள்ளை வரோதயனே!

அம்போதரங்கம்
(நாற்சேரோடி)

அதனால்

அவனியில் அருந்தமிழ் படித்திடும் உறுதியொடு
குவலயம் புகழ்குமார சுவாமிப்பு லவரிடம்
நலமுற இலக்கிய லக்கணம் கற்றுநற்
புவியினர் துதித்திடும் புலவனும் விளங்கினையால்
அருவினை யகன் நிடத் தமிழகம் சிவணிநல்
திருத்தணி திருமலை திருப்பதி முதலாம்
அருந்தலங் களை ஆர்த் தியோடு வணங்கி
குருமுக மாக அருளினைப் பெற்றஜன.

(முச்சேராடி)

சித்தாந்த தீபம்	நீ
முத்தமிழ் விரகன்	நீ
உத்தம வித்தகன்	நீ
புதிகண்டிகை பொலிந்தவன்	நீ
புராணபடனம் செய்வோன்	நீ
கன்னற்கவி பாடுவோன்	நீ
நுண்மாநுழழ புலவன்	நீ
இலக்கியரசனை மிக்கவன்	நீ

(இருசேராடி)

உஞ்சிறுவது	தவம்
ஓளியிழுந்தது	வீடு
அறிவிழுந்தது	மதி
நலிமிகுந்தது	துயர்
பொருள்விழுந்தது	பாட்டு
துஞ்சியது	உயிர்
துறைவிழுந்தது	தமிழ்
தலைமையற்றது	மஜை
எனவாங்கு	

சரிதகம்

கல்வி என்னும் ஆழ்கடல் கடந்த
 ஆன்ற கேள்வி சான்றமெய்ப் புலவன்
 வாய்மையும் செம்மையும் மருவு வண்மையும்
 தூய்மையும் பெருமையும் துலங்கிடும் பெரும!
 மஜைவியும் மக்களும் மற்றுள சுற்றமும்
 மன்னுயிர் யாவும் மயங்கி ஏங்க
 இவ்வுலக வாழ்க்கையை முற்றுய் இகந்து
 உம்பர் உலகம் சென்று
 உயர்பதவி உவப்புடன் பெற்றஜை அன்றே.

